

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Michaëlis, Karin.; Karin Michaëlis.

Titel | Title:

Gyda

Udgivet år og sted | Publication time and place: København ; Kristiania : Gyldendal, 1904

Fysiske størrelse | Physical extent:

280 s.

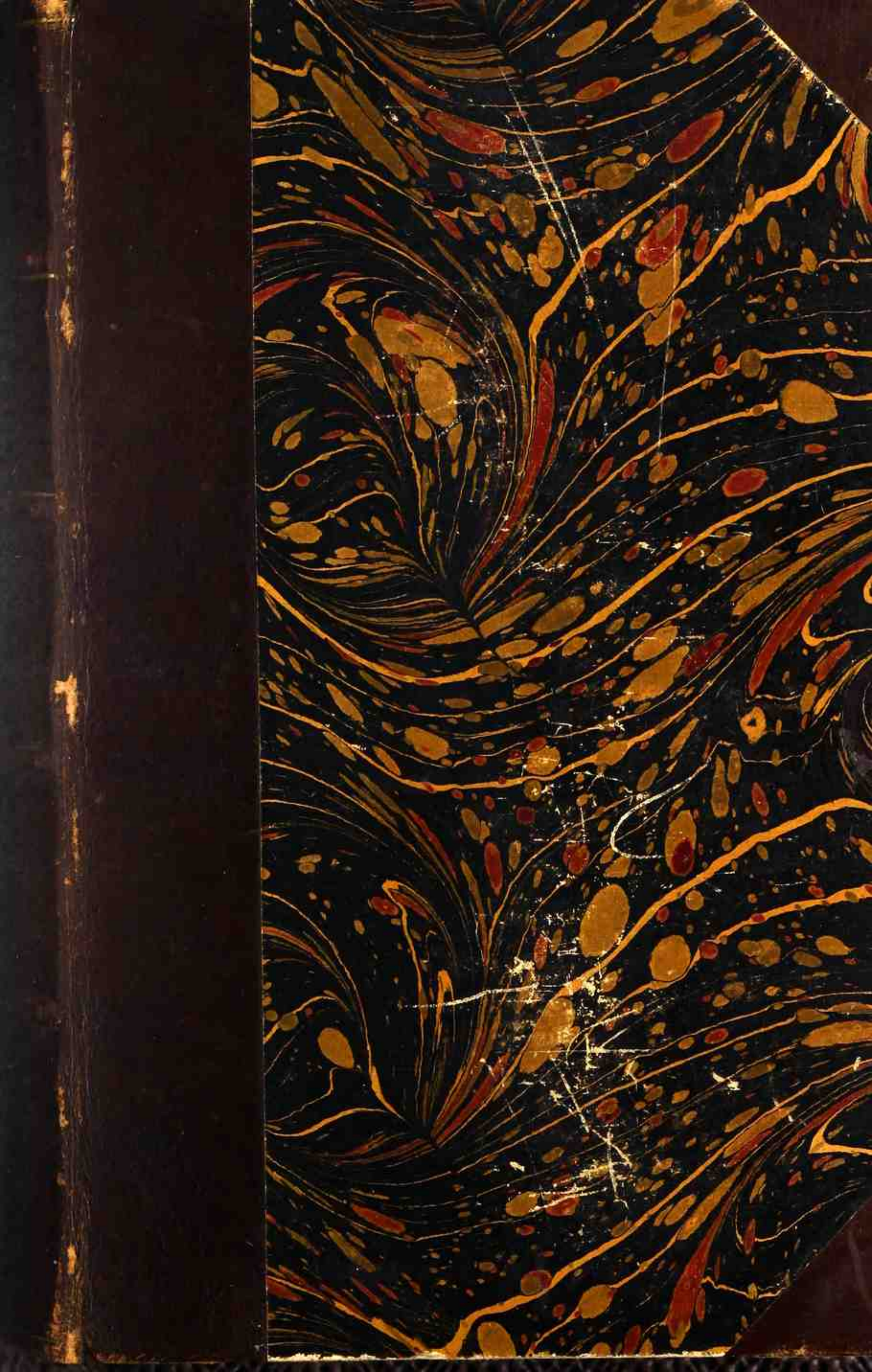
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

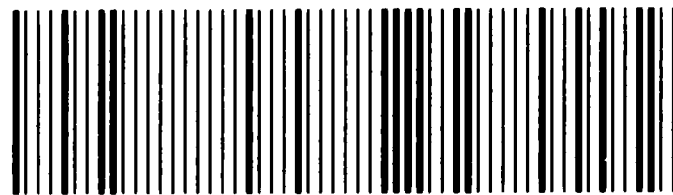

57-218.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022079825

KARIN MICHAËLIS

—

GYDA

1905. h. 1831.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

NORDISK FORLAG

KØBENHAVN

1904

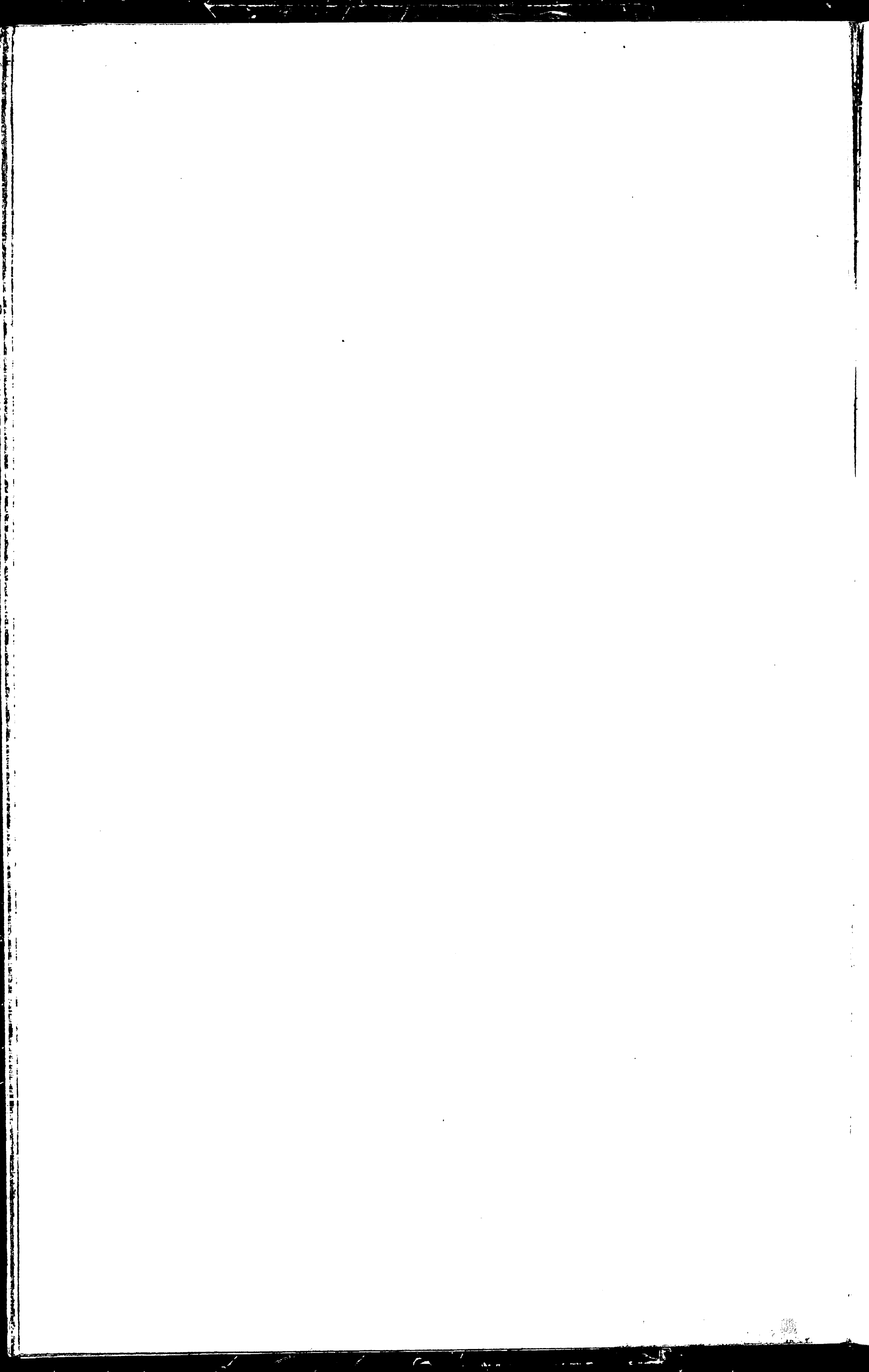
KRISTIANIA

GYDA

KARIN MICHAËLIS

—

GYDA

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

NORDISK FORLAG

KØBENHAVN

1904

KRISTIANIA

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & Co. (M. A. HANNOVER)

TIL

MIN MAND

Køln. Sommeren 1867.

Edvin, min Broder —

Dyrebare — — Inat har jeg sovet. Idag har jeg grædt. Nu er det Aften, og alle Stjerner har foldet sig ud over mit Hoved. De skinner nu, som de skinnede om vort Barndoms Hjem.

Store Broder, hvor jeg dog elsker dig, hvor jeg dog alle Dage har elsket dig!

Nu kommer jeg og beder: Luk mig atter ind i dit Hjerte. Giv mig en Plads derinde — den, som før var min, kan du ikke give; thi meget er ændret og meget er ondt. Men giv mig en Plads.

Jeg er nu mig selv igen. Tro mig, jeg er stille. En Storm gik henover mig,

men nu er jeg stille. Du vilde kende det paa mine Hænder — min Sjæls to Spejle, som du kaldte dem — hvad jeg har lidt, og se det paa min Pande. Solen har ikke mærket den, den er hvid.

Jeg er træt, og jeg er brudt. Men jeg er glad.

Det var igaar — — igaar — — altsaa for kun et eneste Døgn siden! Jeg har hørt Fuglene synge, jeg har set glade Mennesker. De lignede alle Børn med store Øjne, der spejlede Sol, og med aabne Hænder. De gav mig i Troskyld af deres Glædes Overflod, af deres varmende Smil.

Tør jeg komme? Ikke nu, men snart? Jeg skal ikke blive længe. Jeg kommer som en træt Vandrer, der søger en Stunds Hvile paa kendte Steder, anderledes ikke.

Blot mine Hænder har rørt ved dine, blot mine Øjne har fornemmet Freden i dit Blik, blot jeg har hørt dig nævne mit Navn — saa gaar jeg igen, derhen,

hvor jeg siden skal sige. Det, som hed »vi to«, det er forbi, det kan ikke mere blive, det skønne, det er forbi. Alene sidder jeg og mindes vor Barndoms Plan og Vilje, den, der fødtes af Broders grænseløse Kærlighed til Broder.

— Vort Fyrtaarn skulde være højere og ligge mere ensomt end vor Faders. Af Havets Rullesten og Havets Klæg vilde vi bygge det. Paa et Korallrev — som vi jo troede rødt — skulde det ligge. Og i det stille Hav. Det stille Hav! For os var det Navn Fremtiden og Evigheden. Dèr vilde vi leve i Tusinder af sporløse Dage og Tusinder af sporløse Nætter, kun omgivet af uendelig Fred og uendelig Stilhed.

Aldrig havde nogen levet, som vi to vilde leve, delende alt, selv de uudtalte Tanker. Det evnede jo vi. Det var vore Hjerters dyre Hemmelighed, Beviset paa vort Blodsbaands underfulde Magt.

Vi saa Fyret rejse sig over det grønne Vand. Vi saa Baaden, hvorfra vi skulde

fange Fisk til vort Bord. Den var hulet af en Palmestamme og spantet med Palmesribber. Vi saa Tangen skylles op og spiddes paa det røde Koralrev, Tangen, hvoraf vore Klæder skulde knyttes. Men vi ynkedes over Hvalen, som maatte jages for at skaffe Olie til vore Fyrlamper.

Dér vilde vi leve og prøve at tyde Vorherres Skrift i de farende Skyer. Dertil troede vi os udset. Derfor søgte vi at holde vore Tanker rene, at vi ikke skulde findes uværdige, naar Tid kom — —

Nej, Edvin, du kan ikke have glempt, det kan du ikke.

Som et gustent Fog af hvirvlende Sand synes mig Fremtiden nu. Men jeg er stille. Jeg har bøjet mit Hoved. Nu er jeg kun saa tungt forvirret og har svært ved at ordne Tankerne. De falder over mig som styrtende Regn, men de kvæger,

Indtil Dagen igaar tænkte jeg paa dig som Kain paa Abel. Jeg slæbte mig om,

som én med syge Ledemod. Foran mig brændte og blændte et ilende Syn. Du véd, hvad jeg saa. Du véd det.

Det joges foran mig over Himlen, som jeg i Hjertets Fredløshed joges over Jorden —

I de store Skove søgte jeg om Freden, men i Aftenens Skygger listede Synet frem. Jeg sled mit Legem ud, jeg lærte at væmmes — alt for at opnaa Søvnens Vederkvægelse, men gennem alle mine Drømme saa jeg det. Saa jeg Jer.

For mange Aar siden laa vi en Dag i Heden og sov. Solen spejlede sig i Glansen af dit Haar som i klart Vand. Du gjorde en Bevægelse i Søvn, og da saa jeg en Hugorm rejse sig foran dit Ansigt. Jeg knuste den med en Sten og lod dig sove. Men længe, længe efter bævede jeg ved Tanken om det, som kunde være sket. Jeg fortalte det ikke til dig. Du maatte ikke forskrækkes, du skulde kunne sove trygt — jeg vilde vaage.

Skønt du var min »store Broder«, følte jeg mig udvalgt til at være din Vogter.

Mit Sind har været saa sygt, at jeg til Tider angrede denne Gerning.

Men hvor jeg elsker dig, Edvin, hvor jeg alle Dage har elsket dig! Og nu har jeg sovet en Nat, og set Mennesker smile og ønsket dem Alverdens Glæde.

— — Jeg sad udenfor Domkirken paa en Stenbænk i Murens Skygge. Torvet var fuldt af Sol og blaa Duer med glinsende Bryst. I Kirken blev sunget, og naar Sidedørens Forhæng gled fra, lød Sangen højere. Søndagens Fred tirrede mig. Jeg ønskede Samsons Kraft for at omstyrte Pillerne og knuse dem derinde med mig selv. Saa tav Sangen, og Kirken tømtes. Lugten fra de svungne Røgelsekar trængte ud med Menneskene. Alle gik de over Pladsen, ind i Solen, mellem Duerne. Børn strøede Ærter og legede i Ringe, den ene om den anden, paa den frie, hvide Plads. Jeg frøs.

Mængden gik bort, som den plejede ned til Floden, til de grønne Haver, hvorfra der er Syn over til Bjærgene.

Jeg sov ind i min Vrede. For sidste Gang tænkte jeg ondt om dig og lille Anna. Jeg vaagnede ved, at en Due fløj mig saa tæt forbi, at dens Vingeslag ramte min Kind. Jeg vilde rejse mig og gaa, men blev en lille Pige vår, som stod foran mig med Hænderne paa mine Knæ. Hun saa op paa mig med to store, blide Øjne, besynderlige Øjne, der ligesom saa igennem mig og dog ikke saa: Hast auch du heute die heilige Gottesmutter gesehen?

Ved Lyden af den klingre spæde Barnerøst dulmede der Fred ned i mig. Alt var ovre, i et eneste Nu var jeg forandret. Jeg følte mig under Barnets forskende Øjne som en stille, groende Vækst i Regn.

Husker du Stormnætterne, naar vi frygtede, Havet skulde gaa ind i Klitten og trække Fyret ned? Vi lovede hinanden at vaage, men vi sov bægge. Husker du

de straalende Morgenstunde derefter, naar Sol og Skyer randt i det oprørte Hav, medens Himlen bredte sig og løftede sig højere og højere?

Som disse Morgeners Fred var Freden, som kom til mig igaar.

Den lille Pige, Edvin, var blind. Hendes Moder kom og sagde mig det.

Jeg gik ned til Floden og saa det var Sommer, ogsaa for mig. I Haverne sad Mennesker sammen og drak af deres høje Krus. Unge Piger kom gaaende, Haand i Haand i lysende Kæder. De mindede mig om Bølgekamme i Magsvej. Af deres Smil fornam jeg, at jeg igen var Menneske.

Hele Tiden, medens jeg gik, gentog jeg for mig selv: — Lille Anna fra Maarup Marker, hun er din Broders Hustru, og det er godt!

Tror du mig nu? Det er ovre. Jeg er stille.

Hvis nogen havde sagt til mig ifjor: Lille Anna fra Maarup Marker skal nu giftes! Jeg vilde svaret: Hun tøver nok sin Tid ud. Lad hende først blive voksen! Men hvis man saa pegede og sagde: Ser du ikke, hun er ung Jomfru og ikke mere Barn! Jeg havde smilet endda og svaret: Tro mig, hun tøver nok sin Tid, trods det! —

Og naar Tiden var kommen, havde jeg vel bedt dig at hjælpe mig at udvælge den Mand, som vilde tjene hende bedst.

Aldrig, aldrig siger jeg dig, var det min Tanke at tage hende til Ægte. Fra den første Dag, hun kom paa Besøg med sin Moder, var hun for os som en kær Søster, andet ikke.

Vi troede om hende, at hun kunde gaa over Vandet, gaa gennem Bjærgene, svæve med de svævende Skyer. Hun lod os tro det, og hun lod os tro, hun kendte Fuglenes Sprog og Klitgræssets Sang.

Ærefrygtstavse hørte vi til, vi, som aldrig selv løj, troende, skønt vi vidste, det var usandt. Selv troede hun sagtens ogsaa derpaa.

Men hver Nytaarsaften, naar hendes Moder læste Salmen: Til Ende Aaret haster, har du anvendt det vel, forsaget alle Laster — — — saa kom nok lille Anna og bad om Forladelse for alle sine smaa Løgne. Tilsidst kunde hun ikke huske at remse dem op, og saa sagde hun: Jamen der er trehundrede og treogtrediven til, det véd jeg, det har den store Sølvfisk fortalt mig — —

Saa hurtigt gled hun over i sin egen Verden.

Hun var den eneste fremmede, vi tog ind i vort Liv. Hun, den lille baade sandhedskære og underfundige Anna.

Jeg siger dig, og du maa tro det: Hun blev først Kvinde for mig, da du havde kaaret hende til Hustru. Da begærede ogsaa jeg den lille Anna.

Før spurgte jeg: Hvad er Elskov fra Mand til Kvinde, fra Kvinde til Mand mod en Kærlighed som min til dig! Kender Anna dit Sind? Kender du hendes Tanker?

Side om Side drømte vi under Moders Hjerte. Hendes Legem gav os Næring i samme Aandedrag. Hendes Sjæl blev vor, da hun døde.

Jeg mente, til nu, at vi var to og havde tilsammen kun den ene Sjæl. Derfor var vi knyttet til hinanden saa uforklarligt nær. Jeg mente, til nu, at naar en af os døde, maatte den anden gøre Følge.

Men nu mener jeg: Lille Anna er min Broders Hustru, og det er godt saaledes. Men jeg græder igen og skammer mig. Barndommens Dage staar op og gaar mig forbi, og du, Edvin, du og hun, I er i dem alle.

Uden at vide deraf, har vel ogsaa jeg elsket lille Anna fra den første Dag. Uden at vide deraf —

Du er saa rig, Edvin. Du har din Tro, dit rolige Sind, du har Maal for dit Liv og Maal for din Død.

— — Da vi kom til Skole, da Fyrtaarnet i det stille Hav kun blev som et helligt Minde, satte jeg mig hemmeligt et nyt Maal. Jeg vilde være Digter og du med. Vi Tvillingbrødre skulde tilsammen af vore Drømme og Erfaringer skrive et Værk, som aldrig forgik, et Værk om Kærlighed mellem Brødre. Det skulde lære Menneskene at holde Fred.

I lang Tid troede jeg mig Digter, nu ikke mere. Jeg troede ogsaa, at det Mennesker kalder Elskov var os overflødigt.

Ja, kunde Tid slettes ud og Tanker tænkes døde, da vilde jeg endnu engang knæle for din Gud og bede ham: Giv mig min Broder tilbage.

Men intet kan slettes.

Vær ikke bekymret for mig, Ven. Jeg lover dig at tage mod Livet, som det til-

kommer mig. Jeg har kun det daglige Arbejde og det daglige Brød behov.

Det er, som om Fader har tænkt for mig. Husker du den gamle, stille Mand, da han første og eneste Gang kom til København for at »se os læse til Præstens Gerning«. Men han glemte at se, han glemte, det var den store By. Kun én Tanke stod ham for Sindet: De nye Jernbaner. Fyret, som før var hans Verden, blev ham nu et Øde, Duerne, som han havde evig Fryd og evig Plage med, blev ham trælse Dyr. Han gik op og ned, op og ned i det lille Kammer, hvor vi boede, og tegnede for os i Luften og talte om det Jernbanetog og de Skinner. Det blev en Idé, at Lykken ventede ham i hans Alderdom, hvis han blot »gik paa Land«, som han sagde. Han tænkte, at han maatte vel kunne faa en lille Station at passe, og hver Dag ringe med Klokken og se Tog komme og gaa og gaa Tur ad Skinnerne og »feje op efter Toget«. Paa

Trods af vore Forestillinger tog han sin Afsked. Men var det nu af Sorg eller var det af Glæde, hans Hjerte brast, den selv samme Dag han gav Fyrnøglerne fra sig? —

Mellem Far og mig maa have været Lighed — for nu er hans Tanke bleven min. Dèr ligger en Gerning, jeg kan magte, en Gerning, som ikke kræver mere, end jeg selv vil give.

Fra nu af skal jeg leve mit Liv alene. Alene og uden Kamp.

Det, som hed »vi to«, er forbi, det kan ikke bødes og ikke blive. Og du kan vel forstaa, at Præst var det aldrig min Vilje at blive — og ikke Lærer. Men jeg fulgte med dig i alt. Indtil nu.

Edvin, din Fløjte har jeg endnu. Jeg vilde bryde den itu, men det gamle Træ stod imod. Siden vi skiltes, har jeg ikke blæst i den, og det vil vare længe, inden jeg faar Kraft til det. Men jeg har den. Det er mig, som gemmes hvert Barn-

domsminde i den og kan kaldes frem, naar Tid kommer.

Du er nu Præst i Sarnhof, og lille Anna er din Hustru.

Saameget vælder frem, hvorom jeg vilde spørge, men jeg tør det ikke. Jeg er bange. Jeg véd jo intet om Jer.

Sig mig derfor det ene, og sig mig det ærligt: Har mine syge Tanker trængt sig Vej til Jer? Har de skadet Jeres Lykke? Sig mig det.

Johannes.

Sarnhof Præstegaard, 3dje Søndag
i August 1867.

Johannes!

Du elskede! Du elskelige! Du med det
velsignede Navn! Du, som fik Navn af
vor Moder, før hun døde.

»Den yngste skal hedde Johannes«, saa-
ledes lød hendes sidste Ord.

Du Drømmer, Broder, du ser syv
Himle, den ene over den anden, jeg kun
én, og paa den tror du ikke. Men for
dig er jeg ikke bange. Dit Navn er dit
Værge og dit Værn.

Kun maa du ikke kalde dig fattig, du
er jo rig.

Jeg har aflyst min Prædiken her og i Amrum for at tale med dig, med dig alene.

Før, naar du — for min Skyld — sad i Kirken, med Lys om din høje Pande, gav din Nærværelse mig Kraft. Min Tro var ikke din, dog lærte jeg Troens Styrke af dine Øjnes Kjærlighed. Siden visnede Ordene paa mine Læber. Jeg gav Stene for Brød, og min arme Menighed blev skammelig forsømt. Nu er jeg tryk igen, men inden jeg gaar til de andre med min Glæde, maa jeg dog tale med dig.

Jeg vil sige dig alt, som hvis du sad her ved min Side, jeg vil ikke tøve og ikke tie med noget.

Ude i Haven sidder Anna — hun, som du endnu kalder: Lille Anna fra Maarup Marker. Midt i sin Travlhed er hun sovet ind og véd ikke selv deraf. Til Efteraaret skal hun føde sit Barn til Verden, og dette Barn — — nej, jeg vil sige dig alt i langsom Orden, som det skete

for mig og for Anna. Men du maa ikke bedrøves, for nu er alting godt.

Dit Brev naaede os iaftes silde. Et Tordenvejr drog just over Egnen. To Steder saa vi det brænde, og vore Folk skyndte sig til Hjælp, men vi blev her med Brevet.

Da jeg havde læst det for Anna, bar hun det ud i Haven og holdt det i sine Hænder i Regnen, til alle Ordene var slettet ud. Saa foldede hun det vaade Papir sammen, gemte det og sagde: Kom Edvin, vi maa da gaa Johannes imøde!

Jeg forklarede hende, at saa snart kom du ikke, men den kære svarede blot: Saa venter vi paa Vejen, til han kommer! —

Vi var ikke i Seng inat. Anna, som ellers i Tordenvejr kryber under Bordet, løb rundt paa Digerne for at finde Krusemynte til Gæstekammergulvet. Bagefter redte hun Seng op til dig, og jeg lovede at sige, at hun selv har sømmet Lagnerne med den Synaal, du engang fandt

i en Tørv og gav hende. Inat klædte hun sig om i en Kjole med mange Folder, og jeg syntes, hun lignede en Klokkeblomst med den.

Engang hun gik om ved mig, hviskede hun med det lille lystige, grusomme Smil, du nok kender: Skynd dig nu at glemme alt det grimme fra før, det er i grunden saa let, naar man bare er glad! —

Det er sandt, men jeg vil ikke glemme endnu.

Da du rejste, Johannes, holdt jeg Biblens Ord for mig som Skjold mod, din Sorg og din Vrede. Jeg vilde tro paa min Ret. Anna spurgte, hvorfor du saa pludselig rejste, og jeg svarede med en Udflugt.

Mit Hjerte rummede i de Dage kun Anna, kun hende.

End ikke Skilsmissen fra dig bekymrede mig. Jeg var den Førstefødte, mig tilkom det at tale først og vælge først.

Desuden havde du haft samme Lejlighed til at se dig for og udvælge din Hustru.

De sidste Uger før Brylluppet var Anna efter Aftale med Moderen i Tønder. I hvert af hendes Breve stod: Hvor er Johannes? Jeg vil vide det.

Men jeg kunde jo ikke svare —

Den Dag oprandt, da Anna tog mit Navn. Jeg husker mest hendes lange, hvide Kjole og de frosne Kirkeruder. Stolestaderne var omvundne med Kristtjørn fuld af røde Bær. Da hun gik forbi dem, samlede hun Kjolen om sig, som var hun bange, de skulde gøre hende Fortræd.

Om Aftenen stod vi sammen foran Vinduet i det Kammer, hvor hun nu skulde sove. Jeg saa hende aande paa Fingren og skrive noget paa Ruden.

Denne den første Nat, hun var helt i min Varetægt, græd hun i Søvn og klagede sig som et Barn. Jeg havde aldrig før set hende græde, jeg troede end ikke,

hun kunde. I Maaneskæret paa den duggede Rude saa jeg skrevet de Ord: Hvor er Johannes?

Og jeg, som ejede Anna, blev skinsyg paa dig derude og ønskede dig fjærnere, fjærnere endnu.

Næste Dag sneede det, [Anna sad og krøb sammen med Benene oppe under sig, som kunde hun ikke blive varm. Jeg fik hende til at løbe en Tur i Haven, og der fandt jeg hende paa en Bænk, og foran i Sneen stod ridset de tre samme Ord —

Jeg havde jo ikke dræbt dig, ikke med Forsæt krænket dig, ikke franarret dig noget, som var dit. Ikke løjet dig paa, ikke sveget dig.

Anna og jeg tav for hinanden, en haard Tavshed. Johannes, jeg tror, jeg led mest, jeg var saa uvant med at lide. Hidtil havde hver Dag kun bragt mig sin Glæde, og hver Nat kun sin kostelige Hvile.

Dagene gik i deres Gænge, sammenbundne syv og syv og syv. Anna og jeg tyede til hinanden, fordi vi ikke turde være ene. Vi talte om alt, kun ikke om det, som fyldte vore Tanker.

Undertiden, naar vi sad ved Bordet, skrev hun med Fingren paa Dugen, men jeg tror, hun vidste ikke deraf.

Jeg læste for hende i Biblen — som hun jo kalder sin Tusind og en Nat — om Mand og Hustru, men hun rystede paa Hovedet.

Beständig gik hun og lyttede — du kender hende ikke, for i den Tid saa du hende ikke. Pludselig kunde hun fare sammen, som var hun pint af svære Legemssmerter, og knytte Hænderne mod sine Øjne.

Havde jeg vidst Vejen til dig, Johannes, jeg var kommen og havde kaldt dig til Anna.

Jeg var jo ikke blind. Jeg saa — jeg

troede at se — at det var dig, hun elskede, dig, Johannes, og ikke mig.

En Dag havde hun paa Tavlen i mit Studerekammer skrevet de Ord, jeg frygtede. Selv da jeg vidskede dem bort, stod de der endnu.

Naar jeg talte i Kirken, var hendes Øjne vendt opad mod mine, og i hendes Øjne læste jeg dit Navn. Hun havde valgt din Plads i Kirken. Jeg hørte ikke mine egne Ord, hørte dem kun rasle i Rummet som visne Blade.

Annas Moder besøgte os, og Anna prøvede tappert at lade som intet. Som i gamle Dage satte hun sig op paa Bordet og sang de lange Viser fra Tønderegnen — dem vi først ikke forstod. Men naar hun sang, maatte jeg gaa min Vej.

Den Gamle tog mig for sig og spurgte: Hvad har du gjort mit Barn?

Hvad skulde jeg svare, uden: Spørg hende selv!

Men da blev hun vred og sagde: Ja ja, om en lille Tid kommer jeg igen, og hvis Anna da ikke er forandret, tager jeg hende fra dig!

Jeg følte, Konen var i sin Ret, og vidste, hun var stærk nok til at handle for os alle.

Og der var det, at Anna skulde have et Barn, men det nævnede hun ikke.

Foraaret kom. De lyse Nætter gik over Sarnhof.

Det kom mig for, hun pønsede paa noget. Hun svøbte sig ind i Stilhed, som en Blomst der lukker sig til Natten.

En Aftenstund gav hun sig til at skrive — jeg maatte smile, Johannes, for selv midt i al Sorgen saa jeg hende sidde og tegne Bogstaverne, som det altid var hendes Vane, med smaa Blomster i Svingene. Paa Mundens Uro saa jeg, at hun tegnede. Men Hænderne rystede. Da hun var færdig, gav hun mig det lukkede Brev med de Ord: Det er nu

mit Testamente, og du maa gøre, hvad der staar deri, hvis jeg dør, ellers faar jeg ikke Ro i Graven! —

Jeg lovede, som sandt var, nu og altid at efterkomme hendes Vilje.

— Saa bliver det nok ogsaa altsammen godt, skal du se!

Første Gang, siden du rejste, saa jeg igen hendes yndige Smil. Hun sagde, hun var meget træt. I syv Dage og syv Nætter sov hun næsten uafbrudt. Jeg vaagede over hende, men den tredje Dag lod jeg Lægen komme. Johannes, han forberedte mig paa, at Anna blev ikke gammel. Hendes Hjerte var sygt.

Men jeg kunde sige: Vil Gud, at jeg inden ret længe skal miste Anna, min unge, yndige Hustru, jeg skal ikke klage og ikke beklage mig.

Jeg saa Sjælens lyse Drømme gaa over hendes Øjne, medens hun sov, saa Tankerne flakke som Sommerfugle gennem Søvnens Stilhed. Jeg saa en Fred større end

Dødens og renere end Uskyldens. Jeg saa Moderømheden blive til i de ubevidste Smil.

Ja var hun end ikke vaagnet, jeg skulde ikke klaget og ikke beklaget mig.

Minutvis slog hun Øjnene op, drak lidt og spurgte: Du husker da dit Løfte? Naar jeg nikkede, smilede hun, strakte sig og sov ind igen. Men jeg saa nu, at Sønnen var sund.

Endelig var det forbi, og Livet begyndte atter som før.

Men de lyse Nætter var ikke til Ende, og vi havde ikke talt ud.

Hvor pintes jeg, naar Fuglene med deres Kvidder gned og skar i Gryets Stilhed.

Hvor pintes jeg, naar vi aarle Morgener gik i Haven og saa Skyerne drive frem fra Øst. Og om Aftenen, naar Duggen faldt.

Et Par Gange, naar vi gik vor daglige Tur, spurgte hun, vist uden at vide deraf: Hører du?

Men jeg hørte intet. Saa knugede hun Hænderne sammen og sagde hen for sig: Aahnej, det er jo kun mig! —

Johannes, ser du, véd du, hvor jeg elsker lille Anna fra Maarup Marker — —

— — — Hun bad om at komme til Havet, til Havet, hvor jeg jo saa hende første Gang. Jeg kørte selv. Hun sad ved min Side. Sløret blæste om hendes Ansigt, og de smaa hvide Hænder laa rolige i hendes Skød. Medens vi kørte, nynnede hun en gammel Vise — jeg tror, hun nynnede for sit Barn.

Vi kørte gennem det grønne Land mellem duvende, fredsomme Marker. Der var bredt og langt og fjærnt til Møllerne og højt til Himlen. De blaa Tidsler blomstrede. I Hjulsporene sad Mejsler og sov.

Saa kom vi ind i Heden, i det røde Land, som vi to kender. Hjulene sang i Sandet med Lyd som fjern Le-Hvæsssen. Sommerfuglene fulgte os som en Hvirvel af smaa, blaa Blomsterblade.

— Du synes vist, jeg kører langsomt!
Men jeg er jo glad, og nu skal du vide
alt, som fordem, naar vi delte vore Næt-
ters Drømme.

Anna sad og saa sig om. Hendes Øjne
var vokset i de sidste Uger.

I Rebild Hedekro tog vi nye Heste og
kørte videre til Havet.

Hidtil havde jeg tænkt paa dig, som
var du Tusinde Mile borte, og mine Tan-
ker havde tvunget dig længere og længere
bort.

Men her kom du mig atter nær.

Hver Bølge, som gik paa Land, var
et Minde. I de vandrende Vande var
din Stemmes milde, mørke Klang. De
brogede Sten, Tangen, Træsplinterne —
som vi formede til Kors og plantede langs
Strandkanten til de Dødes Ære — alt,
alt talte til mig om dig, du Johannes.

Det var, som om Moder kom over
Vandet til mig: Den yngste skal hedde
Johannes! — —

Men Anna spurgte mig: Hvorfor græder du, det hjælper dog ingen! —

Og her, her ved Havet, talte vi ud.

Anna elsker mig, siger hun, og har altid elsket mig. Det siger hun, og saa tør jeg ikke mere tvivle. Men Johannes, den Anna, om hvem vi mente, hun forstod Blomster og Fugles Tale, men ikke Menneskers Væsen, hun har kendt dine Tanker. De kom til hende, siger hun, som Skyerne kommer over Himlen, snart én Vej, snart en anden, snart langsomt og snart jagende, men uden Ophør. De kom, siger hun, naar hun sov, og naar hun var vaagen. Hun kunde ikke værges sig mod dem.

Men i denne Tillidens Time viste jeg min Mistro ved at spørge: Kunde du have giftet dig med Johannes, om han nu havde talt først? Og saadan svarede den sandhedskære: Jamen saa var jo dine Tanker kommen til mig, som nu Johannes' kom! —

Vi talte ud, alt blev mig saa klart. Men jeg har glemt Ordene, Annas Ord. Du maa ikke kalde dem underfundige.

Johannes, det Barn, Anna gaar med under sit Hjerte, skal gives Dig.

I Tanken om dig er det undfanget, i Tanken om dig er det baaret. I Tanken om dig bliver det født. Det er Annas Vilje. Derom handlede hendes »Testamente«, som hin Dag blev begravet i Vandet.

Hun forklarede mig det hele, men Ordenes Lyd har jeg glemt.

Som hun gav sig til mig, giver hun sig nu til dig gennem Barnet. Jeg fatter Tanken, omend jeg ser og véd, den er syg. Men kun derved, siger hun, faar hun Fred til at leve.

Og omend jeg med Gru maa spørge mig selv: Hvor tør du raade for et ufødt Væsens Liv og Vilkaar og Vilje? har jeg dog givet mit Minde. Barnet er Annas. Hun er i sin Ret. Anna er ikke som nogen anden.

Saadan har hun grublet det ud for sig selv: Bliver det en Dreng, skal du have ham, saasnart han kan undvære Moderbrystet. Du skal eje ham og opdrage ham, som du vil. Han skal træde dig i mit Sted.

Men føder Anna en Pige — det, jeg beder til, ikke maa ske — da vil hun beholde Barnet, til den Dag, du tager hende i dit Hus som din Hustru.

Paa denne Maade mener Anna at gøre Ret og Skel mellem de to Tvillingbrødre, som hun har adskilt.

Fra hin Dag har hun været som i »gamle« Dage. Hun gaar med sin Byrde saa let, som om Jorden løftede og bar hende frem.

Det gør mig ingen Sorg, at jeg véd, hun maa forlade mig. Jeg takker for hver en Dag, hun er hos mig, og naar hun gaar, er for mig Livets Dage forbi. Hver Dag med hende er lang som en Dag i Edens Have —

Lægen har sagt, jeg skal skærme hende mod Sorg og føje hendes Ønsker. Det vil jeg gøre, det er saa let.

Jeg synes, at Jorden her — Sarnhof Præstegaard, som hun elsker — maa binde hende.

Og kom nu, Johannes, og kom nu, du kære. Bliv, saalænge du synes, gaa igen, naar du vil. Jeg bliver min Tid i Sarnhof. Jeg vil dyrke min Jord her i Dalen og røgte, efter Evne, de to Kirker, der er givet mig i Tarv.

De fattige Klokker i Amrum og Sarnhof har en forunderlig Magt over mit Sind. Det er, som ringer de Fred ned fra Himlen, ind fra Havet, op fra Jorden.

Jeg længes ikke bort. Men jeg maa se det gro for mine Øjne, Kornet paa Markerne, Mosset paa Tagene, Ulden paa de hvide Faar og Fjerene paa mine Duer.

Mine Rejser — — Johannes, nu smiler du — — de er kun i de gamle Tapeter,

som gaar rundt om vore Vægge. Husker du dem?

Der er Vinhøst og kongelig Jagt, der er Dans, og der er Bjerge. Der er det Eventyr, jeg behøver. Og Anna — Anna elsker de Tapeter.

Velsignet være den ensomme Mand, der lod dem sætte op til sin Trøst.

Men du Drømmer, du Digter! Nu siger du, at du vil nøjes med Stilhed og med en daglig Gerning. Jeg kan ikke tro det. I dit Indre var aldrig Ro. Du var Dragen, som stormede mod Skyerne — jeg den ængstelige Dreng, som holdt i Snoren.

Ja, jeg er Præst, men du, du er Digter. Mine Ord skal gaa under de hvide Hvælvinger og sænke sig i Hjerterne som Fred. Din Digtning skal raabe fra Bjærg til Bjærg og spænde over Hav og Land.

Broder! Anna er vaagnet. Hun staar foran Ruden og ser ind med sine store

Frydeøjne. Nu tegner hun paa Ruden.
Er det mit Navn? Er det dit?

Hun ligner igen idag en Klokkeblomst.
Hendes Haand er tynd, jeg ser Solen
igennem den. Og nu kalder hun.

Kære Johannes.

Din Broder Edvin.

Det var sent paa Dagen i Sarnhof Præstegaards Have.

Gyda kom fra Køkkenet med Forklædet fuldt af Ben, som hun med sine ømskindede Fingre havde taget i Affaldspannen og pillet ud af Møddingen. Det var en af de mange Ting, hun gjorde, fordi hun maatte —

Inde mellem Frugtbuskene tømte hun Forklædet, gravede med en Ske et Hul og ordnede deri efter Størrelsen varsomt Benene fra Lammesteg og Benene fra den kogte Høne. Saa dækkede hun Jord over og prikkede en Ravperle fast foroven som Ligsten.

Dengang Noahs store Ark flød i Toppen af Syndflodvandet med to Par af alle Dyr, var det, fordi Vorherre vilde frelse dem og have dem op i Himlen. Men for at opstaa fra de Døde maatte man be- graves først. Og Vorherre kunde ikke godt paa Dommedagen gaa rundt og rode Ben frem af alle Møddinger, ikke en- gang Englene kunde, for saa blev de snavsede.

Derfor gjorde Gyda det, naar ingen saa det. Næsten alle hendes Daabskædes Ravperler var nu brugt op til Grave, men saa var det ogsaa nemt paa Dommedag, saa behøvede Vorherre blot at linde Him- len paa Klem og raabe ned: Stat op fra de Døde, og saa marsjerede da alle Sarnhofs Køer og Faar og Høns afsted opad den store Guldstige. Trippere, trappere — — —

Men siden vilde hun sy en stor Sæk og gaa rundt i hele Asien og Jylland og samle Løveben og Elefantben og grave

dem ned i Sarnhofs Kirkegaard. Saa vilde saamænd Vorherre sige: Det var pænt gjort, Gyda —

Hun saa nedad det hvide, plettede Forklæde, lugtede til sine Hænder og gik til Vandtønden for at vadske sig.

Hun saa op mod Himlen — nu var Klokken seks. Det vidste hun. Hun vidste alle Dagens Timer, uden at nogen begreb hvordan. Hun sagde, det stod i Skyerne. Men om Natten sov Tiden, sagde hun, og hun kunde høre de smaa Minutter snorke.

Der stod i Kres om et Rosenbed de blaa og de sorte og de gule Stedmodersblomster.

Gyda sukkede med sit urimelige Suk, der altid fik Moderen til at le højt, og hun kneb Øjnene sammen for ikke at græde: Kong Herodes i Jødeland lod alle de smaa Børn dræbe — — alle de smaa Børn i hele Jødelandet. Men deres Øjne kunde ikke dø, de blev til Stedmoders-

blomster. Hun vidste godt, det var ikke sandt og kun et Eventyr, men naar hun bøjede sig ned og saa paa dem, saa græd de, og saa var det sandt alligevel.

I Vandtønden laa Frøen og slubrede Miskmask i sig. Den laa som Mosebarnet i Nilens grønne Siv. Gyda stod og saa paa den, indtil den blev et lille levende Barn. Saa gik Eventyret ind i hende. Hun smuttede langs Plankeværket. Udenfor var Filistrenes Lejr med Goliat fra Gat, men det var sletikke pænt af Daviddrengen at slaa ham i Panden med en Sten, saa han døde, for der stod i Biblen, man maatte ikke ihjelslaa.

Hun gik gennem Havedøren ind i sit eget store, dejlige Kammer, hvor der, Væggene rundt, var lutter Vinhøst og Æbleplukning. Kun Johannes' Billede hang midt i et Vinbjærg over hendes Seng og havde ikke travlt.

Hun svøbte Blæstvejrsløret omkring Panden og det røde Haar, bandt et rent

Forklæde bagvendt om Livet, saa det slæbte, og tog tre blaa Hanefjer i Haanden som Vifte.

Kong Faraos Datter, Prinsessen, knejste og trippede ud, men paa Vejen kniktede hun smilende op til Johannes' alvorlige Billede.

Langsomt og med lukkede Øjne nærmede hun sig, helt betaget, Vandtønden. Nu saa hun det for sig altsammen, og hun mumlede: — Kom, mine Jomfruer, kom med til Nilfloden — — — Nej, ser I det dejlige Barn der i Sivene. Ham vil jeg skam have. Fisk ham op. Han skal vorde Prins. Skynd Jer lidt gesvindt, mine blaa Jomfruer, saa skal jeg lade Solen skinne for Jer i Nat, mens I sover — — —

Gyda løftede den klamme Frø op i sine Hænder, og den var et Barn.

— Ikke sprælle, mit Mosebarn, jeg er jo Prinsesse. Du skal faa et Slot af Chokolade og et stort Kræmmerhus fuldt

af smaa Dreng, som du maa beholde, og smaa Piger skal du ogsaa faa at lege med. Og naar du kommer i Ørken med Jøderne, skal du ikke være saa bange, for Johannes skal nok vise dig Vej. Han er en Raaberøst i Ørken. Og saa er han Stationsforstander. Men du maa ikke græde, for jeg har glemt mit Lommetørklæde — —

Frøen hoppede ned og halsede pustende afsted tilbage til Vandtønden, kravlende som et Barn.

Gyda end ikke saa efter den. Hendes Tanker var pludselig splittede — som havde hun i et Spejl set sit eget Billede knuses af en uventet Sten.

Gysende, med optrukne Skuldre, stirrede hun ind paa Græsplænen, hvor Moderen stod i en hvid Kjole og spiste Kirsebær af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt.

Det suste gennem Løvet og suste varmt gennem Gydas Ryg og Mave. Det var

Englen Gabriel med Flammesværdet. I Smedjen havde hun set det glødende Jern.

Hun slog Hænderne for sit Ansigt og ventede at høre Herrens Røst.

Men det var Faderen, som oppe fra Huset raabte: — Anna, Anna, hvor er du? —

Og Moderen svirrede rundt og rundt over Græsset, op mod Faderen, som løf-tede hende op til sig og bar hende ind i Huset: Jamen pas dog paa dit Hjerte, du Kære —

Men hun sang ham ind i Ansigtet — næsten som en Fugl. Saa blev der kaldt paa Gyda.

Hun blev staaende med Sløret om Panden og Forklædet som Slæb, og de tre Fjer som Vifte i den modfaldne Haand. Hun svarede ikke paa deres Kalden, hun vilde ikke kysse med den Mund, som de røde Bær havde blødt paa.

For den røde Farve havde hun stor Skræk.

En mørk Morgen, medens hun endnu laa i Forældrenes Kammer, hørte hun noget skrige, saa det stak hende som Rosentorn i Ørene. Men hun troede, det var en Drøm. Men da hun engang kom til at hvine paa Tavlen med sin Griffel, huskede hun det igen.

Og en Snevejrs Vintermorgen hørte hun igen de grimme Skrig, og da løb hun gennem Huset, barbenet ud i Gaarden, og dèr saa hun Blodet ryge og sprøjte i den hvide Sne fra en Gris. Hun greb fat om den, men blev skoldet af kogende Vand. Men de Smerter, hun længe efter følte i Armene, var ikke saa slemme som dem inde i Ryggen og Ørene, naar hun blot tænkte paa den stakkels gode Gris. Den havde raabt til Vorherre, men han havde ikke hjulpet den, for han havde netop sendt Dødsenglen ned gennem Sne-

vejret for at skaffe Juleskinker til de Fattige.

Da var Gyda fem Aar, og fra den Dag havde hun ikke spist Kød og havde været bange for alt, hvad der var rødt som Blod. Nu var hun syv Aar, men hun huskede Dødsenglen med den store Kniv og det gule Skæg.

Hun troede, hvad hun troede, til hun pludselig, ogsaa uden Aarsag, troede noget andet. Hun havde stor Sky for at spørge og talte helst ikke med andre. Hun kunde dagevis svare med stumme Nik eller Hovedrysten paa alt, hvad hun blev spurgt om.

— Kom lille Skat, før Duggen falder —

Forældrene raabte, at nu gik de Aften-tur, og Gyda stod og tænkte, at hendes Moder vistnok kunde gaa tværs over Himlen paa en Regnbue uden at falde ned.

Det kunde hun, hvis hun troede, hun kunde. Hvis man bare troede godt nok,

kunde man putte et stort Bjerg i sin Mund og synke det saa let som en Ært.

Moderens Latter blev borte, ligesom en Sommerfugl fløj den bort i Luften. Og nu var hun alene, alene i hele Verden.

Der var noget, hun vilde, men hun vidste ikke, hvad det var. Noget, hun altid vilde og aldrig kunde komme paa, hvad var. Hun gik frem og tilbage og saa ned paa Fødderne for at gætte, hvor de nu vilde gaa hen. Men de vidste det heller ikke. Hun følte ind paa Brystet til de smaa Knopper, det var saa rart. Men de vilde aldrig springe ud.

Rundt om Haven var det høje, hvide Plankeværk, som Moderen havde malet med en stor Kost, lige til hun faldt om og fik ondt i Hjertet og spildte hele Span- den over Kejserkronerne.

Gyda gik hen i Krogen for at se til de »levende« Sten. De laa Side om Side med Ansigterne opad. Hun bøjede sig kærtegnende over dem alle. Hun havde

fundet dem paa Marker og Veje, naar hun ved Moderens Haand gik daglig Tur over Præstegaardens Jorder, som med hvide, strenge Led var afspærret for alle fremmede. Stenene havde set saa bedrøvet paa hende, da hun gik forbi, og hun havde saa taget dem op, baaret dem med og samlet dem ind, én for én, og kendte nu Ansigterne paa hver især bedre end Menneskers Ansigter.

Moderen kaldte dem »Sebedejsten«, men Gyda forstod Ordet som »Se-paa-dig-Sten«, og tænkte, at de nok engang havde haft Ben eller Vinger, men maaske havde de gjort noget galt, saa Vorherre havde pillet dem af. Naar Vorherre var vred, blev han fortørnet og lavede frygtelig Straf.

Hun havde lagt dem sammen dèr med Ansigterne opad, for at de kunde snakke sammen og maaske gifte sig og faa smaa Børn med Vinger eller Ben. Og hun besøgte dem hver Dag.

Altid drev hun om paa Maa og Faa, ledende efter det, hun vilde, men som hun ikke vidste. Naar hun om Natten laa i Sengen, kunde hun længes saa forfærdelig efter Dagen, men naar saa Dagen kom, glemte hun det, hun vilde, og derfor kaldte de hende vægelsindet, som var noget meget slemt.

Hun stod ved Foden af Bjæret, hvor Djævelen fristede Jesusbarnet. Deroppefra kunde man se Alverdens Herlighed og se Storkene komme flyvende fra Nilen med de smaa Børn i Næbbet og mellem Fjerene.

Men Abrahams Kone Sara, hun var vantroisk og vilde paa ingen optænkelig Maade tro, det var sandt, hvad Vorherre sagde, og saa blev hun stum, og det hjalp, og saa fik hun et Barn.

Maaske havde ogsaa hendes egen Mor været vantroisk og stum, før hun kom —

Paa Toppen af Højen voksede Valmuerne, de eneste Blomster hun var bange for — hun

troede, de brændte. Men nu var de blomstret af, og de røde Blade blæst bort. Langs den smalle Sti laa store blegrøde Konkyljer med udsprede Vinger. De var fløjet op fra Havet. Hun holdt en for Øret, og den hviskede: Gaa du bare op, saa skal du se Alverdens Herlighed og alle de smaa Børn i Verden —

Ja, det var vist nok det, hun hver Nat vilde!

Langsomt gik hun rundt om Stien, opad. Hun havde prøvet en Dag i Køkkenet at holde Haanden i en Kedel for at mærke, hvordan det var for Kartofflerne, naar Vandet begyndte at koge. Men tilsidst krøb Haanden op af sig selv, skønt hun befalede den at blive —

Saadan var det ogsaa med Benene, de smaa Tæer rullede sig sammen og vilde ikke. De var meget ulydige. Men op kom de.

Hun lukkede sine Øjne for at overraskes af Herligheden og begyndte at

lytte for at høre den synge, men den sang ikke.

— — Der var kun Møllen, som drejede med Vind fra Nordvest, og over Marken fløj sorte Pletter, naar Vingerne gik rundt. Møllen var stækket ligesom de nye Duer, ellers var den nok fløjet for længe siden. Og Husene og Kirken og Kirkegaarden paa Bakken, og saa var der ikke mere. Det var en Skuffelse. Hun stod og svælgede — maaske maatte Djævlen ikke friste smaa Piger!

Men se saa: Nede paa Vejen, lige ved Filisterlejren, som var gemt bag Brændenælderne, kom to smaa grønne Piger med bare Ben. De gik med hinanden ved Haanden, som vilde de gaa lige ind i Haven.

Gyda sukkede dybt, bredte Armene ud og løb nedad Højen for at møde dem. Hun faldt over en Rosenbusk og fik Torne i Hænder og Ansigt.

Nu saa hun ikke de smaa Piger mere, og det gjorde ondt. Saa havde Djævlens dog fristet hende.

— — Skyggerne begyndte at træde ud af Træer og Buske og synke fra Skyerne ned i det bløde, blanke Græs.

Det var Træernes Sjæle, kun om Aftenen kom de frem.

Gyda rørte ved dem og nikkede til dem. Rundtom hviskede Aftenvinden, og hun lyttede. Hun vilde forstaa det, hun kunde ikke. Hun knælede og lyttede ned i Jorden, det hviskede saa fint og sødt, akkurat som om Natten, naar de smaa Piger klatrede ned fra Æbletræerne paa Væggen og satte sig omkring hendes Seng. Dem forstod hun heller ikke, for de talte Fransk.

Der var to Slags Skygger, dem som kom ud fra Træerne og aldrig løb bort, og dem som listede over Græsset og løb deres Vej. Om hun holdt paa dem af

alle Kræfter og kyssede dem og bad dem saa bønligt om at blive, de løb alligevel.

Hun gik ud og ind mellem de voksende Skygger, hun vilde saa gerne lege med dem, men de legede kun med sig selv.

Og hun sukkede og huskede, hun var alene i hele Verden.

Det var en af de Aftener, hvor Himlen ved Solnedgang flammede op. Gyda mærkede det først, da Skæret slikkede over hendes nøgne Arme.

Naar det lynede, stod Himlen aaben, men den, som saa derind, »vordede« blind. Nu stod Himlen aaben.

Hun samlede alle de smaa hvide Skørter og slog dem op over Hovedet, men endda sved gennem Øjenlaagene den røde Varme.

Hun krummede sin Ryg og famlede ind i Kamret. Saa lukkede hun hastigt én for én de mange forgyldte Smaakroge, Moderen for Løjer havde sat nederst paa

Døren — som en Række Spænder paa en gammel Bog.

Hun pustede ud, som om hun havde en hel Blæst inde i sig. Herinde var rart.

Hun gik om i Halvmørket og klappede alle de vin- og æbleplukkende Karle og Piger, hun kunde naa.

De hvide Vinduer lyste som Frost i Sol, de vendte mod Øst, hvor Himlen var bleg.

Gyda stillede sig foran dem og smilede, som en Voksen smiler ad Børneleg.

Det var en Eventyrbog, som Moderen for hendes Skyld havde lavet.

Lille Anna fra Maarup Marker, som for sit Hjerteondes Skyld fik sin Vilje i alle Maader, havde ladet de Vinduer i Gydas Kammer, der vendte til Gaarden, isætte mathvidt Glas, for at hendes Barn ikke skulde se noget til Konfirmandbørnene, naar de travede forbi til Præstens Læsestue.

Hun levede for sin Idé og kun for den. I hvert Barn saa hun en Fare, der truede hendes Plan. I hvert Barn saa hun en ond Magt, der vilde lokke Gyda udenfor den lille Kres, hvor hun holdtes fangen.

Derfor var de Folk, der arbejdede paa Sarnhof, ugifte eller barnløse, men hele Landsbyen vrimlede med Børn, og hun maatte finde paa de evige Kunster for at stænge dem ude fra Gydas Verden.

Edvin saa Barnets grænseløse Følsomhed og Fantasteri tage Overhaand, men da han et Par Gange havde prøvet at tale hendes Sag, tav han og lod Anna raade.

Og den fingersnilde Moder pyntede Ruderne ud med hver sit Eventyr, som kun hun og Gyda vidste var taget fra Biblen.

Af presset Mos og Lav og smaa Blomsters kulørte Kronblade opklinede hun Urskove, Ørkener, Flodlandskaber og øster-

landske Tempelbyer med hængende Haver paa Murene.

Det, som ikke kunde fremstilles ved Planter, tegnede hun til med Blyant eller klippede ud i farvet Papir.

Der var Paradisets Have, hvor Adam kørte om med sit lange, hvide Skæg paa en Trillebør, medens Eva gik bagefter og holdt ham i hans Snohale, og Slangen laa som et Bælte af Guld om hendes Liv.

Der var Elias, som kørte til Himmels i Fragtmandsvogn med Kufferter og Studeforspand. To gamle Mænd hang bagi. I den aabne Himmel var dækket Kaffe-bord til Elias, men nede paa Jorden stod alle de gamle Mennesker og truede med deres Kæppe, fordi han var løbet fra dem.

Vandringen i Ørken bestod af lutter graa Mænd og Koner, som var klippet saadan ud, at de holdt hinanden i Hænderne og skrævede afsted med lange Skridt

tværsover Ruden. Moses gik bagved med et Ris i den ene Haand og bægge Lovens Tavler i den anden.

Der var en bedrøvet Rude, hvor Kvinderne sad ved Babylons Floder og græd og tørrede Øjnene i deres lange Haar, som hang helt ned i Vandet, og nede i Vandet svømmede Hajfisk og nappede dem i Tæerne.

Midt om Natten kunde Gyda staa op af Sengen og stille sig hen til Ruden, som om det kunde hjælpe dem ud af Fangenskabet, og hviske til dem, at de skulde ikke græde altfor meget, for i Biblen stod, at de engang kom hjem.

Den Rude, Moderen sidst havde smykket, troede Gyda, som ikke spurgte sig for, i lang Tid betød Indtoget i Jerusalem, fordi alle Folk var saa glade. Der var et Guldslot med Guldsvaner og Guldtræer omkring. Men lige hen til Slottet kom kørende en lang Række Vogne, som var syet sammen eller bundet sammen. Den

forreste havde en Slags Næse, der kom Guldrøg ud af. I Luften fløj baade Fugle og Fisk og Elefanter med Flag i Snablerne, og Møller, som ikke var stækkede, fløj der ogsaa, og hele Jorden var fuld af smaa Guldstjerner.

Men en Dag fik Gyda at vide, det var Slottet, hvor hun skulde bo med Johannes, og Vognene var hans Jernbanetog', som kørte, naar man kom Ild paa Komfuret. Og naar hun blev gift med ham, kunde hun køre Tusinde Mile uden at spænde hverken Heste eller Okser for Vognen.

Men Johannes var ogsaa ligesom en Profet, der kunde fortrylle.

Gyda stod foran Ruderne og tænkte, medens Mørket stille sydede ned fra Himlen og vidskede Eventyrene ud.

Af alle Ting i Verden var Tiden det mærkeligste. Man kunde ikke se den, men den var alle Steder, som Vorherre selv — og pludselig begyndte hun at vejre med Næsen, som kunde hun lugte Vorherre —

Der var Aar og Maaneder og Dage og Sekunder og Timer og Minutter, og bare i et Minut, som kun varede saalænge, at man talte en, to, tre i en Fart, kunde man tænke saameget, som kunde fylde et helt Hus. Det Sand, som Pigerne kom paa Gulvet i Køkkenet, det var ikke Tid, men det Sand, som var i Timeglasset, det var Tid.

Gyda spændte Hænderne sammen om Panden. Hun vidste nok, at nu skulde Tankerne helst tie stille, for de forstod det ikke. Men Tankerne vimsede ind i Øjne og Næse og Mund. Naar man gjorde noget galt, stak de Vabler ind i Hjertet ligesom Myg.

Og Hjertet selv var et lille Lommeur, som dikkede, og det trak Vorherre op om Natten, naar man sov.

Gyda stak sin Haand ned under den udringede Kjole og følte til bægge Sider efter Hjertet. Men der var kun de smaa Knopper, som hun altid haabede

vilde springe ud og blive til Konvaller eller maaske Forglemmigejer. Det var nok dem, Vorherre drejede paa, naar han trak Uret op.

Det var saa hyggeligt, hvis det blev smaa blaa Blomster, som altid sad derinde og lugtede godt.

Det gav et Sæt i hende: Pletten var begyndt at brænde. Hele Dagen havde hun glemt den. Nu brændte den.

Den havde været der fra hendes Fødsel paa venstre Skulderblad, først var den blaasort, siden blev den brun. Hun kunde ikke se den selv, men de andre talte om den. For Sikkerheds Skyld blev hun kopsat midt i Pletten, men den gik ikke bort, snarere var den vokset lidt.

Hver Morgen talte Moderen om, hvad den dog kunde betyde, og hver Morgen sagde Moderen: Bare den var gaaet sin Vej inat! —

Og Bedstemoderen, som var død af Gammeldom, naar hun kom, knappede

hun altid allerførst Skulderbaandet ned for at se, om den var der.

Pigerne, naar de var alene med hende, krængede ogsaa Kjolen ned og rørte ved Pletten og rystede paa Hovedet. Doktoren sagde, at den betød ikke noget, men naar alle de andre var bange for den, saa betød den noget.

For den var et Brændemærke. Saadan et som Vorherre klistrede fast i Kains Pande, fordi han slog sin lille Broder ihjel. Men hvormeget Gyda anstrængte sig, kunde hun ikke huske, at hun havde slaaet nogen ihjel. Hun gik saa försigtigt paa Benene for ikke at træde paa Myrernes smaa Fødder, og hun plukkede aldrig Blomster, og hver Morgen gik hun rundt i Haven og pillete — skønt hun var jammerlig bange for Edderkopperne — alle de stakkels Fluer ud af deres Net. Men maaske var Vorherre netop vred for det, for naar Edderkopperne ikke fik Fluer, saa sultede de, og saa var det hendes Skyld. Og

naar hun pillede Fluerne løs, gik deres fine Knipletøj itu, og det var jo Synd. En Nat havde hun ogsaa drømt, at store, grimme Dyr uden Hoved sprang over Plankeværket og kom efter hende, og saa slog hun bagud med en Stok, og de faldt om og døde. Og hvis nu Vorherre ogsaa straffede for onde Drømme —

Hun foldede sine Hænder. Men det var saa kønt af ham, at han ikke havde sat Brændemærket midt i Panden, for naar hun blev stor og fik højhalset Kjole, kunde ingen se det.

Johannes vidste alt, og der var mange Ting, hun gerne vilde vide. Især hvorfor Moderen løb rask med hende og blev forpustet, naar der langt, langt borte kom en lille, dejlig Dreng.

Gyda dyppede Svampen i Vand og gjorde Panden kold. Der var noget inde i hende, langt inde, som var saa bedrøvet.

Nu var der helt mørkt omkring hende. Hvis nu der kom et Jordskælv, og Jorden

revnede, og hun gik henad Gulvet og faldt ned i Revnen, saa kunde hun skringe og skringe, og ingen fik det at høre, for hun laa dernede i Ilden, som altid brændte.

Hun trak Benene op under sig af Skræk. Men hvis nu Jorden revnede, lige hvor hun sad — —

Man skulde blot tro, den ikke revnede, saa kunde den ikke revne. Alt, hvad man vilde, det kunde man, blot man troede godt nok.

Hun lukkede Hænderne op og i, som altid, naar hun var ubeslutsom.

Hun vilde tro noget, af alle Livsens Kræfter, tro og tro og tro. Ikke flytte Bjerge, det var der ikke noget ved.

Men flyve — —

Glippe med Vingerne som en Fugl og synge højt oppe i Luften og kysse Stjerne-
nerne, og naar man blev tørstig, kunde man bare nippe lidt Vand af Skyerne, inden de blev Regn — —

Flyve ovenover Træerne, naar de om Natten var sorte, og synge Bladene i Søvn, og flyve over et Hav og en Mølle og et Bjærg og aldrig blive træt, og flyve til Johannes — —

Hun stod op paa Stolen og bredte Armene ud. Men saa slog hun jo mod Loftet. Hellere fra Toppen af Babelstaarnet, men det laa i Jødeland. Hun knugede Neglene ind i sine Hænder og gjorde sig stiv som en Pind: Jeg tror, jeg tror, jeg tror —

Det gøs igennem hende, især ved Skuldrene, maaske var Vingerne begyndt at vokse ud, men det maatte man ikke se efter, bare tro og tro og tro.

Hun gik gennem Stuerne, det opdækkede Spisebord skinnede som en hvid Sky i Mørket, i Køkkenet lugtede af The og Humle og Mariannes røde Arme.

Hun gik sikkert og ubevidst som en Søvngænger over det tomme, varme Loft, hvor hun kun sjælden ved Dag havde

været, ud gennem den aabne Luge, der førte til Taget, og klatrede saa, dirrende af Skræk og Forventning, langs Mønningen hen til Gavlspidsen.

Paa den ene Side var Himlen gul som Æggeblomme, paa den anden Side mørk og tyk som under en Dyne. Træernes Grene var gennemsigtige som Vingerne paa de smaa Døgnfluer, og de var spredt ud, som vilde de ogsaa flyve.

Det kom an paa at tro godt nok.

Jeg tror, jeg tror, jeg tror —

Gyda læste Fadervor, men fandt ikke god nok Tro deri, bad saa Bønnen: Bevar o Gud i Nat, min Fader og min Moder —

Det lynede varmt igennem hende, som om et Stjernes kud havde ramt hende i Hovedet.

Hun vilde flyve langsomt, ikke som en Svale, heller ikke som en Spurv, men som en Ørn eller som en Høg. Naar hun tænkte Ordet Høg, blev hun altid

højtidelig stemt, som naar Faderen tog sin lange Kirkekjole paa.

Hendes Læber bævede af Angst: Jeg tror, jeg tror, jeg tror —

Saa fløj hun.

Hun hørte selv Lyden, da hun faldt paa den tørre Jord, og hun huskede, hvor dejligt det gjorde i hele Kroppen, da hun fløj.

Nu gjorde det varmt ondt i Benet og i den ene Haand — som om Synaale syede op og ned derinde. Men foran Øjnene fløj store og smaa Stjerner og Forglem-migejer og hvide Fjer. Hun tænkte ikke mere.

Der var i hendes Sjæl kun en eneste Længsel og Vilje: at komme bort, inden nogen fik hende at se.

Paa Arme og Ben kravlede hun afsted, hun kunde ikke staa, og det syge Ben blev tungt som en Møllesten. Op og ned syede Naalene derinde, op og ned — —

Hun naaede ind i sit Kammer, der fandt Forældrene hende, bevidstløs og med brækket Ben og forslaaet Haand. Da hun vaagnede, græd hun ikke, og ikke ved noget Middel lokkede de ud af hende, hvor hun havde været og hvordan det var sket.

Saa troede de, hun havde gaaet i Søvn og ikke selv vidste af, hvad der var hændet, og det lod hun dem tro.

Hun tog Smerterne som en Straf. Hun vidste nu, at hun ikke troede godt nok.

Gyda sad ved sit Barnebord og spiste, Den gamle Provst, som var paa Besøg, han talte.

Gyda lagde Skeen fra sig og foldede sine Hænder — mere end én Ting ad Gangen overkom hun ikke.

Ordene blev hængende i Luften som de sorte Fugle paa Telegraftraadene, de gled hen foran hende allesammen. Først da Provsten var færdig, lukkede hun Ørene til og gav sig til at læse udaf Luften. Hun tænkte nok, det var en slem Vane, men den var ikke til at blive af med, som heller ikke Negleroden paa Guldbrand og heller ikke Brændemærket. Men

inderst inde var hun taknemlig, fordi Ordene hang saa taalmodigt og ventede.

Taalmodig — det var saadan et kønt Ord.

Selvom hun hørte efter af al knugende Kraft, glemte hun at tænke lige straks — det var ligesom Køerne, de tyggede Maden to Gange, for første Gang gjorde de det ikke godt nok.

Gyda læste med Læberne, uden Lyd, og hun troede selv, at det var nøjagtigt Provstens Ord hun læste:

— — For Spedalskerne, de havde hverken Arme eller Ben, eller tidt ikke engang Øjne. Bedst som de gik og spadserede, tabte de smaa Stumper af sig selv lige ned paa Vejen. Det var ovre i Rusland. Men Bønderne var grusomme. De genede dem ud i de kolde Skove midt om Vinteren, som var saa kold, at Træerne frøs til Is, og naar Spedalskerne døde, var der ingen, som begravede dem, for de havde ingen Hænder at begrave med.

Men sommetider saa skyndte de sig i en stærk Fart at bygge en Hytte af Træ, inden de tabte alting, men saa spigrede Bønderne Døren fast med lange Søm, og Spedalskerne kunde ikke komme ud. De fik kun de Levninger, som Bønderne smed ind gennem et Hul i Muren, for der var slet ingen Vinduer. Men Kristian den anden havde baade et fint Bord af Marmor og en tro Tjener hos sig i Fængslet, og han var heller ikke spedalsket. Men nu var det, at umaadelig gode Damer, næsten omtrent som en Slags Gudsengle, nede i Frankrig, de rejste bort fra deres Far og Mor og Fædreland for at pleje Spedalskerne i de kolde Ulveskove og lave Mad og rede Seng til dem og passe paa, naar de tabte noget, for det var ikke altid, de selv mærkede det. — — —

Der kom Støv paa Øjnene. Ordene slingrede og fløj væk — ind i Tapetet. Og nu blev der igen aabent ind i Ørene. Tallerkenerne gjorde Spektakel.

Gyda saa sig om. Hun troede, det var Nat, men saa var det Dag.

Et Sted gjorde det ondt, som om en lille Mus sad og gnavede inde bagved Øjnene.

Saa kiggede hun ind i Tapetet, ind i Frankrigs Rige.

Dèr red de, de gode Damer, der var fem, paa kridhvide Heste med store Fjer i Hatten. De red afsted til Rusland. Det var yndigt, saadan de red og red i det grønne Græs, det var skam rart for Hestebenene. De traadte saa forsigtigt, at de slet ikke trampede paa Fuglene, som hoppede om i Græsset. Men i det store Træ sad en med Paafuglehale, og hvis Gyda var Fugl, vilde hun gifte sig med den.

Men bagved, dèr kom de kolde Bjærge med Sne — det var nok Rusland, for i Frankrig var der saa varmt, at Solen svedte. Bare Damerne havde taget Kyse paa og vatteret Skørt, men de vidste maaske ikke, det var saa koldt.

Gyda lænede sig bagover for bedre at se.

Bjærgene var begyndt at vokse, de voksede helt op og stak Huller i Himlen. Hun blev svimmel i Panden. Men nu sneede det — hun lugtede Sneen og frøs om sin Næse. Hun smagte Sneen, den smeltede paa Læberne og krøb ned i Haaret. Nu stormede det. Det var Nordenvinden.

Bjærgene rokkede frem og tilbage som de gamle Tiggermænd, der kom om Lørdagen med deres gule Madpote i Snor om Halsen. Gydas Fingerspidser snurrede, de døde af Kulde. Det klaprede i Tænderne.

Sæt nu Damerne fo'r vild og aldrig kom til Spedalskerne, som gik dør og ventede og græd og frøs — — —

Hun vilde godt rejse over til dem, hvis hun maatte for Johannes. Hun var ikke bange for Smitte, selvom det var værre end Skaalkopper. Hun vilde godt tabe en

Finger og en Haand og en Fod og et Stykke af Næsen — — men bare ikke Øjnene, ikke Øjnene og aldrig mere se og altid gaa rundt i bællende kullende Mørke og træde paa Blomster og Myrer og Snegle — — —

Hun skreg op, som hun plejede, kort og vildt. Hendes Hoved faldt forover. Hele Stuen var med et fuld af store, røde Mariehøns.

Moderen græd, og Faderen bar hende ind i Seng. Det var jo ikke første og blev vel ikke sidste Gang, det saadan kom over hende. Gyda skammede sig, saa hendes Mave blev som en gloende Sten indeni, men hun kunde ikke faa sig til at forklare, hvorfor hun havde skreget.

Hun var ikke bange nu, nej, og ikke bange for at ligge alene, hun skulde nok straks sove.

Men Faderen blev hos hende, til hun glemte, han sad der. Hun laa og stirrede op i Loftet med tomme Øjne og rystede

paa Hovedet, som af noget, hun saa. Han kendte igen det stive Blik — det var, som skulde Synshinderne briste.

Gyda havde rejst sig. Hun sad med aabne Haandflader og saa og saa:

Dér kom de, de russiske Skove. De kom nærmere og nærmere. Træerne strittede op fra Jorden — saa tæt. Bladene var saa store som Ansigter og lodne som Larver. Paa Bladene krøb sorte Skovsnegle, saa store som Katte, og røde Myrer.

Og dèr kom en rød Ulv snusende. Tungen hang helt ned til Jorden og slæbte som en rød Slange, og Øjnene løb rundt. Den lugtede grimt — De Skove var vist Hundrede Mil og Tusinde Mil, de groede opad Bjærgene og henad Skyerne med Toppen nedad, og Skyerne kunde knapnok bære dem. Og de groede ned, dybt ned, ad Trappetrin i Jorden, ned igennem Søer med blaa Flodheste, lige ned til Helvede — — —

Og dèr — — dèr gik en lille Pige og græd. Hun var nok spedalsket, for bægge hendes Arme var faldet af, og dem havde Ulven fundet og spist. Og hvis den nu fandt hende. Hun var en Skat —

Jamen saa havde Spedalskerne rigtige Børn! Maaske mange, mange, mange Børn —

Dèr kom den Ulv igen, og nu blev Pigen borte. —

Hun maatte tænke paa noget andet. Det havde hun lovet sin Far og Mor og Johannes og Vorherre, at tænke paa noget andet, naar det blev slemt. Saa gik det over.

Paa et Lagen, et hvidt Lagen. Hvidt var saadan en pæn Farve. Men derfor boede ogsaa Nonnerne i hvide Marmorhuse med et lille hvidt Bord og en lille hvid Stol og en lille hvid Seng. De havde ogsaa en lille Have med hvide Mosroser og Sommerfugle, og naar de døde, var det Snevej, og saa kom de i en hvid Kiste

af Silke og Sølvpapir — Men dem i Holland, de maatte nok tage en lille Pige til sig, som hverken havde Far eller Mor, og hun blev ogsaa Nonne, naar hun blev stor.

Det var det bedste at være Nonne og sidde hele Dagen under et Træ og spise Kardemomme, medens Nonneklokkerne ringede oppe fra Himlen.

Men hvad saa, naar man baade vilde til Rusland og til Nonnerne — — —

Det var saa slemt, naar man var vægelsindet — gid der ogsaa bare kun var én Ting at vælge, saa var det saa nemt.

Kødsuppe, Vælling, stegt Fisk — — nu vilde hun tænke paa Mad, paa al den Mad, som var til — — Vandgrød, Silde-salat, Risengrød. Men den stakkels lille Pige, som aldrig kom ud, men altid gik inde i Grødbjærget og aldrig kunde spise sig igennem. Hun skulde hellere tage en Skovl og grave Grøden væk og give den til de Fattige — — Lammesteg og Kalve-

steg og Kage og Rugbrød — — men naar der nu var en Pyt og hun havde nye Sko paa, saa maatte hun da træde paa Rugbrødet, for det var jo dog ikke levende. Men Marianne i Køkkenet sagde, at hun sank lige ned til Fandens Oldemoder til Straf — — det var Synd af Vorherre. For sæt, det var hvide Sko — — —

Nej, hvis hun nu tog en stor, stor Værktøjskasse med, med baade Hammer og Søm og Knibtang og en Sav paa Ryggen og en Økse i Haanden, saa kunde hun nok maaske lave et pænt lille Hus af Træ med rigtige Vinduer, naar hun først tegnede det paa Tavlen. Der skulde Spedalskerbørnene bo. Det var nok Synd for Træerne, men de russiske Træer skulde jo omhugges og kastes i Kakkelovnen, det stod der selv i Biblen. Og bagefter en Kirke med hundrede Taarne, som ragede op over Træerne, og nede i Kirken lutter forgyldte Stole med blaa

Silkepuder, og paa Taget fem Storkereder, saa kom der flere Børn endnu — —

Naar de fik forgyldte Stole at sidde paa, kom de saamænd nok i Kirke hver Dag — — Maaske ogsaa en Mølle til at male Mel i, naar man bare huskede at klistre hvidt Tøj paa Vingerne. Blæsten kunde drive den, det kunde Blæsten sagtens, i Rusland var der en Masse Blæst og Storm. Allesammen hver skulde have en Sækfuld Mel til Pandekager, men Børnene vilde maaske hellere have Klejner, de smagte ogsaa bedre: Værsgo' her er en Sækfuld Mel til Klejner, og hvis de ingen Arme havde, æltede hun selv Dejgen og bagte alle Klejnerne — —

Gyda kom til at nyse af det meget Mel, hun pustede for at faa det væk af Haaret. Først stod det og groede grønt og var Korn og blev høstet, men hvadfor skulde det saa knuses af en Møllesten?

Korn kunde da ikke forarge, og det var kun dem, som forargede, der skulde have

Møllestene om Halsen, men Svedskestene smagte godt. Det var en forfærdelig Straf, saadan en tung, tung Møllesten.

Men hvis Johannes engang blev Vorherre, saa nænnede han vistnok aldrig saadan en Straf.

Gyde tænkte sig igen — som saa ofte — Johannes gaaende i det hvide Sand, med bare Ben, i den store, lange, brede Ørken, hvor der stod Bikuber, og hvor Græshopper, saa store som Storke, sad paa deres Haler og peb.

Hun smilede lunt — nu huskede hun jo godt, at Johannes ikke mere var Raaberøst i Ørken og ikke gik i en Kjole strikket af Kamelhaar, men var Stationsforstander i Jylland. Og naar han fløjtede i sin Fløjte, saa kørte Toget ligesaa hurtigt, som en Ko kan bisse afsted over Stok og Sten. Men bare hun tænkte paa Johannes, kom den store Ørken foran Øjnene med Palmer og Jøder, som vandrede i fyrretyve Aar og kun maatte sidde ned,

naar det var Juleaften. Det lød, naar de kom vandrende, som naar Sarnhofs Faar blev drevet gennem Hulvejen — saadan nuslede og puslede det, fordi de gik i Sand og kun havde Sandaler paa.

Men Johannes, han gik helt alene og raabte tværsover Ørken til det lille Jesusbarn, som skulde døbes.

Gyda sad nu, varm i Kinderne og veltilfreds smilende, og saa op paa Johannesbilledet.

Hun rejste sig helt, rakte op efter Billedet og lagde sig tilbage med det i Hænderne som et Krucifiks. Hun strøg det hvirvlende røde Haar som et Gardin ned over Ansigtet, og sov ind med det samme.

Lille Anna fra Maarup Marker laa paa sit Yderste. Kræfterne ebbede langsomt fra hende, som Sand af et Timeglas. Hun skulde dø ung, og havde endda levet godt og vel tredve Aar. Der var ikke noget at gøre ved den Ting.

Forresten havde hun tænkt sig Livet mere mærkeligt og især mere pynteligt — nu havde hun kun tilbage at gætte sig til og saa prøve, hvordan det var at dø. Om det mon var ligesaa besværligt som at føde. Om det tog lang Tid. Om det gjorde synderlig ondt. Og om man selv skulde hjælpe til eller blot kunde ligge ganske stille og lade det ske.

Edvin fortalte hende om sin Kærlighed med de kønneste Ord, men hun kendte dem, og de kedede hende. Hun forlangte Ord, som hun ikke kendte.

Edvin spurgte, om der nu ikke skulde gaa Bud efter Johannes, som hun ikke efter Gydas Fødsel havde villet se, men hun svarede: — Pyt med ham. Han kan nøjes med en Hilsen, en lille venlig Hilsen. Det er saamænd nok til ham. Se du bare til, du holder dit Løfte! —

Edvin læste saa for hende af Biblen, som var det en Lektie, hun efter Døden skulde overhøres i og derfor i en Fart endelig maatte lære. Hans bedrøvede Stemme rystede Ordene, som en Vogn skumpler paa ujævn Vej. Imedens laa Anna og drømte, at Johannes sad ved Sengen og blæste paa sin Fløjte de kære, kære Marskmelodier.

Hun tog Edvin i Ed paa, at han vilde opdrage Gyda for Johannes og for ingen anden. Og han maatte love, at han selv

vilde lære hende, hvad hun behøvede af Kundskaber, saa ingen Fremmed skulde komme og have noget over hende at sige. Saa var det lige meget, om hun ikke lærte at sy eller strikke. Dertil var hun ogsaa selv for doven. Men skulde hun lære at sømme, saa var der jo Elsbet Tim.

Lægen havde befaleet Edvin at blive i Studerekamret om Natten og lade Anna alene med Vaagekonen.

Om Natten havde Anna sine smaa Fornøjelser med den rare Elsbet Tim, som, skønt det var strengest forbudt, gav hende sort Kaffe at drikke. I sort Kaffe drak hun sit syge Hjerte i Rus og saa de lifligste Syner glide henover Øjnene. For at opmuntre hende fortalte Konen om de meget værre Dødslejer, hun havde været til rundt i Sognet, og Anna gyste af Nysgerrighed. Hun vilde gerne vide alt muligt om alle mulige Mennesker.

Anna blev ogsaa hver Nat spaaet i sine Hænder og i Kortene, og hun lo med

Elsbet Tim over alle de »Rejser over farlige Vande« og al den »fordulgte Kærlighed«, hun skulde snydes for.

— — — —

I Gydas Kammer ved Siden af brændte Husets mindste Lampe. Den lyste som et Stykke Rav og gød et sørgmodigt Skær over de grønne, dybe Vægge. Men naar Gyda aarvaagen laa og hørte efter Snakken derinde eller tumlede med sine altfor tunge Tanker, der som store Tønder rullede henover hende, blev hun saa træt i Armene af den Vinplukning, som aldrig fik Ende.

Faderen havde mindelig bedt hende om ikke at græde og ikke at skrige, hvad der saa skete. Det huskede hun og glemte det aldrig et Øjeblik. Hun kunde fare op i et voldsomt Suk, men straks efter hviske til sig selv: Jamen jeg græder jo ikke! — Og naar det gjorde ondt i de smaa varme Øjenkugler, som om nogen klemte dem med en Knibtang, prøvede hun for-

sigtigt med sine Fingre i Krogene, og der var ingen Taarer — ikke en eneste.

Hun havde bestemt med sig selv, at naar Dødsenglen kom fra Vorherre for at stikke den store Kniv i hendes Moder, vilde hun i en Fart rive den fra ham og smide den ned i Brønden — selv om hun skar sig, saa det blødte.

For dengang Grisen døde, var det Snevejr, og nu tænkte hun, at det var nok kun i Snevejr, Englen kom. Derfor listede hun, naar Moderen klagede sig, hen og spændte Krogene af Døren, men endnu var der ingen Sneskyer at se. Heller ikke at lugte.

Men engang hver Nat, naar Moderen blundede, kom Elsbet Tim paa Strømpesokker ind og satte sig hos Gyda og snakke. Og naar hun havde snakket lidt, trak hun et Papir op af Posen, som altid hang paa hendes Arm, hvorpaa Gyda, stram og kold i sit lille Ansigt, uden et

Ord stod ud af Sengen, krængede Nat-særken ned og bøjede sin Ryg.

En sort, doven Skovsnegl blev holdt mod Skulderbladet, hvor Huden sitrede som en Hinde under Berøringen, indtil den begyndte at bevæge sig. Saa blev den kastet ud i Haven, og Gyda kunde lægge sig igen. Men Konen fortalte hver Nat om den norske Skipper, som i tyve Aar gik med akkurat saadan en Plet paa sit Ben og nu raadnede op af Spedalsk-hed som en død Kat i en Grøft.

Tankerne laa som en Tornekrone om Gydas Pande, de stak, saasnart Elsbet Tim kom ind i Kamret.

En Nat fandt hun paa som en hyggelig Tidsfordriv at ville spaa Gyda hendes Skæbne. Ordet Skæbne-fattede Gyda ikke, men hun havde set, hvad der skete med Moderen, og hun rakte lydigt sine to bange Hænder frem. Men Elsbet sagde, de var for smaa, der stod ikke noget i dem endnu. Og saa bredte hun Kortene

ud paa Lagnet foran Gydas Ansigt, baade de sorte og de røde Kort. Ud af Kortene læste hun, medens hun kravlede rundt i dem med sine Fingre, om »Troskabs Overtrædelser« og »rastløs svigefuld Elskov, der fulgtes af Skam uden Ende« — — Gyda forstod det altsammen ikke, men det var, som om Jorden slog Revner og store Slanger stak Hovedet frem. Tilsidst sagde Elsbet: — Til dig ligger der mange Taarer, de drypper helt ned i din Grav! —

Foran sine Øjne saa Gyda de Ord. Røde som Bærrene paa de grusomme Kort hang de i Luften. Og blev ved at hænge dèr.

Men da Konen igen var gaaet, tog Gyda det lille Haandspejl og saa deri sine tørre Øjne, der gjorde ondt, som om et varmt Strygejern blev strøget henover dem. Hun sagde ind i Spejlet: Jamen jeg græder jo ikke. Jeg vil ikke græde! —

Saa lagde hun sig igen med Spejlet under Hovedpuden. Hvert Kvarter tog hun det frem og saa sig deri. —

Og alle de smaa Børn, som var i Verden, kom til hende og vilde lege med hende og vilde kysse hende, og hun maatte løbe og løbe for ikke at røre ved dem. Men naar hun saa faldt, vilde de hjælpe hende op, og først naar hun raabte til dem: Jeg er spedalsket, saa løb de deres Vej, og det var, som naar Fugle fløj. Og oppe i Luften peb de med fine tynde Stemmer: Hun er spedalsket. Og de bankede paa hos Vorherre og sagde til ham: Hun er spedalsket, pas paa, hun ikke kommer herop, for saa bliver alle Englene syge. Og Vorherre nikkede. Men Gyda laa nede i sin Seng og saa det, og græd ikke, for hun havde lovet ikke at græde.

— Gyda! — —

Hun fløj op og ind. Det var saa sjældent nu, at Moderen kaldte, og hun tænkte,

hun vidste nok, hvad det var. Elsbet Tim var ude at varme Kaffe.

Moderen laa med alt sit røde, løse Haar øst ud over Ansigtet, saa ikke engang Næsen stak frem, ellers plejede Næsen at stikke frem og røre sig paa bægge Sider, som om den vilde prøve at flyve. Frem under Tæppet hang den tynde, bespaaede Haand, hvis Fingre laa drattende løse under Skindet. Haanden holdt om en lille Nøgle. Gyda tænkte det nok.

Og hun sneg sig, som havde hun Tusind Gange gjort det samme, uden Lyd fra Stue til Stue og aabnede i Mørket det lille Sybord med de mange Rum og tog Bogen, den kærlige Bog, som Moderen altid kyssede, før hun læste i den.

Staaende foran Sengen ventede hun, at Moderen skulde slaa Haaret tilside og tage Bogen.

Men hun blot rakte efter den og rørte ved den og slap den igen, og hviskede under Haaret næsten som en lille Blæst:

— Du Gyda — — kan du brænde den,
naar jeg er død — ganske stille — —

Gyda kunde næsten høre Moderen smile,
da hun sagde: ganske stille — — hun
sagde det, ligesom naar hun stod paa
Taaspidserne og lyttede ved Døren, naar
Pigerne skændtes, og virrede og strittede
med Hænderne af Fornøjelse.

Gyda vidste nok, hvad: ganske stille —
betød, og hun gemte i en Fart Bogen
inde i sin lille hvide Kommode, som
Moderen havde malet saa fuld af Blomster
og Bier og Sommerfugle, at den var næsten
ikke til at røre ved.

Men da hun kom tilbage for at høre,
om der var mere, hørte hun en underlig
Susen og Sukken fra Sengen, som naar
det kogende Vand græd i Kedlen, fordi
det vilde lave Kaffe og Pigerne glemte
det. Saa blev der ganske stille. Saa kom
den gamle Flue flyvende og kiggede ned
i det røde Haar og fløj væk igen.

En pludselig Glæde fyldte Gyda, hun strakte sig, hvor hun stod, og kom til at tænke paa Solskin og Græshopper — Solskinnet blændede, saa hun maatte skygge med Hænderne. Saa begyndte hun sagtelig at røre ved Solskinnet, som blot var Moderens Haar, og liste det tilside for at se Næsen og de søde Øjne.

Moderens Ansigt var ligesom før, og ganske hvidt, men hele Munden var rød af vaadt Blod, mere endnu end naar hun aad af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt.

Det var, som om haarde Hænder knugede Gydas Øjenstene, til hun ikke mere kunde se.

Men hun huskede, at hun maatte ikke græde.

Det var Vaagekonen med Kaffen, og en Kop klaskede i Gulvet.

— Herre Jesus, alforbarmende Ska-
ber — —

— — Præsten, kald paa ham, Gyda,
kald paa ham! — —

Men Gyda blev staaende og saa paa
den røde Mund, der skummede af Blod.

Faderen traadte paa hendes Fod, da
han kom løbende og kastede sig hen-
over Sengen — ligesom Gyda, naar hun
i Græsset prøvede at holde paa Skyernes
flygtende Skygger.

Faderen, han græd selv.

Men Gyda stod og rørte ved den ene
lille Finger, der strittede, som naar Mo-
deren dyppede den i Gryden med Mandel-
budding for at slikke.

Saa gik hun langsomt ind i Kamret,
spændte Krogene fra og saa ud i Natten
efter Sneskyerne og den Engel, som havde
stukket Kniven i Moderens Mund og bag-
efter dækket Haar over for at skjule sin
Gerning.

Men der var ingen Sneskyer og ingen
Engel, og Stjernerne sad og sang paa
Himlen, som de plejede.

Gyda slog sit eget røde Haar nedover Ansigtet og ventede paa, at Englen skulde komme ogsaa til hende med sin Kniv. Det gjorde ondt i Øjnene og i Foden, hvor Faderen havde traadt.

Lidt efter gik hun, uden at vide deraf, ud i Haven og gav sig til at lede i Gangen under Vinduerne.

Da Faderen endelig for sin Sorg sansede at se efter Gyda, fandt han hende staaende foran sin Seng, sovende, men med aabne Øjne. Natsærken var krænget ned, og den tynde Ryg krummet som af Angst for et Slag. Paa de bare Ben sad Stænk af dugvaad Jord. I højre Haand holdt hun en sort levende Skovsnegl. Da Faderen talte til hende og vækkede hende, sagde hun som Svar paa et Spørgsmaal: Jamen jeg græder jo ikke.

Og hun kendte ikke Faderen.

Begravelsen var ovre. Den gamle Præst, Annas Gudfader, havde i sin Tale sammenlignet hendes Væsens Flygtighed med Snekrystallerne, som paa deres Vej gennem Rummet giver Skønhed til alt og alle, men hvis nogen Haand vil tage om dem og holde dem fast, fatter den kun om en Taare.

Han talte om lille Anna fra Maarup Marker og om Anna Foght, som var det to forskellige Mennesker.

Nu sad Brødrene sammen i Gydas Kammer for at afvente Krisen, der maatte komme.

Johannes blæste paa sin Fløjte en af de langsomme vemodige Marskmelodier, han i sin Tid hørte Anna synge.

Som Anna laa i Klitten med Ansigtet gemt i sit Haar, naar han blæste for hende, laa nu Gyda, stirrende frem under Haaret, med Øjne som Rav.

— Saadan var hun. Ja, saadan var hun, Anna — og hun elskede mig!

— — Og hun elskede mig! —

Edvin talte højt med sig selv, gentagende Gang paa Gang, hvad Anna nylig og for Aar tilbage havde sagt. Som vilde han af Ordene bygge et Taarn og en Port til hendes Ære.

— Johannes — jeg vil tænke mig om og huske alt, hvad Anna har sagt — — og jeg véd, jeg kan — — og saa vil jeg skrive det ned og gemme det — — ja, det vil jeg. Ikke Johannes? — —

Johannes blæste paa sin Fløjte. Lægen havde sagt: De kan med den Fløjte gøre mere end jeg med al min Kunst. De

kan holde hende i Ro — og det er det nødvendige! —

Gyda var just nu i den Alder, hvor han første Gang saa lille Anna fra Maarup Marker.

— Det var ikke min Skyld, maa du tro, at du ikke fik sagt Farvel. Anna sagde: Johannes kan jo nøjes med en Hilsen! —

Og Edvin dvælede paa Ordene og gentog dem. Det var, som om hun nejede, da hun sagde dem, han ledte i sin Erindring om Betoningen.

— Men saadan var hun, Johannes! Og hun elskede mig — tænk dig det, Johannes, hun elskede mig, hver Dag, i otte Aar — — derfor er det, jeg synes ikke, hun er død. Hun kan ikke dø fra mig. Jeg har hende. Saalænge jeg er her, hvor hun har været, saalænge har jeg hende — —

Saa saare Spillet tav, rejste Gyda sig halvt, flettede Hænderne sammen over

Panden og stirrede ind i de Skrækkesyner, ingen forbarmende Vilje kunde tage fra hendes Øjne. Eller hun sprang ud paa Gulvet, krængede Natsærken ned og krummede den sitrende Ryg som for et Slag.

Timevis kunde hun med samme indadvendte, sorgfulde Stemme mumle om Spedalskerne, hun for Guds Skyld maatte over til, inden hun tabte sine Øjne. Og hun greb med sine Hænder om de febervarme Fødder for at holde dem fast. Og hun klagede sig for de levende Sten, som laa paa Vejene og græd, men hun havde ikke Tid at samle dem op, og de var for tunge. Pludselig spurgte hun saa: Kommer Johannes ikke snart?

Naar han spillede, laa hun igen rolig. Johannes anede, hun stred med en lønlig Skræk, som laa over hendes Kræfter.

— Hun glemte saa let, Anna. Nu tænkte hun kun paa mig, for du var jo borte. Jeg tror, hun var nærved at glemme, hun

nogensinde havde kendt dig — men saadan var hun jo! —

Johannes slap Fløjten saameget som et Nu: — Ja, saadan var hun! — Han blæste videre.

Nu snakkede Gyda igen om den Bog, der skulde brændes.

— Men jeg græder ikke. Jeg græder aldrig! —

Hun trak det lille Spejl frem — midt i Feberen huskede hun det — og saa ind i de tørre Øjne. Saa lagde hun sig tilbage og syntes at blunde.

Mørket faldt paa, kun Skæret fra Kakkellovnens Gløder flakkede ud i Rummet.

Edvin fortabte sig med Smil i det Mylr af uskyldige Løgne, der fulgte Anna i al hendes Færd. Hun kunde ikke sige en Ting, som den var, hun maatte udpynte den og lave lidt om. Hun kendte ikke Forskel paa Sandhed og Løgn. Men hendes Væsen var Sandheden selv.

— Og mig elskede hun — —

Brødrene vendte sig efter en Lyd.

Foran den aabne Kakkelovnsdør stod Gyda med en Bog i Haanden. Hun svinglede, som om en sagte Blæst eller Ildens blafrende Skær pustede hende hid og did.

Som fortryllet stirrede hun ind i Gløderne:

— Farvel lille Bog, nu skal du brændes, for det sagde min Mor. Men du er en kærlig Bog! —

Hun kyssede den ømt, rakte Haanden frem, tog den igen tilbage, som gjorde det hende ondt;

— Du er en kærlig god Bog, men du skal brændes, for det sagde min Mor! —

Edvin spurgte: Hvad taler hun om, hvad er det for en Bog? —

Gyda svarede som i Søvn: Det er min Mors kærlige Bog, og den kyssede hun hver Dag! —

Ilden fængede i Bogens Hjørner.

I pludselig Angst for at miste noget, der havde været Anna kært, sprang Edvin til og trak Bogen ud af Ilden, medens Johannes bar Gyda hen i Sengen.

— Farvel, kærlige Bog! — Hun vinkede med trætte Hænder. Saa spurgte hun smilende, indsmigrende: Er du Johannes? Er du en Raaberøst i Ørken? Har du et Jernbanetog, som kører med Ild i, har du? — —

Men Edvin bladede foran Ilden Annas Bog igennem. Han rakte den til Johannes, der ogsaa læste den ved Skæret.

Der stod, Linje for Linje, Blad for Blad, kun et eneste Navn.

Tegnet med Blæk og farvede Blyanter kun et eneste Navn — Linje for Linje. Som med Kærtegn var hvert Bogstav omklamret, omkranset, omslynget af smaa sirligt tegnede Blomster.

Det var tegnet med samme sene, overdaadige Omhu, hvormed de gamle Munke i Pergament prentede Guds Moders Navn.

Navnet fyldte Bogen som et Hjertes Jubelraab.

Johannes tav, og Edvin talte ikke.

Pigen bragte Lys, og de saa hinandens hvide Ansigter.

— Sig mig, Johannes, sig mig det kun: Vidste du det dèr? —

Johannes holdt Bogen ind i Gløderne, til hvert Blad var forkullet.

Edvin blev ved at spørge, men Johannes svarede kun:

— Lille Anna fra Maarup Marker var min Glæde — — Anna Foght, hun var din Hustru, Edvin!

Edvin tog de forkullede Blade ud og holdt dem i sine Hænder:

— Nu døde hun —

Og han raabte højt, som troede han ellers ikke at blive hørt: Nu døde Anna — og jeg har ikke kendt hende. Jeg har aldrig kendt hende — og nu døde hun —

Men Johannes ruskede ham, som man rusker et Barn, frem og tilbage:

— Anna Foght var din Hustru, glem ikke det, i otte Aar var hun din Hustru og din Glæde — jeg siger dig jo, for mig har hun levet i Fred, det er Sandhed, Edvin. Og desuden — vidste du ikke, at saadan var hun? Hun har ingen Skyld, Edvin. Saadan var hun, og du havde hende i otte Aar —

Edvin saa paa Broderen: Jeg kan godt høre, hvad du siger. Men jeg siger, at nu døde Anna Foght. Og nu har jeg hende ikke mere. Det er det hele, det siger jeg. Kan du høre det? — —

Saa gik han sin Vej og lod Johannes ene med Gyda, som nu, lysende vaagen, ligesom forklarende og forlangende sagde: — Min Mor har sagt, jeg skal bo i et Slot med Johannes! —

Edvin gik om som en Tyv i sit eget Hus, ved Nat ledende overalt. Intet Sted var ham for højt eller lavt, for sært eller umuligt.

Han ledte smaaligt som efter en Naal.

Men i Annas Skuffer og Gemmer var fuldkommen Orden. Smaa duftende Silkeposer med Krydderurter hang ned indenfor Skabsdørene i brogede Baand, som Barnelegetøj. Under Papiret i Skufferne laa Lavendler. Der var fuldt op af smaa Æsker med Konkyljer og Perler paa Laaget — i Smug og til ingen Nytte opkøbt af de farende Kræmmere — men de var tomme, eller deres Indhold troskyldigt.

Alt var paa Plads.

Det meste Dækketøj og Linned var i Stabler omsvøbt med røde Musseliner — som Anna havde lagt det hen til Gydas Bryllup. Kun lidet var fremme til det daglige Brug.

Edvin foldede Lagner og Duge ud — og havde siden Besvær med at tvinge dem i de rette, stive Folder igen. Han stak sine Hænder i de fine Pudevaar, søgte mellem Haandklæderne.

Først havde han tænkt Muligheden af at finde en Hoben Dagbøger, hvori Gyda havde indskrevet sine ærlige, krogede Tanker. Siden gik han ned til at lede om en Pakke uafsendte Breve, og tilsidst kun et Stykke Papir med en Forklaring.

Dybest i ham hviskede det: Hold op at lede, der er ikke mere! Men han ledte.

Om Søndagen talte han, første Gang efter Annas Død, i bægge Kirker. Mod Sædvane var der mange Mennesker, der-

iblandt et Par Nabopræster, som sagde husvalende Ord for at trøste ham i hans store Sorg.

Edvin talte over Teksten: Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde!

Det var ikke Dagens Tekst, og ikke den, han hjemme havde forberedt. Men det kom af sig selv, som en forfærdelig Spot.

Hele Aftenen sad han stille i Studerekamret, uden, som han plejede, at gaa ind til Gyda og sige hende Godnat.

Ud paa Natten gik han, i fuld Ornat, endnu en Gang rundt og ledte.

Det var sandt: Det var hans Haab at finde noget.

Den Smerte, en hvilkensomhelst Bekendelse eller Forklaring vilde bringe, maatte blive ringe mod Pinen, han nu led.

Men han sagde sig, at saadan var hendes Væsen. Navnet havde hun skrevet, Tankerne havde hun skjult.

Han saa sig om, som kunde de være at finde i de levende Tapeter, som svævede de endnu under Loftet, som logrede de for hans Fødder.

Spredt for Vinden en Haandfuld forkullede Blade — et Navn —

I Overvældelsens første Harmen, havde han tænkt sig at fritte Gyda om Moderens Kærlighed, men til den Uværdighed kunde han ikke bekvemme sig.

Desuden kendte han Anna godt nok til at vide, at havde hun betroet sig til Barnet, var det, fordi Gyda, saa lille hun var, kunde tie.

Et forstod han ikke: Gaven til Johannes.

Annas Omsorg for, at Gyda blev opdraget til og bevaret for Johannes. Hendes Optagethed af dette Ønske.

Da hun i sin Tid tog det Løfte af ham — det Løfte, han nu vilde bryde — syntes det ham Beviset paa hendes

Kærlighed til ham og hendes Medlidenhed for Johannes.

Men om hun elskede Johannes, da maatte det — ogsaa for hende — være som Blodskams Synd at love ham sit Barn.

Nej, han forstod ikke. Og han sagde sig selv, at et Livs Grublen vilde ikke række til for at faa denne Gaade opklaret.

Derfor blev han ved at lede. Blot af Barmhjertighed havde hun vel efterladt sit Hjertes Bekendelse.

Edvin huskede, at han om Eftermiddagen i Sarnhof Kirke havde tænkt paa at søge i Annas Stol —

Saa gik han da over i Kirken, tændte et af Alterlysene og ledte. Hendes hvide Elfenbenssalmebog laa dèr. Han bladede den igennem. Han saa under Hyndet, som unge Piger fra Sognet havde broderet til hendes Bryllup —

Fra nu af søgte han ikke mere.

Men: Øje for Øje, Tand for Tand.

Nu kunde hun le saa listigt i sin Grav, hendes Ønske skulde ikke blive opfyldt.

Gyda var meget svag efter Feberen og gik daarligt paa Benene, men hun syntes mere behersket end før. Vel kunde hun, naar de sad ved Bordet, give sig til at stirre, men altid brød hun selv af med et lille ligesom undskyldende Suk. Hun talte ikke om Moderen, og det var Edvin kært.

En Dag lod han Lægen kalde for af ham at blive tilskyndet til det, der var hans absolute Hensigt.

Lægen undersøgte Gyda, som knap turde drage Aande af Frygt for, at den lyttende Læge skulde kunne høre hendes Tanker.

— Hun fejler ikke noget legemligt, alt hvad der nu er i Vejen, skyldes sjælelige Ting, som De selv maa se at faa Bugt med. Men først og sidst — opgiv den

vanvittige Afspærring. Giv hende Kammerater. Sæt hende ned i Landsbyskolen —

Det var de Ord, Edvin vilde høre.

Han saa nok, at Gyda blev urolig som en Fugl i Bur for en Kat, men det fik være.

Samme Dag, en stille, mild Novemberdag, tog han Gyda ved Haanden og førte hende uden videre Snak ad Kongevejen lige ned til Landsbyen, hvor hun aldrig havde været.

Skolen var det sidste Hus, en lang, gullig Bygning med røde, visnende Stokroser opad Muren og sammenblæste Poppeblade foran Tærskelen.

Gyda havde glemt, hvem hun gik med, og hvor hun var, hun havde gaaet med lukkede Øjne og lyttet efter Johannes' Fløjtespil — som hun, naar hun anstrengte sig, altid kunde høre ligesom langt, langt borte:

— Kom Gyda, saa skal du se —

Edvin løftede hende op og holdt hende fast foran det aabne Vindu. Et forskrækket Raab fra de mange Børn slog ud imod hende:

— Se Gyda — det er Skolen —

Gyda fyldte sine Øjne med Synet. Ubevist pegede hun fra den ene til den anden som for ingen at glemme.

De sad derinde, akkurat som hun havde tænkt sig Spedalskerbørnene i Rusland — kun ikke paa forgyldte Stole, men paa Bænke. Der var saamange — saamange som et helt Bed Blomster. Og alle de Øjne, og alt det Haar — —

— Naa Gyda, vil du saa gaa i Skole? —

Men da Gyda stod paa Jorden igen, sluktes det Saligheds Syn.

Hun løb, som vilde hun løbe fra Faderen, til hun mærkede Træthed i Ryg og Ben. Saa lod hun sig falde og laa midt paa den tørre Vej med udbredte Arme og Hovedet gemt under det udvældende Haar.

Laa som korsfæstet til Vejen —

Men Edvin var ikke til Sinds at bøje sig. Han følte Vrede mod Gyda for dette, gik tilbage og kaldte bydende paa hende.

Hun rejste sig og stod foran ham, men aldrig glemte han det Blik og Raabet fra hendes bævende Læber: Johannes —

Edvin løftede hende op, hun hang som død mod hans Skulder. Han bar hende hjem, uden Ophør sigende: Du skal aldrig komme i Skole, det lover jeg dig. Det lover jeg dig —

Edvin læste saa selv nogle Timer hver Dag med hende.

Men om Aftenen, naar han havde sagt Godnat, knælede Gyda foran den aabne Havedør og bad til den store, forfærdelige Gud, fra hvem Spedalskheden kom, om hun ikke nok lidt endnu maatte beholde sine Arme og Ben og især sine Øjne.

For ogsaa selv at passe paa sov hun med Strømper paa Benene og gemte sine

Hænder inde under Natkjolen ved de smaa venlige Knopper, som aldrig sprang ud og blev til blaa Blomster.

Hver Nat maatte hun løbe langt, langt for at undfly de smaa Dreng og Piger, der kom og vilde lege med hende. Og naar hun havde løbet sig helt forpustet træt, faldt hun og vaagnede. Men der var Dage, hvor hun gik om i syg Bekymring for, at hun om Natten havde rørt ved virkelige Børn. Saa tydeligt huskede hun deres Ansigter.

Nu og da, i Smug, kom Elsbet Tim og saa til Pletten — og Gyda stak, naar hun gik, en Torn eller en Naal i sin Finger. Det ligesom hjalp. Men naar Elsbet spurgte, om det gjorde ondt Pletten, saa gjorde det sviende ondt —

Men en Morgen vaagnede Gyda og vidste — som en dejlig Aabenbaring fra Natten —, at hun var sund og frisk og slet ikke spedalsk. At hun kunde se paa Børn og røre ved dem og lege med dem og kysse dem uden at gøre dem spedalske.

I tre Aar havde hun gaaet med Angsten paa sig, den havde ligget akkurat som en varm Strygebolt under hendes Ryg. Og nu var den borte. Og nu var hun rask.

Men der var ikke sket andet end det, at hun vaagnede og vidste, at hun var ikke spedalsk.

Hun kiltede Natkjolen op og kælede med Hænderne nedad de smalle fornøjede

Ben, der strittede af Glæde. Hun kysede sine Arme og sit Haar og vilde — inde i Spejlet — kysse sine Øjne, men det var saa mærkeligt, at det kunde hun ikke.

Hun gik ud i Haven, tog Stene i sin Mund og tyggede paa dem, lavede af Blade smaa Trompeter og blæste dem itu en efter en. Hun rystede Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, saa Bær og Blade skyllede nedover hende. Hun satte sig paa Randen af Vandtønden og sparkede i det grumset-grønne Vand, som var det Moses og alle Profeterne, hun nu sparkede til Døde. Hun gav sig til at rykke Gulerødder op og gnave løs, til hun ikke kunde mere, og sjaskede saa ind med den vaade, grisede Natkjole slæbende efter sig.

Da hun siden var vadsket, redt og klædt, følte hun en Lethed, som hang hun uden Fodfæste oppe i Luften, til alle Sider omgivet af det klare Blaa.

For ingen Verdens Ting i Verden var hun mere bange.

Hun spaserede alene ad Kongevejen ned til Skolen, lukkede Døren op uden at banke paa og saa sig roligt om mellem de maabende Børn. De lugtede ikke saa godt.

Da hun havde set, hvad hun vilde, lukkede hun Døren igen og gik uden at svare paa Skolemesterens Spørgsmaal.

Henne paa Vejen, foran et blaat Hus med en Have med gule Blomster, laa en lille Pige og sov i Græsset. Gyda standede og saa paa hende, hun var mindre end dem i Skolen. Hun rørte lidt ved hende, men Barnet sov. Saa fik Gyda, som aldrig havde villet lege med Dukker, Lyst til at klæde hende af og paa. Og hun klædte Barnet af med stor Forsigtighed. Men da det var gjort og hun saa den pæne hvide Krop, syntes hun, det var Synd at svøbe det snavsede Tøj om igen,

og hun lod saa Barnet ligge nøgen i Solen og gik sin Vej.

Hjemme satte hun sig op i den høje Gyngede, som hun aldrig før havde siddet i, den høje Gyngede, hvor hendes Moder hver Dag sad i Timevis, som en Fugl, der fløj frem og tilbage i et stort, stort Bur.

Hurtigt kom hun efter at ro sig gennem Luften med bægge Ben, og naar hun gængede højt nok, saa hun ud over Landsbyen som oppe fra et Bjærg.

Hun blev ved at gyngede, blev ved at gyngede — indtil hun faldt sammen, fastklamret til Rebene, aldeles fortumlet og mat.

Det faldt hende ikke ind at fortælle til Faderen, hvor hun havde været. Og da Elsbet Tim just samme Aften paa sin Vej fra en Barsel kom om ved Præstegaarden, lod Gyda hende ganske rolig lægge Sneglen paa Skuldren uden at sige noget derimod.

Hendes Længsel efter Landsbyens Børn var gaaet over i samme Nu, den blev tilfredsstillet. Hun brød sig ikke mere om at se dem og ønskede ikke at lege med dem. Deres Lugt stod hende for Næsen.

— —

Hun havde tænkt og følt og lidt over Evne, nu tog hun lang, dorsk Hvile og tænkte kun Instinktets Tanker.

Til bestemte Tider sad hun i Faderens Studerekammer. Han lod ikke mere Træerne udenfor beskære, og for hvert Aar blev der mere mørkt derinde, et frodigt, grønt Mørke. Hun havde mærket sig, at han hellere talte selv end ønskede Svar, og hun nøjedes derfor med at agte paa hans Ansigt og nikke i Tide, medens de kendte, daglige Lyde sydende og kildende krøb fra Øre til Øre og mødtes dybt inde i Hovedet. Undertiden hørte hun, tværs igennem alle Lyde og Faderens Ord, selve den sagte, rindende Stilhed, men hun begreb ikke, hvad det var. For om

Natten troede hun, det var Stjernerne, som løb rundt.

I én Krog af Hovedet laa Geografien, et andet Sted Regneøvelserne, igen et andet Sted den kedelige, høje Kongerække-trapstige med en kedelig Konge paa hvert Trin. Men de fremmede Sprog, de boede inde i Munden og nede i Halsen og ude i Ørene, dem holdt hun af.

Mere end noget andet morede det hende at sidde oppe i den høje Gynges og med lukkede Øjne ganske langsomt lade sig glide frem og tilbage i den bløde Luft, medens hun lyttede efter de forskellige Træers Susen og Klingen, som hun nøje skelnede fra hverandre.

Til Tider troede hun endog at høre Skyerne gnide mod Himlen, naar de drev forbi.

Var der nu og da noget, som bedrøvede hende, behøvede hun blot at sætte Gyngen i vild Gang, saa gled Tanken fra hende, og hun blev selv til en Sky, til noget dejligt. Og dybt inde i hende var noget,

naar hun gyngede, noget, som var bedre end Solskin og snarest ligesaa godt som Fløjtespil. Det var lige midt om Livet, men dybt, dybt inde. Og bagefter var hun saa træt, at hun næsten ikke kunde tale.

Hun gik, som hun skulde, hver Dag sin rigelige Tur over Markerne. Den mindste Blæst fik sin Vilje med hende. Derhen, hvor den drev hendes Haar, derhen gik hun, men naar hun saa skulde stride sig hjem mod Blæsten, prøvede hun alle Udveje for at slippe. Eller hun satte sig paa en Grøftekant og ventede paa, om ikke et eller andet Mirakel skulde ske, saa hun blev fri for den Besvær.

Ofte krøb hun ned under Stenkisterne ved Vejen, hvor de smaa Vandløb om Sommeren var tørret ind. Hun havde tænkt, at dèr vilde hun gemme sig, hvis der kom en Tyr og vilde stange. Naar Tyren ikke kom, sad hun og ventede paa den. Alle Vejkantens Træer havde hun

undersøgt, om de var til at klatre op i, naar Tyren kom.

Der var ogsaa de Dage, hvor hun ventede Krig, og naar hun saa mod Solen, saa hun tydeligt de blaa Hære og de blinkende Sabler, og hun beredte sig paa at dø for Fædrelandet.

Hendes eneste onde Drøm i de Aar var, at en Munk, en brun Munk med store, bare Fødder løb efter hende og greb hende ved Haaret.

Om Dagen var hun ikke saa bange for Munke, hun vidste godt, de var Hannonner, ligesom Tyren var en Hanko.

Naar Faderen tog hende med, en sjælden Gang, paa Besøg i omliggende Præstegaarde, sad hun altid paa en Stol og skulede, og svarede ikke, naar hun blev spurgt. Hjemme huskede hun saa fra Turen kun et Ansigt, et Klædningsstykke, en bestemt Lyd eller en bestemt Lugt.

Vilde hun gøre det rart for sig, tog hun et af de gamle Krystalglas med ned i en

Krog af Haven og lod det klinge i det uendelige, medens hun baade syntes at høre og se Tonen som en Ildtraad glide op i Skyerne. Eller hun hejste Flaget paa Stangen, nu hun ikke mere frygtede den røde Farve, satte sig paa en Bænk og stirrede ufravendt efter det.

Hun syntes, det Flag var som en Blomst paa Himlen.

Vejrets Forandringer vidste hun altid forud for Faderen, hvorfra kunde hun ikke sige.

Mod Tordenvejrr havde hun afgjort Uvilje. Skyerne til Torden var kønne nok, men Støjen, der var ved dem, led hun ikke. Til Tider kunde Faderens Duer ude i Gaarden gurle, saa hun selv maatte gurgle med for at holde det ud, men mod Himlens Spektakel var det dog ingenting. Naar Tordenen var godt i Gang, stillede hun sig ved Vinduet og saa ind i Lynene, men for hvert Skrald sukkede hun utaalmodigt,

og somme Tider tyssede hun endda uvilkaarligt opad.

Kom der derimod, hvad der var en stor Sjældenhed i de Egne, Taager over Sarnhof, blev hun betaget af Forventning om noget, der var større og mærkeligere, end hun kunde tænke sig det. Den hvide Taageluft syntes hende levende og haandgribelig, hun gik i den som mellem Væser, der baade tiltrak og frastødte. Hun følte den mod sin Hud gennem Klæderne, hun smagte den, naar hun drog Vejret. Bagefter blev hun altid forkølet og fik Hovedsmerter. Men hun tænkte sig Ordet Evighed som saadan hvid stille Taage, hvor man gik uden at tale, uden at se, blot gik og gik.

I Taagevejr saa hun Syner, som i sine tidlige Aars Drømme, og hørte hun Lyde, som enten ikke var til eller kun kom af Taagen.

Paa Johannes tænkte hun endnu som den, der stod hende nærmest. Han skrev

Breve til hende med Spørgsmaal om hende selv, og hun besvarede dem med at fortælle, hvordan Vejret var, hvormange Konfirmander hendes Fader havde, og hvormange nye Duer der var kommen.

Undertiden aabnede hun Moderens Linnedskab af Fugleøjetræ og undersøgte sit Udstyr. Om de Ting, hun ønskede at vide Besked, skrev hun aldrig, og hun nævnede ikke sig selv i Brevene.

Gyda blev i sit fjortende Aar af Lægen sendt til Havet for at bade. Hun var ikke syg, men kun svimmel. Svimmel ved Synet af hvide eller blanke Ting, svimmel i Solskin, men fremfor alt svimmel, naar hun, som hendes sidste kære Vane var, laa og dovnede i Græsplænen og saa op i den blaa Luft. Den ligesom trak hende op til sig, løftede hende, saa hun med sit Ansigt følte Skyerne, og lod hende saa falde.

Faderen mærkede det paa, at hun hyppigt maatte gribe for sig og i Stuerne helst gik fra Stol til Stol.

Et Sted blev fundet, hvor hun kunde bade, og Faderen fulgte hende i Dagvogn

de fem Mile nordpaa. Kørslen behagede hendes Legeme, og hun ønskede, den skulde vare ved. Ved Færgebaaden, der skulde tage hende over den brede Fjord til Tangen ved Havet, skiltes de.

Straks Gyda saa det flade stille Fjordvand, blev hun svimmel og vidste ikke, hvor hun var, om Himlen havde sænket sig ned paa Jorden, eller om hun var løftet ind i Skyerne. Men snart skiftede Uroen med Fred. Farten over Vandet var som en af de stadigt tilbagevendende Drømme, hvor hun, efter Døden, svævede fremad i det tomme, graa Rum til Stedet, hvor Dommedag skulde tage sin Begyndelse.

Da hun atter skulde i Land, saa hun til sin Forbavselse, at Baaden var fuld af Mennesker. Hun havde hverken set eller hørt dem, men Vandets blide Kvidren havde hun følt, som var hun Baadens Bund.

Midt inde paa Tangen, i en ensomt liggende Købmandsgaard, opbygget i Sand mellem tynde Agre og lyngskjoldede Marker, skulde hun bo.

Man førte hende ind i en stor, tom, solhvid Sal, hvor tre store Damer snakkede i Munden paa hinanden, saa det dunkede i Muren langt henne. De spurgte om meget og rodede med tunge Hænder rundt i hendes Haar, som om de havde tabt en Knappenaal deri. De lovede at tage sig af hende og fortalte, de var Lærere. De vidste, hun var svimmel, og talte indbyrdes forbi hende om, at hendes Moder havde været en løjerlig Stakkel, som heldigvis laa velforvaret i sin Grav. De sagde, at hun sikkert lignede sin Moder.

Flere Gange bad de hende om ikke at sidde dør og skule og bevæge Læberne, naar hun alligevel ikke sagde noget.

Gyda fik pludselig Lyst til at holde sine

Hænder paa samme Maade som en Kat,
der viser Klør.

I et lille, hvidt Kammer ved Siden af Salen fik hun Ro til at sove. Paa den ene hvide Væg løb en stor langbenet Edderkop med sin Skygge. Gyda var ikke bange for den. Hun hørte Havets Susen og syntes, at Jorden rystede under hende. Næste Morgen vaagnede hun med Hovedet lænet mod Karmen og Armen slynget om Vinduesprossen. Hun vidste ikke, hvordan hun var kommen dèr. Udenfor i den glimmerhvide Sandhave, hvor der kun med Alens Mellemrum stod Ribsbuske med glødrøde Bær men uden Blade, krøb en Mand omkring. Han havde ingen Ben, men krøb paa Hænderne og paa to flade Træstykker, der som Slædegænger var surret fast under Benstumperne. Hans Skæg rørte ved Sandet og havde flere Farver. Han hilste op til Gyda og bød hende velkommen. Hans Øjne lignede døde Oldenborrer, men hans Næse var

uroilig. Det var Købmanden, hos hvem hun boede.

Gyda lukkede Vinduet til, beklemt og følede sig ensom.

Damerne trak hende med gennem Lyng og Sand, der skurrede og klirrede, afsted til Havet. Den store Brusen blev stærkere, den haglede ned over hende, saa hun holdt Hænderne op om sit Hoved. Det var, som om hun vadede i Larm. Tilsidst satte hun sig træt og ør, men Damerne ruskede i hende, til hun stod op og gik med. Endelig var hun paa Toppen af den yderste Klit med Havet foran sig. Dengang i Drømme, hun saa de russiske Skove komme vandrende imod sig, følte hun samme overvældende, hjælpeløse Angst. Aldrig før havde hun set levende Vand —

Nu saa hun det ind i sig, til hun havde det derinde, hvor bedrøvede Tanker laa i mørke Kroge og klynkede.

Damerne løste deres Klæder af og bød Gyda gøre det samme, men da de stod nøgne overfor hende, skammede hun sig og rullede sig sammen over sine Knæ. Hun skammede sig for Havet mere end for Menneskene.

Damerne lo og fingrede i hendes Haar og gik saa skrigende ud i Vandet, som ikke jog dem bort. Hun huskede, at hun var der for at bade, at hun skulde i Vandet, og hun klædte sig af.

Uvilkaarlig søgte hun med Hænderne op og ned paa sit eget, spinkle Legeme — der sad alting fast og roligt uden at ryste.

Hun gik med nedslagne Øjne frem mod det levende Vand, der syntes at iagttage hende med Millioner glimtende Øjne. Vandets Omfavnelse forvirrede og skræmte hende mere, end da hun senere gav sig hen til en Mand. Hele sit Liv skelnede hun siden mellem det levende Vand og det Vand, der flød i Fjorde og Damme.

Det var, som havde hun modtaget Livets Indvielse, som om Fuldbyrnelsen var sket. Fra det Øjeblik, hun havde følt sit Legeme omslynget af det stærke, kry-stende Vand, var hendes Jomfruelighed vakt.

Hun satte sig til at græde, fordi hun ikke vidste, hvad det var, som var sket.

Paa Tilbagevejen snakkede Damerne om Købmanden og kaldte ham en Stakkel, der gerne vilde giftes men naturligvis ingen Kone kunde faa, fordi han manglede Ben —

Gyda gik siden ofte ud i den mørke Bod, hvor Købmanden uden Ben handlede med Tangens Bønder. Han rullede hen langs Disken fra Skuffe til Skuffe i en Trillebør, hvis Hjul han drejede med Hænderne, men blev han ivrig, svang han sig op paa Disken og skurede sig paa Trægængerne henad den.

For Gyda var det sært højtideligt at se Kramvarerne blive øst i udblæste Poser

og sat paa gyngende Vægtskaale, lig dem hun engang troede, Vorherre vejede Menne-skesjæle paa. Men altid ynkede hun den stakkels Mand, der gerne vilde giftes.

En Regnvejrsdag, da der ingen Kunder var, flyede han hende en Bog og bad hende læse højt. Det var den første Roman, hun havde set. Hun læste og læste, ganske sagte, saa hun hele Tiden hørte Regnen. Bogen handlede om en Dame, der elskede en Herre, men han holdt ikke af hende, og saa kørte hun i Teatret og tog Gift.

Det var for Gyda, som om hun var blevet en anden. Hun tænkte og følte som Damen i Bogen. Det gjorde for-færdeligt Indtryk paa hende. Nu og da, mens hun læste, hørte hun Køb-manden ligesom vrinske, og naar hun da saa op fra Bogen og saa hen til ham, var hans Læber helt krænget op, saa alle de gule Tænder stødte sammen. Tilsidst krøb han ned fra Disken og kravlede,

mens hun læste, frem og tilbage paa Gulvet forbi hende.

Engang tog han Gydas Fod og bed hende gennem Skoen, saa det gjorde ondt. Saa trak hun Benene op under sig, men hun var kommen til at ryste.

Naar hun saa ned i Bogen, saa hun den dejlige, dejlige Dame, der hed Anna ligesom hendes Moder, og hørte hende tale og saa det smukke Hus, hvori hun boede, og Vognen, som var foret med Silke, men saa hun op, var det den brune Butik, hvor Gulvet var snavset, saa Farven var helt borte.

Hun laante Bogen med ind og læste den Gang paa Gang. Den dejlige Anna gjorde mange Ting, hun ikke forstod, men alt det bedrøvede forstod hun, og det knugede hende. Men hvordan hun end bar sig ad, naar hun læste i den inde i sit hvide Kammer, var det, som om Købmanden hele Tiden krøb om imellem Linjerne og hun hørte ham vrinske.

— — — — —

Gyda laa ude i Klitten og tænkte. Det havde før staaet for hende som det eneste sikre, som det sidste Maal for Tiden, at hun skulde giftes med Johannes, naar hun var bleven helt voksen og kunde sætte Kommaer rigtigt og læse flydende Fransk. Men nu var Tvivlen slaaet ned i hende.

Naar ingen anden vilde, saa tilkom det jo hende at gifte sig med Købmanden, netop naar ingen anden vilde. Men hans Tænder lignede de grimme Larver, som spandt sig ind i visne Blade, og hans Mund var saa stor som et Hundegab. Det gjorde ondt og angst i Foden, naar hun tænkte paa det Bid.

Hun laa paa Ryggen i Sandet og grublede over Tingene. I sin Kvide prøvede hun paa at udmale sig Livet hos ham. Naar hun blot var rigtig flittig til Huslighed, saa gik den Tid, og saa kunde hun flytte Faarene i Hededalen og maaske

lære at malke Køerne og veje af paa de blanke Vægtskaale, og læse højt for ham. Hver Dag en ny Bog.

Det trykkede hende for Brystet. Hun tænkte sig at være hos ham altid, at være paa Tangen altid, altid at høre Havets Brusen, altid at se Sandet.

Gyda bar hos sig det lille Timeglas, hendes Bedstemoder engang havde foræret hende. Det var ikke større, end hun kunde have det i Lommen, og hun brugte det tidt som Legetøj.

Nu tog hun det frem og saa det røde Sand sitre ned fra det øverste Glas til det underste tomme. Hun holdt Tiden i sine Hænder og saa den rinde. Langsomt, langsomt. Og hun tænkte sig de hundrede Timer, de tusinde Timer — —

Saa faldt hun i Søvn og drømte, at hun var gift med Købmanden og sad til Bords med ham og skulde spise til Middag. Købmanden holdt en stor Kniv og Gaffel i Hænderne, men istedet-

for at skære ned i Stegen, skar han i hendes Arm helt oppe ved Skulderen, dybt ind. Blod kom der ikke. Hun saa ham putte det store Stykke Kød i Munden og hørte ham tygge, saa det knagede. Engang til skar han, nu i hendes Kind, og skrige kunde hun ikke, saadan saa han paa hende med sine Oldenborreøjne — —

Da vaagnede hun, stiv af Skræk. Men hun tænkte ikke paa at undfly det, som syntes hende en Pligt. For naar ingen anden vilde!

Men hvis hun fik Børn, smaa levende Børn med gule Tænder og ingen Ben — — Gyda gravede sig dybere ned i Sandet. Elsbet Tims Ord lød gennem Sandets spæde Dryssen: — Der ligger Taarer til dig, mange Taarer, de drypper helt ned i din Grav! —

Hjælpen kom til hende, blid og stille som hendes Faders Stemme: — Jesus Kristus, den Gode, havde jo vandret paa Jorden mellem Halte og Lamme og Blinde

og Værkbrudne og Spedalske, og han havde ikke giftet sig med en eneste af dem. Ikke med en eneste —

Gyda sprang op, rev sine Klæder af og løb ud i Havet. Hun lo og græd, hun fyldte sin Mund med det salte Vand. Hun gik ud i Brændingen og lod de smaa hidsige Sten regne over sig, saa hun bagefter var forrevet overalt. Hun kaldte paa Johannes, og hun kyssede sine Arme.

Samme Aften skrev hun hjem, at nu var hun vistnok rask og vilde gerne igen til Sarnhof. Til Johannes skrev hun, om han ikke nok til Efteraaret vilde gifte sig med hende, længere vilde hun nødig vente. Om han ikke nok kunde bruge hende til Kone nu.

Johannes sendte hende en Pakke Chokolade og et lille Ur og bad hende alligevel vente, til hun var sytten Aar. Før kunde han ikke bruge hende —

Faderen længtes meget, men bad hende rejse alene tilbage, da han havde travlt med en stor Overraskelse. Hun rejste saa alene tilbage og kom til Sarnhof ved Senaften. Straks tog Faderen en tændt Lampe og fulgte hende ud i Haven for at vise hende Overraskelsen. Det var omtrent, hvad hun havde anet: Han havde bygget en stor Indhegning om Græsplænen og derinde ladet opsætte en Mængde nye Duehuse af Form som Huse og Kirker og Slotte.

Han viste hende en gul, støvlet Tumling, som Degnen havde bragt op fra Lübeck, hvor den havde taget første Præmie. Og han var idel Glæde over en Mohrenkop, som han efter Magens Død med stort Besvær havde faaet parret med dens egen Unge for at bevare Racen ren.

I en lille Kasse med to Tremmerum sad to sorte Indianere og kiggede arrigt paa hinanden. Faderen holdt Lampen hen over Kassen, at Gyda kunde se dem. Naar

de havde siddet dør og sultet et Døgns Tid, var de villige til Parring.

Til ud paa Natten snakkede han og forklarede med sin bløde visne Stemme alt det mærkelige, der var ved disse Dyr. Saa kom han i Tanker om, at det Dagen efter var Søndag, og hans Prædiken skulde forberedes.

Men da han lyste Gyda til hendes Kammer, saa han pludselig forbavset, næsten uvilligt paa hende: — Du ligner godt nok din Mor! —

Og fra den Tid mærkede hun, at han undgik hende, men det gjorde hende ingen Sorg. Hun gik kun og ventede paa at blive de sytten Aar.

Gyda følte sig i Begyndelsen yderst utilpas i Byen. De mange Gader paa Kryds og Tværs med Huse til alle Sider kvalmede hende, det var som en Stue med Skærmbretter overalt. Hun gik og pustede i den underlig tunge Luft, gik og gættede paa de mange Lyde, der som bestandig Regn piblede og sprang, hvor hun kom.

Hun holdt Hænderne frem for sig for at passe paa de høje Mure, der syntes at hælde forover. Stenene hviskede under hendes Fødder, oppe fra Tagene kom Støj, inde fra Husene kom Støj.

Og hun syntes, at saadan maatte der, trods Støjen, være paa Havsens Bund,

hvor hun aldrig havde været, men mere end én Gang drømt sig ned.

De store, blanke Butiksruder forvirrede hende. Hun næsten rørte ved Tingene indenfor og begreb ikke, hvorfor de saadan laa dèr istedetfor at være gemt ned i Æsker.

Naar Mennesker gik forbi hende, rørte hun ganske sagte ved dem, som for at overbevise sig om, at de var levende og virkelige.

Alting forekom hende dels hemmelighedsfuldt uhyggeligt, dels sødt pirrende.

Den første Nat sov hun, der var vant til Træernes stille Susen, slet ikke. Kirkeklokker slog Timeslag — og Klangens rødd som Blod og fyldte Rummet helt. Heste stampede gennem Gaden, slæbende efter sig tungt raslende Vogne. Indad Vinduet kom grimme Lugte, der æklede hendes Ansigt som de Spindelvæv, hun undertiden om Morgenen løb paa i Sarnhofs Have. For Varmens Skyld laa hun

nøgen mellem to Lagner, men deres Vævning var rivejærnsru — i Sarnhof laa hun som paa Silke i det slidte tønderske Lærred.

Hun laa og følte de smaa Haar gro paa sine Arme.

Næste Dag gik hun, mere modig, ud og undersøgte Byen. Hun rørte ved Murfladerne, der mest var røde af en blakket Farve som raat Kød — i Sarnhof var alle Huse og Gaarde renfærdigt strøgne i matte Blomsterfarver eller blaa som lys Himmel. Men Murstenene sad fast nok allesammen.

Hun gik ind gennem Porte i snevre, uhumske Gaarde, der stank af Pøl og Raaddenskab, og hun savnede Sarnhofs friske, søde Gødningslugte.

Uden Førlov vandrede hun opad fremmede Trapper og læste paa Dørskilte, Navne, hun aldrig havde hørt, og forestillede sig derefter Mennesker, hun aldrig havde set. Menneskene paa Gaden gav

hun Navne, som hun syntes passede til deres Øjne eller deres Gang.

Fra aabne Loftsluger kiggede hun ud over skraanende Tage, der svagt og fjernt mindede hende om Lyngbakkerne paa Tangen ved Havet.

Luften i Byen og især inde i Husene havde flov Smag som overmodne Bær, den kildrede i Næsen. Hun havde aldrig før tørstet, nu tørstede hun.

Hun holdt ikke af, at der altid gik Mennesker bagved hende, men ventede hun og lod dem komme forbi, var der straks andre bagved igen. Undertiden grundede hun over, hvad de mon tænkte paa, og vilde have givet meget til at vide det.

Hendes Stedsans førte hende usvigelig sikkert om, og efterhaanden som hun gjorde sig Rede for Byen, blev den hende mere hjemlig.

Om Lørdagen holdtes Ugemarked paa Toften norden for Byen mellem Højderne,

hvor Fattigfolket boede i smaa Huse med Svinestier bagved. Fra Nær og Fjærn kom storhornet og korthornet Kvæg, der paa Pladsen blev fastbundet ved Grimer til smalle Træstolper. Som dumpe Klokke-toner rungede deres Brølen nedover Byen, og Blæsten bar den søde Dunst nedover Tagene. Gyda snuste sig en Dag Vej derop, og kom der siden hver Uge. Dyrenes Lugt og Brøl tryllede hende Hjemegnen tilbage. Hun udledte sig langsomt de Dyr, der syntes at komme fra Marsklandet og saa paa dem som paa Venner. Men naar Driverne var raa imod dem, følte hun en saadan Ufreds Pine i sit Legeme, at hun var nærved at lægge sig ned og skrige. Alt i hende ligesom krængedes og skødes af Leje.

Dyrenes Sagtmodighed forekom hende mørkere og mere gribende end Kristi Lidelseshistorie, og det undrede hende, at Korsets algode Mand, de Hjælpeløses Hjælper, ikke havde talt deres Sag forud

for Menneskenes. Men de var stumme, og til Verdens Ende opstod for dem ingen Frelser.

Hun boede hos en gammel Dame i et smukt Hus med to Rækker Vinduer og Port. Den gamle Dame, som hed Fru Borgen, sad mest paa sin Forhøjning med Fødderne i et sort Skind og saa ud i Gaden og talte om dem, der gik forbi. Først undrede det Gyda, at det ene Menneske kunde vide saameget om det andet — hun vidste ikke noget om nogen, men saa fandt hun ud, at hvert Menneske dør

Byen var en Roman for sig, som alle de andre Mennesker laante og læste.

Om Dagen havde den gamle Dame store, hvide, silkeskinnende Bukler paa Siden af Hovedet og øverst hvide Kniplinger og lilla Baand, men om Natten tog hun dem af og gemte sit nøgne Hoved, der ligesom skrumpede ind med det samme, i en snever Hætte. Da Gyda saa

det, blev hun utryg til Mode og talte aldrig siden frit ud med Fru Borgen.

Hun havde set sig godt om i alle Stuerne, maalt dem med sine Skridt paa bægge Leder, talt Siddepladser og Gulvfjæl. Hun havde undersøgt de enkelte Møbler. Stolene skrævede paa tynde Ben, Bordene var dækket af Fløjlstæpper. Der var højt til Loftet og meget lydt.

Et lille forskræmt tikkende Ur syntes hende det mest levende og venlige derinde.

Der var saa lydt, at hvert Trin oppefra hørtes ned.

Over Gydas Hoved boede Mennesker. Straks hun fik det at vide, var det, som om hendes Haar blev for tungt, hun tog og tog sig op til det, hun trak Vejret, som gik hun med en knugende Byrde over Skuldrene. Hun forstod ikke, at der boede Mennesker ovenpaa, over hendes Hoved. Som fin Støvregn syntes

hun at se det sive oppefra, ustandseligt. Som om alt, Sorg og Glæde, Tanker og Tale, Stilhed og Støj og Søvn, som om alt oppefra kom glidende og sivende ned gennem Loftet til hende.

Og det, hun ikke vidste af og ikke kendte til, det, som hun ikke var Herre over, indfiltrede sig i hendes Tanker, som Tang om en Svømmer. Hun kunde ikke komme fri.

Det blev hende en nødvendig Vane at lytte efter hver Lyd deroppe, saa hun nøje skelnede de ukendte Menneskers Gang og Tale uden at kunne høre noget Ord.

Naar hun kom ud paa Trappen, var der ofte Violers Duft, som om de groede og blomstrede under Trinene. Hun troede først, det var Indbildning.

Familien ovenpaa hed von Pe yn, Bankdirektør von Pe yn. En Dag saa Gyda den unge Frue staa midt paa Gaden

i gyldenbrun Ridedragt med Slæb over Armen og høje skinnende Støvler med smaa urolige Fødder forneden. De vendte en Smule indad.

Hun vinkede med sin Ridepisk til nogen i Huset. Det underfundigt indsmigrende Smil, der ligesom vævrede sig ind og ud om Munden, mindede Gyda om Moderen. Hun fik Lyst til at røre ved den Mund med sine Hænder og se den helt nærved.

Og da hun engang kom om ved Fru von Peyn, mærkede hun, at Viollugten kom fra hende. Gyda tænkte sig om. Hun kendte hvert Dyrs Lugt, og Lugten af Høns og Duer og vilde Fugle, og Lugten af Menneskene i Sarnhof og Menneskene i Byen — men ingen, og heller ikke hun selv, lugtede som en Blomst.

Det skrev hun til Johannes og spurgte, om han kendte til det. Men han svarede, og hun mærkede godt, at han ligesom lo i sit Brev, at der var mere forunderlige

Ting til end det, hun skulde blot vente, saa vilde hun selv faa at se.

Men Fru von Peyn blev for hendes Tanker som Dronningen af Saba, og hun stillede sig ofte ud paa Trappen, lige naar Fru von Peyn var gaaet op, for at samle lidt af Violernes Lugt i sine Hænder.

Om Eftermiddagen blev med Dug og meget Sølvtoj — i Sarnhof var mest af det graa Tin, som blev skuret i varm Aske — dækket op, og saa kom Fru Borgens unge Slægtninge for at drikke Kaffe og se henad Gaden. De kunde tale, medens de tyggede.

De behandlede Gyda, som om de sad paa en Trappetige og saa ned paa hende, og var meget venlige. De spurgte, om hun virkelig skulde giftes med en gammel Onkel, der først havde sværmet for hendes Moder.

Hun skulde gaa Tur med dem, for hun var der jo for at se sig om og lære Men-

nesker at kende; det vidste de ogsaa. Gyda ønskede, at hun havde et Skærmbrædt til at lukke sammen, hun syntes, Klæderne var for lidt at dække sig med.

Naar hun gik paa sin prøvende, duvende Maade, som gik hun efter et Spor, kunde hun ikke holde Trit med deres Tripperi. De gik, som var Jorden brændende, hun, som gik hun barbenet i dugvaadt Græs. Medens hun gik i sine egne Tanker, skrabede deres Sladder mod hendes Øren som Hundepoter paa en stænget Dør.

Hun gik helst alene.

Saa kunde hun følge med en Lirekasse fra Gaard til Gaard i helt jublende Overmod. Var Musiken aldrig saa skrattende og Tonerne aldrig saa brudte, de formaede dog at tænde en Lystfølelse i hendes Blod. Hun fornam dem haandgribeligt som smaa Luer, der slikkede op om hendes Legeme. Og med den hende egne unaturlige Følsomhed mærkede hun endog

efterhaanden, hvor de enkelte Toner slog an.

Til sidst kunde hun blive saa mat af at føle Tonerne, som blev de vredet ud af hendes Legeme.

Eller hun kunde gaa efter fremmede Mennesker, drevet dertil af en indre Trang, som om der mellem dem og hende var en tynd, hed Straale, som tvang dem sammen. Hun prøvede at gætte sig deres Tanker til bagfra. Men vendte de sig og saa paa hende, var Fortryllelsen hævet. Saa hun saadanne Mennesker gaa ind i et Hus, blev det for hende beboet, levende.

Mangen Nat stod hun op, gik gennem den gamle, roligt sovende Dames Værelse og satte sig ind paa Forhøjningen, stirrende ud i den Gade, hvor tre Lygter stod i Øst og tre i Vest.

Hun længtes efter Johannes, som hun i stærk Sol længtes efter svale Skygger. Hos

ham maatte være Ro og Stilhed. Ro og Stilhed som inde mellem Stjernerne.

Hun tænkte, at han nok vilde forklare hende alt det, som var underligt, uden at hun behøvede at spørge.

Dage, som længst var forbi og intet havde betydet, skylledes op som belyste af store, blaa Lyn — hun maatte leve dem om, som hun sad dèr. Hun var i sit eget Indres Vold, og hun blev pint og plaget. Hjælpeløs maatte hun tage imod, hvad Tankerne sendte til hende. Hendes Vilje var som lammet.

Gennem et knugende Sørgmod kunde hun saa omsider, som løsrevet fra Legemets groende Liv, stige og stige, i underlige Lykkedrømme, op til skinnende gule Højder, hvor der duftede af Violer, hvor hun saa Fru von Peyns sitrende Mund og Smil, og hvor det kimedede og klagede som fra Tusind klingende Stjerner.

Pludselig styrtede hun ned og følte stingende Smerte i Panden.

Ligegyldig hørte hun paa Vindens Leg i de tomme Gaarde og Brostenenes trodsige Skrigen, naar Vogne skraldede over dem. I saadanne Nætter kunde hun uden Grund føle sig træt og gammel og til ingen Nytte.

Man havde sagt, at Fru von Peyn havde en Elsker. En Elsker var én, som elskede. Men Fru von Peyn var gift.

Og en Hustru skulde være sin Mand tro.

I Byens grønne Have, hvor Barnevognene stod i alle Gange og smaa Børn laa i Græsset, var, ved Klubbygningen, en Keglebane. Der stod Gyda af og til og saa paa Spillet. Var hun først begyndt, kunde hun ikke lade være.

En Dag spillede nogle unge Officerer. Gyda saa kun deres Hænder og Maaden, de sprang frem paa, naar Kuglen blev kastet. Deres Ansigter saa hun ikke. De hviskede om hende. Hun hørte det ikke. Hun var uden at vide deraf traadt helt hen paa Banen og rørte tankeløst ved en af de overflødige Kugler. Saa spurgte den ene Officer, om hun vilde spille med.

Hun saa op og nikkede. De sagde deres Navne, og en af dem forklarede hende Kastets Hemmelighed.

Gyda prøvede en Stund, men manglede Armenes sikre Kraft, forpustet sagde hun : Tak, nu vil jeg helst ikke mere! Og med en lille Nejen traadte hun atter ud i Havegangen.

Men da saa hun, at rundt om stod Barnepiger og unge Damer, og smaa Børn pegede med deres Fingre paa hende. Hun vendte sig til Officererne, og da hun saa deres Ansigtets Udtryk, holdt hun Hænderne op om sine Kinder og skyndte sig bort.

Men hun forstod det ikke. Siden den Dag holdt hun ikke af at komme paa Gaden, naar det var lyst, i Byens Have kom hun aldrig mere.

Johannes sendte hende mange Bøger, at hun deraf skulde lære at forstaa sig paa Mennesker. Men Bøgerne forvirrede hende kun mere. Hun vilde altid have

gjort modsat af, hvad de andre gjorde. Hun syntes, det var i Bøgerne, som om det ene Menneske med Vilje gjorde det andet Fortræd.

En Dag sad hun og bladede i saadan en Bog og tænkte paa, hvad det dog skulde til altsammen. Hvorfor Johannes vilde have, hun skulde leve Liv og kende Mennesker i Forvejen, naar hun blot gik og ventede paa at komme over og leve Liv hos ham.

Under Huset løb Byens Hovedgade, men fra Vinduerne saa man ind i en stejl Gyde, der i Svingninger vandt sig Vej ned fra Højderne. Ad den Gyde og ved den Tid plejede Fru von Peyn med sin Mand, eller ham de kaldte hendes Elsker, at komme ridende. Derfor sad Gyda ved Vinduet.

Medens hun bladede, hørte hun pludselig Larm. En topfuld Petroleumsvogn uden Kusk svingede med løbske Heste ned gennem Strædet, tværs over Gaden og

braste lige paa Huset under Gydas Vindu. Glasskaar hvirvlede op, og Tønder tumlede fra den væltede Vogn nedover Gaden, som henblæst af Vinden, udsprende hæsleg Lugt. I et Nu var der fuldt af raabende Mennesker.

Hestene var med Vognen over sig styrtet gennem de høje Kælderruder og holdtes ved deres Hoveder fast af Skaar og splintret Træværk. Ingen turde trækkes dem frem. De huggede med Hovene, den ene Hest skreg.

Gyda kunde ikke vente. Hun lod sig glide ud over Karmen, lidet ænsende, hvordan Tøjet ordnede sig. For hende var det, som Kamp for Livet. Hun tog ved Vognen, som troede hun med sine Hænder at kunne lette den op fra de halvdøde Dyr. En Tønde fik hun væltet ned. Saa tog mange ved. I et Nu var Vognen tom, Seletøjet skaaret over og Vognen slæbt til Side. Men Dyrene laa

der. Og Stanken fra en knust Tøndes Petroleum var stærk i Middagssolen.

Folk hviskede, at det var farligt at røre ved de Heste.

Gyda maatte lukke Øjnene et Nu.

Fru von Peyn og Officeren red ned gennem Strædet. Han sprang af Hesten, trængte sig frem gennem Mængden og saa sig forundret, ringeagtende om. Til Gyda sagde han, som til de andre: Gaa tilside! Og først da kendte hun paa Stemmen, at han var en af dem, med hvem hun hin Dag havde spillet Kegler.

Han bøjede sig ned mod de huggende Dyr, smilede op til Fru von Peyn som for at berolige hende, og klappede Hestenes blodige Manker med sine hvidt behandskede Hænder. Han knælede og stak den ene Arm til Skuldren ind gennem den søndrede Rude.

Efter en Sparken som af hundrede Hove, efter en Regn af rødfunklende

Stjerneskaar, efter et Hvin og et Spring stod den ene Hest.

Den anden Hest var oprevet under Bugen. Dens Hoved var fastklemmt mellem Sprosserne. Rallende og i Dødskamp vred den Bagparten hid og did.

— Skaf mig en Pistol —

De mumlede, men ingen svarede.

— Skaf mig en Pistol! —

Saa trak med et lille forvildet Smil Fru von Peyn et blaalig blankt Vaaben frem af Ridedragten — nølende gav man det videre til Officeren.

Gyda saa ham studse, vende sig og bøje Hovedet til en lang ærbødig Hilsen: — Gaa saa tilside allesammen — det tænder an — —

Alle veg som for et Slag i Ansigtet. Kun Gyda glemte at gaa.

Han knælede med Armen om Dyrets Hals og skød.

Det var forbi, og Solen skinnede i Oljen, der ikke kunde holde sig i Ro.

Men Fru von Peyn sad og stirrede frem for sig, som saa hun ind i en mørk Nat.

Gyda gik ind. For første Gang i lang Tid græd hun.

Fra denne Dag gjorde hun i sine Tanker Forskel paa Mand og Kvinde.

Fru Borgen sagde til Gyda, at hun skulde dog som alle andre Mennesker lade sig portrættere og sende et Billede til sin Onkel. Desuden var det godt nok siden i Livet at vide, hvordan man havde set ud engang.

Gyda tænkte over det. I fem af Byens Porte hang Glasskabe fulde af Portræter, hun havde jo set paa dem saa ofte. Det var næsten, som om det var smaa Spejle af Mennesker.

Saa gik hun en Dag op i Atelieret. Lyset faldt gullighvidt gennem Tagglas-senes Solsejl, og det mindede om Mamre Lund, hvor Abraham sad i Skyggen af

sit Telt. Visse Navne som Himmalaya, Ganges og Syrien gav samme Lys. Der var helt helligt deroppe. En Dame med en ganske lille Stemme bad hende saa venligt om at tage Plads og viste hende Billeder. Hun bladede i dem allesammen meget forlegen over saadan næsten at røre ved deres Ansigter. Nogle af dem saa paa hende og smilede. Uvilkaarligt vendte hun somme af dem for ogsaa at se dem bagpaa.

Fru von Peyn var der baade med Over-tøjet og kun Ansigtet. Efter hende saa Gyda ikke paa flere. Hun holdt Fru von Peyn op til Næsen, men kunde naturligvis vide, at et Billede ikke lugtede som en Blomst.

Nu skulde hun vælge, hvordan hun vilde fotograferes, forfra eller i Profil, og hun kunde ikke bestemme sig. Men hun vilde ikke have Fødderne med og heller ikke Hænderne, men kun lige Ansigtet.

Endelig var det overstaaet, men hun havde en Følelse af, at nu var noget taget fra hende, som hun aldrig kunde faa igen. Den samme Følelse havde hun, hvergang hun vendte Timeglasset og sad og saa Sekunderne risle bort og vidste, at det var Tid, hun spildte.

Lidt bedrøvet gik hun bort fra det smukke Lys.

Paa Gaden gik hun tankeløst i Hælene paa en gammel Kone, der slæbte af med en Sæk Spaner, men Gaden var fugtig efter en Byge, og Konen nødtes til at lade Sækken slæbe. Flere Gange standsede hun og stønnede lidt, favnede saa igen om Sækken og sjokkede videre med den.

Pludselig sansede Gyda, hvad hun længe havde set, og uden at betænke sig, spurgte hun den Gamle: Maa jeg ikke hjælpe Dem, Frue? —

Hun havde hørt der i Byen, hvordan man altid efter et Spørgsmaal satte: Frøken eller: Frue.

Hun tog saa Sækken i sine Arme. Tung var den ikke, men ubekvem, og det nederste vaade slog mod hendes Kjole. Konen listede hovedrystende bagefter. Gyda vidste ikke Vejen og gik blot ligefrem ad Hovedgaden, forbi Fattighuset udad Byen. I Grunden blev hun meget snart træt, Kjolen snærede i Ærmegabene, og hendes Armkræfter var ringe. Hatten gled skævt, men hun kunde ikke slippe og rette paa den.

For at Konen ikke skulde tro, hun allerede var ked af at bære den, spurgte hun ikke, hvor lang Vej der vel var tilbage. Men da hørte hun den Gamle bagved puste næsten jamrende, hun vendte sig og mødte et Par forskrækkede og bebrejdende Øjne. Havde hun skyndt sig for meget?

— Er De træt, Frue? spurgte hun saa, men den Gamle nappede hende i Kjolen og sagde: Hvor paa Led vil hun dog hen med min Sæk?

Gyda satte Spaanerne fra sig og fik at vide, Konen boede nærvæd Fattighuset. Saa bar hun mødig og skamfuld Sækken tilbage dertil.

Men da hun skiltes fra Konen, saa hun en Flok Dreng, der højt leende pegede paa hende og klappede i Hænderne. De fulgte hende ind gennem Gaden som en fuld Mand. Hendes Kjole var ilde tilredt, og oppe i Skuldrene gjorde det ondt hele Dagen.

Men næste Dag sagde Fru Borgen til hende, at hun havde gjort Skandale. Hun maatte opføre sig som Dame og ikke som et taabeligt Barn.

Ved samme Lejlighed fik hun ogsaa Skænd, fordi hun var sprunget ud af Vinduet og havde trillet Tønder ned af Vognen. Fru Borgen sagde, at paa den Maade gjorde hun sin Onkel Skam og blev til Latter for Byen. Men Gyda gik ind paa sit Værelse og saa sig i Spejlet for at se, om hendes Fejl stod skrevet i Ansigtet.

En Uge senere, da Prøvebilledet skulde hentes, sneg Gyda sig til Fotografen ad Porte og Smutveje, hun havde faaet Sky for Gaderne, hvor de blanke Vinduer nidstirrede, og hvor Folk, som Fru Borgen sagde, vendte sig efter hende.

Hos Fotografen maatte hun vente, og som første Gang gav hun sig til at blade i de papirfæstede Ansigter og saa ind i de Øjne, der syntes at se paa hende.

Som hun sad dèr, faldt et Mandsbillede i hendes Haand. Hun bøjede sig nærmere og nærmere over det. Blodet skyllede fra Brystet op i hendes Ansigt, ind bagved Øjnene, saa hun ikke saa, ud i Ørene, saa hun ikke hørte.

Dengang Vandet, det levende Vand, som med tusind stærke Hænder, tog om hendes Legeme, da bluedes hun paa samme Maade, men uden Smerte og uden Fryd.

Dette var, som blev en Sol med svidende Straaler tændt i hendes Hoved.

Hun syntes, at Billedets langlige Øjne ikke blot saa hendes Tanker, men bragte Tanker til at opstaa, som aldrig havde været. Fra de Øjne gik noget levende ind i hende, dybt ind, dybere end i Hjertet. Hun holdt Hænderne op om sine Bryster, som kom Skammen derfra, og hun tænkte paa Jasminer, som hun i de voksne Aar havde haft underlig Angst for.

Blikket fulgte hende.

Men hendes Hjerte bankede ikke. Det slog fredeligt som Johannes' lille Ur.

Et Øjeblik kom hun til at tænke paa Kong Herodes — Kong Herodes, som lod de smaa Børn dræbe. Og paa Stedmodersblomsterne, der var som støvet Fløjl, naar de aabnede sig.

Damen kom med hendes Billede, og hun lod sig kalde bort fra Drømmen, som vidste hun, hun kunde gaa tilbage til den. Hun tog sig sammen og saa paa sit eget Billede. Haaret var ikke rødt, men sort. Og som om hun aldrig i

Spejlet havde set sit eget Ansigt, undersøgte hun det nu, Træk for Træk, og det blev hende helt nyt. Men især Munden, der ikke var lukket. Noget underlig hemmeligt laa om Munden, noget, hun huskede fra Moderen, noget, hun havde set hos Fru von Peyn. Det var noget, hun ikke havde anet:

— Jeg vil helst ikke have Billedet, hvis jeg maa være fri —

Hun sagde det stammende og tog sin Pung frem for at betale. Men da Damen spurgte, om det ikke var godt nok, gjorde Gyda Undskyldning og lod det pakke ind til sig. Endnu engang saa hun paa Mandsbilledet. Det var, som raabte det til hende, som tvang det hende til at gøre noget, hun ikke vilde. Hun rakte sin Haand ud for at tage det, vendte saa stille om og gik.

Men Blikket fulgte hende, hun kom ikke udenom det —

Saa ofte hun faldt hen i Tanker, vaagnede hun op med et Skrig og syntes at have set eller anet noget sørgeligt, men glemte det igen. Til andre Tider syntes hun, at foran, som for Enden af en lang, lige Vej, laa en Ulykke og ventede paa hende.

Men helt modsat var hendes Nætters Drømme fyldt med Fest og Glæde. Hun gik under storbladede Træer i en Duft, hun aldrig havde kendt, saa Blomster springe ud, saa skønne, at hun aandede tungt ved Synet, helt beruset. Der var Nætter, hvor hun drømte, at selve Himlen sprang ud som en Have og Blomsterne bøjede sig ned mellem Løvet og rørte hendes Pande. Billedet, hun havde set, saa hun ikke, men Øjnene var overalt. Stirrede hun ind i en Blomst, mødte Blikket hende dør, lyttede hun til den sitrende Musik, der med Duften vældede ud af Blomsterkalkene, syntes Blikket at smelte mod hendes Øjne, at røre dem med en Sødme, som skulde hun forgaa.

Naar hun saa sig i Spejlet, blev hun bange for sin egen Mund, og hun tænkte, at saadan maatte Judas have set ud, inden han forraadte den Kristus, han elskede.

En Dag købte hun et Slør — siden Moderens Død havde hun aldrig i Sne eller Blæst baaret Slør. Det hjalp hende — det var, som gik hun altid bag et Gitter. Men alligevel holdt hun sig mest inde om Dagen og ventede med at gaa ud, til Mørket var faldet paa og Menneskene havde lukket sig inde i deres uvenlige Huse.

Saa fandt hun sig forladte Veje mellem Markerne. Hun holdt af at gaa nærved det groende Korn og ligesom høre de stærke Aandedrag sive igennem det, hvergang Luften bevægede sig. Naar Træerne hang med sovende Blade, stille og sorte mod den vingule Himmel, blev hun vel tilmode, og Frygtsomheden forgik hende.

Enkelte Aftener søgte hun Landevejen for de levende Telegrafstængers Skyld — andre Tider skyede hun dem som Mennesker.

Men hvor hun gik, og hvad hun tog sig til, laa næsten bestandig den pinefulde Følelse bag, at nogen iagttog hende og saa ind i hende. Ikke blot i Tankerne, men i Legemets skjulteste Kroge, og saa det, som dèr levede uforklaret og uforklarligt.

En Aften i August var hun gaaet langt vestpaa ud til de store Grusgrave, der Side om Side hvævede sig ind i de høje Bakker. Hun gik paa Randen af den første under Stjerneskids lydløse Nedbør, paany ængstet af Skamfuldhed og Uro og Ensomhedens Forladthedsfølelse — da hun paa Randen af den anden Grusgrav mod den klare Himmel saa Omridsene af en Hest.

Den stod ludende som nedsunken i Bøn.

Gyda satte sig paa den golde Jord med Benene nedover Graven, hvor det rislede og skred som i Havets Klitter. Langt

ude under Stjernehimlen skinnede den smygende Aa som Striben efter en vandrede Snegl.

Hvergang hun saa op, saa hun den ludende Hest. Nu og da flyttede den sig, som kunde den ikke vinde sikkert Fodfæste, og det ludende Hoved søgte ned i Jorden, som om ogsaa den lyttede til Sandets Hvisken.

I den fjerne Susning fra Krattet paa en Høj troede Gyda at høre Hesten vaande sig og sukke som et Menneske i Nød. Hun var træt, træt i sine Arme, træt i sine Ben, ogsaa hun sad og ludede.

Besynderlige Barndomsminder, Erindringer om Eventyr læst op ved hendes Seng af langsomme, ru Stemmer, steg op i hende. Om Mennesker, der blev til Dyr, og Dyr, som skabtes om til Mennesker.

Hun følte pludselig mellem sig og Hesten et hemmelighedsfuldt Baand, der varmede og rykkede. Det var, som om den kaldte paa hende for at hviske sin Sorg i hendes

Øre og saa — maaske — forvandles til Menneske. Hun begik en Synd uden Forladelse, hvis hun ikke biede og hørte, hvad Hesten vilde.

Den tegnede sig skarpt mod Lüften, med store, knudede Knæ, mager som en Olding.

I en Bue gik hun, langs Randen, fra den ene Grusgrav til den anden.

Gruset dernede glimtede af Kisel, som af Støvet fra de trindtom faldende Stjernes kud.

Gyda mærkede for sin Fod Sten ved Sten — Sten ved Sten og Stubbe af Tidsler, der lyste graat.

Hun lod Haanden glide over Hestens Ryg og fornam Selesaar og Strimer, og følte Ribbenene, der ragede ud som krumme Harvetænder. I Stjernes kæret saa hun Dyrets blide halvblinde Øjne, der syntes tusindfold mere tungsindige, fordi de var uden Taarer.

Hesten stod i sit korte Tøjr paa en

Jord saa sammentraadt og afgnavet, som havde den aldrig baaret Grøde.

Nu var hun helt vaagen og helt handlefrisk. Hun saa sig godt om. Saa langt Stjernelyset rakte, var lange Agre og lave Enge, og Luften lugtede af Muld og modnende Korn.

Hun trak Tøjret op, slog det om sin Arm og ledte den snublende, rystende Hest, som var det en affældig Fader, indover Vejen, ind i de gule Havremarker. Først vilde den ikke æde og lod kun Mulen stryge ind mellem Vipperne, som troede den, det var kun en Drøm. Saa gav den sig til at gumle. Dens Bug skælvede, dens Kæber knagede. Gyda brød Vipper af og stoppede Kærne mellem dens Kæber, længere borte oplede hun sen Kløver.

Hun snakkede mere med Hesten, end hun mindedes at have talt med noget Menneske.

Først henimod Midnat førte hun den

tilbage til Grusgraven og slog atter Tøjret fast med en Sten.

Næste Aften gik hun derop, og Hesten kendte hende. Næste Aften igen. Tredje Aften var Hesten borte, men paa samme Plet stod en anden, en hvid Hest, ligesaa elendig. Den veg, naar hun nærmede sig, og skælvede, naar hun kærtegnede den.

Ogsaa den stod der et Par Dage, forsvandt saa.

Hun erfor, at Byens Hestslagter ejede Jorden ovenfor Grusgraven og benyttede den til at lade de slagtefærdige Dyr græse der, til han fik Brug for dem.

Gyda fordoblede sin Ømhed mod dem. Det var hende en Trøst, at de var færdige med Dagens Slid og gik ind til den lange Søvn og Drømmen om endeløse Kløverenge.

Hun havde faaet et Maal for sine Dage, og siden i Livet forekom det hende som det eneste nyttige, hun nogensinde fik udrettet.

At Hesten aad fremmede Folks Havre, skænkede hun ingen Tanke.

Men en Aften, da hun havde trukket en Hest til et Vandhul og paa Hjemvejen lod den gaa ind gennem en Mark, kom en Mand hen og jog hende bort med vrede Ord. Og da hun næste Aften kom og havde slaaet Tøjret om sin Arm, blev hun standset af den samme Mand og en Politibetjent, der spurgte, hvor hun skulde hen. Hun svarede ikke. Da tog de fat i hende, rev Tøjret fra hende og forlangte hendes Navn.

Ved højlys Dag maatte hun ind paa Raadstuen og svare paa Spørgsmaal, der plagede hende. Hun vedtog en Bøde.

Fru Borgen talte om at skrive til hendes Onkel og anklage hende for upassende og overspændt Opførsel, og Gyda mærkede endmere, hvor Folk vendte sig efter hende og lo.

Da hun et Par Uger efter samlede sig

til at gaa til Grusgravene, var der ingen Hest mere, og der kom heller ikke flere Heste. Gyda søgte overalt, men da hun kun ledte ved Aften, fandt hun aldrig Stedet, hvor Hesteslagteren nu lod Dyrene græsse.

Efter denne Skuffelse faldt hun sammen. Den meste Tid sad hun inde paa sit Værelse og lod Timeglasset rinde Tiden ihjel. Endogsaa om Natten laa hun og lyttede til Sandkornenes Fald, og selv om hun sov, vaagnede hun, naar den uendelig svage Lyd hørte op, vaagnede og vendte Timeglasset. Øjnene fulgte hende ikke mere.

Til Johannes skrev hun bønfuldende Breve om snart at komme op til ham, og hans Svar var bestandig som skrevne til et lille utaalmodigt Barn: Hun maatte vente Aaret om, som Aftalen var —

Den eneste levende Ting, som endnu tog hende fangen, var at lytte efter Fru von Peyns Skridt og gaa ud paa Trappen for at indaande Violernes Duft.

Ofte sad paa Trappens nederste Trin Fru von Peyns to Børn. De havde lette Lemmer og fine, listige Ansigter.

Der blev sagt, at de skammelig forsømtes, at de fik Champagne at drikke, og at de, saa smaa de var, baade løj og stjal. Der blev sagt, at det ene Barn ikke var Hr. von Peyns.

Der fór som en flygtig Glæde gennem Gyda, naar hun saa dem dèr, men hendes Skyhed for Børn var uovervindelig, og hun talte aldrig til dem. Efter Historien med de løbske Heste og Fru von Peyns Pistol var Snakken faret vide. De fleste sagde, at Hr. von Peyn helst vilde skilles fra sin Hustru, men kun ventede paa den kloge Time for at overbevise sig om hendes Utroskab.

Gyda lukkede sine Øren for Snakken, men hun hørte den. Hun vilde intet tro, men hun troede alt.

Det var, som saa hun Lynet røre sig mellem Skyerne.

Til visse bestemte Tider kom og gik Hr. von Peyn, og atter til andre visse Tider kom og gik den anden.

Eftermiddagsdamerne hviskede med Fru Borgen — som kunde det høres op gennem Loftet, hvis de talte højt —, at nu gik han ind gennem Porten og op til den utro Frue. Deres Øjne skinnede sialigt, som var det deres Brudgom, de saa komme. De lyttede, som kunde de høre Utroskaben ned gennem Loftet —

Gyda gik paa den flade Landevej, som gik hun Vagt, tredve Skærvedynger frem, tredve tilbage, i strømmende Regn. Nu og da standsede hun og lagde Kinden fast ind mod en af de vaade, syngende Telegrafstænger.

Nu havde Lynet rørt sig mellem Skyerne, det straffende Lyn, som hun troede paa og ængstedes for.

Hr. von Peyn var taget paa en fire Dages Jagttur nordpaa, og fra han rejste, havde Gyda ingen Ro paa sig. Hun maatte gaa den Vej, som gik hun Vagt. Hun holdt ikke ud at være i det ondt spejdende Hus, hvor Tjenestefolkene hviskede sammen og de smaa Børn med Kager lokkedes til

at forraade deres Mor. Og hun havde set, ved et Tilfælde, Hr. von Peyns Øjne, da han hilste Farvel op til Husets Vinduer. En ufravigelig Anelse om nære Ulykker havde grebet hende.

Gennem de Bøger, der skulde give hende Menneskekundskab, kendte hun utro Hustruer og deres Angst, naar Opdagelsen kom. Naar hun læste om det, sneg Forfærdelsen sig ind i hende, som havde hun selv begaaet Troskabsbrud. Hun kunde ligge Nætter igennem, bundet af hver tilfældig Lyd, stirrende mod en indbildt Dør, hvorfra en indbildt Mand og Dommer skulde komme og kræve hende til Regnskab. Hun kunde for sig selv gentage Ordet: — Naade — Naade! som de utro Hustruer knælende sagde, naar de var bange for at blive dræbt. Hun vidste, der var de kloge Kvinder, som bedrog uden Opdagelse, og de uforsigtige, som Straffen kom over. Fru von Peyn var uforsigtig.

Den første Dag var gaaet og den første Nat. Men paa den anden Dag, den anden højlyse Dag, gik Gyda igen i sin meningsløse Vagt. Hun vidste ikke, hvad det skulde hjælpe, men hun gik der. Gik, til hun mærkede Benene som noget modvilligt og tungt. Vogne kørte ud, Vogne kørte hjem. Gennem Blæstregnens lange, lave Susen, syntes hun at høre Røster sige: — Øje for Øje, Tand for Tand! —

Hvis Hr. von Peyn nu kom, hvis han nu kom, vilde hun lyve og sige — — vilde hun lyve og sige — —

Hun vidste slet ikke det Ord, hun vilde sige, hvis Hr. von Peyn kom.

Hun tænkte paa Dødens Engel, som engang kom vandrende og, uden at øve Retfærdighed, ihjelslog Ægypternes Førstefødte, de Onde med de Gode. En saadan Engel skulde igen gaa over Jordan og i en eneste Nat ihjelslaa alle dem, som var bedrøvede, uden Retfærdighed, de Gode med de Onde, blot alle dem,

som havde mistet deres Glæde. Saadan, at der tilbage kun blev to og to, som — Gode og Onde — elskede hinanden. Elskede hinanden, altid og bestandig.

Men hvis Hr. von Peyn kom, vilde hun lyve og sige — —

For at faa Bugt med Tiden, prøvede hun at tænke sig ned til Sarnhof, men medens alt dèr før havde staaet hende saa nærklart, at hun, naar hun vilde, ligesom med sine Fingre kunde føle ind i Blomsterkalkene og mærke deres Duft og høre, naar Spætter gik op mod Sølvpoplens klirrende Blade — saa var alt nu borte som bag en dugget Rude. Kun Faderens Skikkelse skimtede hun, som han i sin lange, smalle og rolige, sorte Frakke puslede rundt mellem de evindeliggurrende Duer.

Da det blev Aften, gik hun, som hun havde lovet, hjem til Fru Borgen, der sad og lagde Kabaler med guldkantede Kort paa et blankt Bord. Flere Gange havde

hun opfordret Gyda til at deltage i denne milde Tidsfordriv, men Gydas Uvilje mod de forudvidende Kort havde været for stor. Denne Aften lod hun sig af Træthed Kabaleoplægningen lære, og da hun end ikke kendte Kortenes Værdi, tog det hendes hele Omtanke fangen.

Noget efter Thetid gik den gamle Dame til Ro, men Gyda sad oppe, bøjet over Kortene, til sort flød i rødt for hende. Der var saa stille, at hun hørte Haarets Hvislen, naar hun med sit sukkende Aandedrag satte Luften i Bevægelse. Naar hun var urolig, blev det altid knitrende tørt og mistede al Glans.

Ovenpaa var stille, som blev der end ikke aandet — stille som i Kirken, naar Velsignelsen blev lyst. Og saadan, saa mild og ordløs stille, havde hun tænkt sig Elskov. Det, som kunde være den største Synd —

For første Gang naaede Ordet: Elskov til Bunds i hendes Bevidsthed. Hun fat-

tede om det runde, hvide Ord med sine Læber, som var det en Perle, og som en Perle lod hun det glide over Læberne ud i Rummet: — Elskov — Elskov — Elskov.

Der var ingen Glæde i det Ord.

Og hvad var saa Forskellen paa Elskov og Kærlighed?

Elskov var noget højhelligt — som Alteret i en Kirke. Men Kærlighed — Kærlighed, det var ikke engang smukt. Hun aabnede en Bog og læste højt for sig selv, læste som hun talte, med varlig, søgende Langsomhed. Hun havde selv undret sig over sin Stemmes bedrøvede Klang, men kunde ikke ændre den, kunde ikke tale hurtigt. Hun følte Ordene som noget levende, der havde sin Plads i Rummet, saavel som Stjernerne, noget, der var til. Hvert Ord havde for hende ikke blot sin særlige Farve men sin bestemte Form. Det var bleven hende bevidst, saasnart hun lærte Bogstavernes Lyd og de tynde Skriftegn.

Hun havde straks taget Bogstaverne ind i sig som Farver og stillet dem sammen igen som Farver. Hun havde dengang prøvet med sin Griffel paa Tavlen at male Ordene, som hun følte dem med sine Læber, men ingen anden end hun selv forstod dem. Hun havde prøvet at forme dem i klumpet Jord, det var mislykket. Men op gennem Aarene beholdt de deres Form og Farve, hende selv til Besvær.

Thi medens visse Ord blev hende kære for deres Glans eller Form, kunde hun af andre forstemmes som af hæsleg Lugt.

Hun læste, men fik ikke Meningen ind, Ordet *Elskov* alene var i hendes Bevidsthed. Det syntes hende af renere Farve end noget andet Ord. Hun maatte gentage det. Og medens hun legende sagde Ordet, Gang paa Gang, fornam hun den fine Vellugt som fra Kallablomstens Griffel.

Hun gik ind i det mørke Kammer for at klæde sig af. Hvergang hun kom forbi Spejlet, saa hun et ganske svagt, hvidligt

Skær. Det gjorde hende nervøs. Saa opdagede hun, det var et Genskær fra hendes eget Haar, og hun mindedes at have set det før, naar hun var ophidset. Det lyste med svag Fosforglans.

Hun tog kun Kjolen af og trak Natkjolen over sit Tøj. Angsten hvinede gennem hendes Nerver. Hun havde glemt at slukke Lampen. Hun gik tilbage for at gøre det, men satte sig ned, som var der andet, hun havde glemt. Hun flyttede Timeglasset hen og lod sig indsløve af den ensformige Rislen. Hvergang et Kuldegys jog hende op, gik hun til Vinduet og saa ud. Fra Biblen huskede hun med ét Ordene: Han skal komme over Jer som en Tyv i Natten! —

Til sidst saa hun det, hun ventede: Paa den modsatte Side af Gaden gik, frem og tilbage mellem Lygterne, Hr. von Peyn, ufravendt stirrende op mod Huset, som den, der har god Tid og ikke vil forhaste sig.

Gyda skød sine Sko af, som var det en Nødvendighed. I Entreen greb hun et Sjal og slog om sig. Saa stod hun paa Trappegangen, saa ovenpaa. Hun kimedede, kimedede, kimedede. Hun følte Klokkestrengen i sin varme Haand som en levende Fugl, hun knugede tildøde. Blodet spændte for hendes Øren og i Nakken. Hvide Stjerner randt ned for hendes Øjne.

Endelig blev der aabnet, gennem den strømmende Violduft spurgte en tynd og beængstet Stemme: Hvem er det? Hvad er der? —

Gyda svarede, mens Ordene forekom hende som iskolde Pust: Der er det, at Hr. von Peyn gaar nede paa Gaden — Den unge Frue lod sig falde forover mod Gyda med Armene om hendes Hals, talende ret ind i hendes Mund: Men hvad saa? Men hvad saa? — — Jeg véd godt, hvem De er. Jeg elsker Dem, tænk, at De kom, at De kom — —

Hun trak Gyda med gennem mørke Stuer:

— Nej men Deres Haar gnistrer jo —
 — jeg er ikke bange — ikke bange — —
 Fru von Peyn aabnede Døren til en Stue,
 hvor en lille Lampe lyste som et Stykke Rav
 i en grøn Sø. Fru von Peyn slap hende og
 smøg sig paa Taaspidserne over Gulvet
 til den unge Officer, der havde rejst sig.
 Gyda saa Knapperne skinne i Uniformen,
 Ansigtet blev borte i Skyggen.

— Du, han gaar dernede — men bange
 er vi ikke — bange er vi ikke — vel? —
 — Blot han ikke slaar mig — —

Over til Gyda forklarede hun smilende
 i sin Skræk: Jeg er bange som en
 Hund for Prygl — men De skal blive her
 — De skal blive — og saa lader vi som
 slettingenting —

Med strittende Arme og Fingrene ud-
 spilet stod hun og lyttede, løb saa paa
 Taaspidserne rundt, flyttede Stole og Puder
 og Bøger. Der stod et Par højrøde Geor-
 giner i et Glas, de forvirrede Gyda. Hun
 glemte, hvor hun var, og inden hun

huskede sig om, havde den lille Lampe henflyttet hende til Natten, da Moderen døde. Hun blev presset ned i en Stol, et Vinglas blev skubbet hen foran hende, og en Skaal med Konfekt.

Paa den anden Side af Bordet saa hun nu to unaturlig ranke Mennesker sidde paa hver sin Stol. De saa ud, som de sov med aabne Øjne og i Drømme saa noget skrækkeligt. Fru von Peyns Haar hang løst ned ad Ryggen.

De sad i den grønne Stilhed næsten aandende i Takt. Gyda syntes igen, hun sad nede og saa ind i Timeglassets rødlig-brune Sand.

Over Fru von Peyns Næse spillede pludselig en Mængde fine Rynker, som naar Mælk trækker Skind, det glitrede i hendes Øjne, hun bøjede sig ind over Bordet og klukkede med fremskudte Læber:

— De tog nok Fejl, De saa nok Syner —
Saa rendte hun Bordet rundt med flyvende Skridt som en Fugl i en Eng med Armene

højt over Hovedet, nøgne i de aabne Vingeærmer. Hun gurrede i Halsen af Fryd. Hun knælede paa Tæppet foran Gyda, der havde trukket Sjalet tættere om sig:

— De tog nok Fejl — det var ikke ham —
— men jeg elsker Dem, gør jeg — og nu kysser jeg Dem! —

Hun kyssede Gyda', som var det en Mand, rejste sig og saa ufravendt paa Gydas Mund, der sitrede under Blikket:

— Nejmen, Helge, har du set saa dejlig en Mund? — Gode Gud, hvis det var min, jeg stod foran Spejlet hele Dagen og kyssede mig selv — og hun er i Natkjole. Pudset er i Natkjole — det er rørende — pyh, jeg bliver rent tosset — men nu laver vi Fest for ham, Jægersmanden, som ikke kommer — vi lader, som han kommer — aah, jeg er saa fræk, naar jeg ikke er bange — Helge, du skal sige noget, du sidder dèr saa sær —

Men han svarede blot: — Ella, du véd jo; det gaar galt engang, og du vil det jo selv —

— Ja, det ved Gud jeg vil. Jeg vil ikke gaa her og kede mig. Ingen kan lide mig, fordi jeg er pæn, og fordi jeg rider — men naar jeg nu ikke kan fordrage det gule Skæg og de Labber til Hænder, han har —

Hun havde imens tændt Lamper og Lys under grønne Skærme, og Gyda skammede sig i sin Natkjole og vidste ikke, hvordan hun skulde slippe afsted.

Fru von Peyn skænkede i Glasset og løftede sit ind mod Lampen: Nu skal I drikke med mig paa det, jeg ønsker hver evige eneste Dag, at han skal falde om og være stendød med det samme, af Solstik eller Hjerteslag, det er mig det samme, bare stendød —

— Ella —

— Lad mig tale ud. Skilles vil jeg ikke. Jeg vil beholde mine Børn, og alt

det, som er kønt her, jeg er gerrig, jeg vil ikke smides ud — nejmen han skulde dø — han er saamænd ikke saa glad for at leve — drik saa — en — to — tre! —

Hun drak selv Glasset ud.

— I er nogle Tværdrivere — og De ser nu slet ikke saadan ud — De ser ud som en Gaade, gør De — jeg har set Dem hver Dag og misundt Dem Deres Haar, og saa pænt De gaar paa Deres Ben, — Jeg gaar jo indad, det har jeg altid gjort, det gør min lille Pige ogsaa — men De er skidt klædt, er De —

Hun gned sig i Hænderne med noget fra en lille Flaske, og pludselig blev Viol-duften stærkere. Hun skød Flasken over til Gyda, der ikke troede sin egen Næse: inde fra Flaskens svagt grønne Vand lugtede det som et helt Bed Violer efter Regn. Fru von Peyn gnaskede Chocolate: — Nu har vi det rart — men tænk, hvor var jeg angst —

Gyda saa fra den ene til den anden. Hun maatte jo sige det, men den unge Officer mødte hendes Blikke med sine alvorlige Øjne: — Jeg kan se paa Dem, Frøken, der er noget, De vil sige —

Hun nikkede raadvild —

Han rejste sig og gik hen mod Døren, men Gyda gik i sin Natkjole hen til ham og sagde, medens hun selv hørte, Ordene var slet valgt: — De maa ikke mere være Fru von Peyns Elsker, og De maa ikke mere bedrive Hoer i Deres Hjerte — det er saa forfærdeligt — det bliver Ulykke —

Og hun føjede til i sin Forvirring: Min Far er Præst i Sarnhof — jeg har været saa bange i lang Tid — vil De ikke nok lade være? —

Men Fru von Peyn tvang, højt leende, Gyda ned i Stolen og hviskede, saa Heden fra Aandedraget brændte gennem Hovedhuden: — Saadan en lille naiv Sjæl

skulde ikke snakke om Ting, hun ingen Forstand har paa —

Gyda turde ikke se op. Det blev koldt og ondt omkring hende. Hun tav til alt, hvad Fru von Peyn med sin kvidrende Stemme blev ved at hviske.

Der lød en Puslen ved en Laas, derefter tunge, hidsige Skridt. Hr. von Peyn rev Døren op og styrtede hen mod den unge Officer, men da han saa Gyda, studsede han.

Paa engang var det, som Stuens bløde, skovagtige Grønne beroligede Gyda. Roligt og aabent udholdt og fastholdt hun Hr. von Peyns flammevrede Blik. Hun kæmpede med ham for at beholde det og vilde ikke slippe.

Fru von Peyns tørre Gispen var længe den eneste Lyd.

Saa hørte hun som langt borte fra Fru von Peyn sige: — Det var en Overraskelse, Jægersmand — men vi har ellers haft det rart — hun er utrolig, det hun hitter paa

at sige — man skulde tro, hun havde levet hele sit Liv i Toppen af et Træ — og hendes Haar lyser i Mørke som Katteskind —

Stemmen lød som en Fugls smuttende Kvidder, nærmere og nærmere: — Godaften da, Hugo! —

Hr. von Peyn saa ud, som blev der i det Nu skudt en Mur op gennem Gulvet foran ham. Han spurgte Gyda:

— Hvordan kommer De her? Hvornaar kom De her?

Og Gyda svarede blidt: — Jeg har været her hele Tiden —

Bagved sin Ryg, som gik Ordene gennem det hamrende Hjerte, hørte hun Fru von Peyn: — Vi to er Veninder, Hugo, vi mødtes paa Trappen igaar — det kom af sig selv —

Men Hr. von Peyn sagde ud i Luften, som var det et venligt Raad, han vilde give: Naar De en anden Gang gaar ud, skulde De huske at tage Deres Kjole paa —

Han gik ind i de Stuer, hvor Gyda ikke havde været, og kom lidt efter tilbage. Ingen havde rørt sig.

Han talte til sin Hustru: — Jeg er træt af at være din Nar —

Saa gik han.

En Stund efter gik ogsaa Gyda. Fra Stol til Stol vaklede hun over Gulvet gennem de mørke Stuer. Ude paa Trappeafsatsen kom Fru von Peyn efter: — Han tror os ikke — men nu gør han ikke noget — jeg véd ikke, jeg er ikke mere bange for ham. Det er, ligesom jeg er den stærkeste —

Hun lovede Gyda at komme ned næste Dag og fortælle, hvordan det var gaaet. Men Gyda strakte Hænderne afværgende ud:

— Jeg vil ikke tale mere med Dem. Jeg vil aldrig mere tale med Dem. Jeg kan ikke lide Dem — Jeg er bange for Dem —

Ugen efter skrev Gyda til Johannes:

— I Hedningers Hjerte staar Loven skrevet, men ikke i mit. Jeg har næsten begaaet et Mord. Jeg har bedraget en Mand, og nu har han skudt sig. Og i et eneste Sekund har jeg ønsket, han skulde dø. Dengang jeg var Barn, gik jeg altid til højre, naar jeg vilde til venstre. Her i Byen har jeg begaaet en Uret eller en Synd, hvergang jeg helst vilde gøre Ret. Hvis jeg havde Loven i mit Hjerte, kunde jeg vide, hvad der er Ret, og jeg er en sand Hedning, men jeg har ingen Lov i mit Hjerte. I Sarnhof troede jeg, at de ti Bud var nok for hele Verden, ogsaa for

Negere og Hedninger, men i en By er de ikke nok. Nu kan jeg tænke mig, hvordan Sodoma var, og jeg kender en Dame, som vistnok ligner Salome og er lige saa ond. Hun drak paa, at han skulde dø, det var forrige Torsdag Nat, og da han kom, løj jeg. Fordi hun var saa smuk, vilde jeg frelse hende, og saa løj jeg. Men ellers havde han slaet hende ihjel, fordi hun havde en Elsker. Ellers havde han skudt hende med sit Jagtgevær. Nu bliver du nok saa vred og bedrøvet, at du ikke vil gifte dig med mig, og det har jeg fortjent. Hver Dag turde jeg ikke skrive det til dig, men jeg vil ikke have en Hemmelighed for dig, og du skal vide, hvor uærligt jeg har handlet.

Det bedste for mig i Verden er at blive din Kone, det véd jeg af alle mine Tanker. Saa kunde du hver Dag sige mig, hvad jeg skal gøre. Saa kunde jeg blive fri for at tale med Mennesker. Jeg er bange for dem. De ser efter mig, og naar

de taler, gaar der noget ondt inde i deres Øjne. Men ikke altid. Vi kunde sidde stille, hele Dagen, hver Dag og tale sammen med hinanden. Dette er det bedste, jeg kan udtænke mig i Verden.

Jeg har glædet mig saadan til at høre Frøerne synge og kan ikke begribe, hvordan det lyder. I Sarnhof var én eneste, men en Dag var den død, og jeg véd ikke hvoraf. Men den sang ikke. Mest har jeg glædet mig til, at du spiller paa Fløjte. Jeg husker godt inde i mit Hoved, hvordan du spillede. Her har jeg flere Gange hørt Damer spille paa Klaver, de trippede med deres Fingre saa hurtigt, at jeg maatte lukke mine Øjne, men saa var det, som om min Kjole og mig selv og hele Stuen blev af Musik. Naar Soldaterne rider forbi, blæser de paa Trompet, men Hestene er urolige, eller de slaar paa Tromme, som gør meget Støj. Lirekasserne er mest godvillige, og de kommer hver Dag, det er ligesom Plaskregn af Musik, og

alle Børn og alle fattige Folk er glade for dem, men Fru Borgen siger, de er saa simple.

I denne Uge har jeg været saa ked af det, at jeg maatte ligge i Sengen tre Dage. Han sagde til hende: Nu er jeg træt af at være din Nar, og saa gik han, og jeg kan høre hans Ben endnu. De smaa Børn er rejst, og hun er ogsaa rejst, og til hans Begravelse var hun ikke. Men det kan jeg godt forstaa. Men nu pakker de Møblerne ind og flytter dem bort, og saa er det, som naar et Hus er brændt, og det er forbi. Men jeg skulde ikke have sagt: Jeg har været her hele Tiden! — det skulde jeg ikke. Saa tænkte han, at alle Mennesker i Verden vilde bedrage ham, og jeg havde kun Natkjole paa. Men det, som er det forfærdeligste, og som jeg skammer mig mest over, er det, at Fru von Peyn kyssede mig og sagde noget Smiger til mig om min Mund. Og jeg kan ikke glemme det. Og jeg

kan ikke lade være med hellere at ville have ham død, end hvis han, som det retfærdigste var, havde dræbt hende. Og jeg véd, at jeg ogsaa har ønsket, at han skulde dø, men hvornaar jeg ønskede det, kan jeg ikke huske, for jeg har været fortumlet.

Jeg vilde næsten ønske, jeg ikke var Hedning, for nu har jeg ingen, jeg kan bede om Tilgivelse for det, jeg har gjort. Naar du nu bliver vred, véd jeg ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg synes ligesom jeg ikke har Plads til alt det, jeg er ked af.

Jeg havde glædet mig saadan til dine hvide Taager, til at svøbe mig ind i dem ligesom i et stort Sjal. Naar hun gaar, rører Kjolen sig saa kærligt om hende, som naar Vandet glider over Siv, hvis du har set det.

Alle de Bøger, du sendte, har jeg læst to Gange for at forstaa ogsaa det, som er vanskeligt. Men jeg tror, jeg helst

ikke skulde læse Bøger, og jeg vilde bede dig om at være fri for det.

Jeg holder nok af at læse, det gør jeg netop, men jeg tror, jeg bliver fristet af det, der sker i dem. De gør hinanden saameget Fortræd og Bedrag, men de gør det paa en meget smuk Maade, saadan at jeg næsten synes, de har Lov til det. Og de Mennesker, som gør det mest onde, er mere kloge og morsomme, ogsaa mere yndige, end de gode. Derfor vilde jeg saa usigelig gerne giftes snart, for jeg er bange, at jeg maaske ellers kommer til at gøre noget forfærdelig ondt. Jeg har begaaet mange upassende Ting, og Fru Borgen siger, hun kan ikke passe paa mig, desuden en Ting, som jeg ikke har begaaet, men var lige ved, og den kan jeg ikke sige, for det var ligesom at begære sin Næste, men ikke helt.

Inat laa jeg og tænkte paa mange Ting, og der var noget, jeg aldrig før har tænkt paa. Det er, at du maaske slet ikke brød

dig om at blive gift med mig. Det var, som om jeg laa ude i kold Sne, saa bange blev jeg, for hvad skal jeg saa gøre? Fru von Peyn kyssede mig, og det var den Aften eller Nat, men siden er jeg begyndt at ønske saa stærkt, at du vilde kysse mig. Men kun, hvis du da kan lide det. Jeg kunde sidde stille inde i hvid Taage med dig altid og kun blive kysset. Jeg har skrevet Breve til dig fra imorges Klokken otte, og nu er det Aften, men jeg kunde ikke skrive, fordi mine Tanker hele Tiden løb fra mig. Men hvis du vilde gifte dig med mig, vilde jeg hver Aften sige dig, hvad jeg har gjort, som er galt, selv om det var skamfuldt. Fru von Peyn havde en Flaske, der lugtede som Violer, men det var Nat, og det maa vel have været Indbildning. Jeg synes ogsaa i en By, der lugter formeget af Mennesker, kun Fru von Peyn lugter dejligt. Hvis du vilde fortælle mig meget fra Vindum, saadan at jeg helt kunde

forestille mig det, vilde jeg være saa taknemlig. Det allerførste, jeg vilde gøre, hvis du alligevel vil være god og gifte dig med mig, det var, jeg vilde sige dit Navn mange, mange Gange. Der er kun et eneste Ord, der er ligesaa smukt, men det kan jeg ikke sige, det er det andet Ord, som betyder Kærlighed. Jeg vilde ogsaa gerne have Lov at røre ved dig. Det er saa underligt, men jeg længes efter at røre ved din Hud, ligesom jeg rører ved min egen, men meget mere.

Før har jeg ofte været ked af, at du aldrig besøgte os i Sarnhof, for dit Billede lignede dig ikke. Det kan jeg huske fra dengang, jeg var syg, og du spillede for mig, men jeg har alligevel glemt dig. Men nu er jeg glad over det. Jeg synes, det er det dejligste af alle Ting, at jeg en Dag skal komme rejsende med Toget og staa ud paa din Station og saa se dig og aldrig mere rejse bort igen. Jeg kan blive saa svimmel, naar jeg tænker der-

paa, og saa bliver jeg saa underlig indeni, saa jeg ligesom brænder.

Jeg synes, jeg har hørt dig kalde min Moder: Lille Anna fra Maarup Marker, det lød saa smukt, men maaske var det en Indbildning. Her i Byen lyver jeg næsten hver Dag, naar de spørger om noget, jeg ikke vil svare paa, men oppe hos dig skal jeg nok passe paa og kun sige det, som er Sandhed.

Gid du vilde gifte dig med mig snart. Jeg er saa bange for al den Tid her, som om der gik en løs Tyr omkring i Gaderne. Hvis du ikke blev vred derfor, var der et Ord, jeg vilde sige til dig, men jeg generer mig derfor. Du kan slet ikke vide, hvor meget jeg længes, og heller ikke, hvor bedrøvet jeg har været i denne Uge.

Men sommetider naar du skriver, næsten i alle dine Breve, er det, som om du ler af mig og gør lidt Nar ad mig, og det er det, jeg saa daarligt kan taale, fordi jeg

godt véd, jeg ikke bærer mig ad som de rigtige Damer. Men maaske kan du ikke lade være. Hvis du havde set Fru von Peyn, ogsaa især nu, hun er klædt paa i sort Kjole og et langt sort Slør, vilde du vistnok sige, hun var den smukkeste Dame, du havde set. Naar jeg skriver til dig, er det, som om du stod bagved mig, og saa faar jeg Hjertebanken — —

Johannes skrev: Tak, min lille Gyda, for dit yndigt forvirrede Brev. Det var som hastige Aandedrag og sky Blikke. Jeg saa dig deri.

Tak for dit Brev. Punkt for Punkt vil jeg besvare det. Men jeg siger dig, Gydalille, det Brev, du faar idag, er ikke som det Brev, du fik sidst, og ikke som noget af de forrige. Vid det.

Det bliver et langt Brev, men jeg har Tid at skrive det.

Troligt nok har du hørt mig kalde din Moder: Lille Anna fra Maarup Marker. Saadan kaldte jeg hende, til hun giftede sig, og da hun var død. Saadan kaldte

hun sig selv, skønt hun jo var fra Tønder og hed Leonore.

Kender du Historien om Snehvide, der laa i Skoven i en Glaskiste? Det var hendes kæreste Eventyr, og hun paastod at have læst det i Biblen. Senere paastod hun at have ligget i en Glaskiste i Skoven mellem de smaa Dverge.

Ofte om Dagen maatte Edvin og jeg staa stille, at hun kunde spejle sig i vore Øjne. Rundt om i Klitterne laa Baand, som skulde falme for at blive hende tilpas.

Hende tog Edvin til Hustru, og hun opfandt Eventyret med dig. Det véd du altsammen. Men du véd ikke, at for mig blev du aldrig Annas Barn, du blev hende selv. Indtil nu — hende selv. Ofte kaldte jeg dig, naar jeg gik her i mine egne Tanker: Lille Anna fra Maarup Marker. Nu gør jeg det ikke mere.

Mellem Edvin og mig blev Fjendskab, da du uskyldige gav ham Bevis for, at din

Moder havde holdt af mig, ogsaa medens hun var hans Hustru. Han har ikke villet tro, jeg var uvidende derom.

Ingen kan og ingen skal dømme os imellem. Hans Vrede mod mig er rustet fast. Min Sorg derover er næsten forbi.

De Aar, jeg har gaaet her mellem de store Moser i næsten endeløse Taager, har saa lidt at sige. Min Ensomhed var mig selv tilpas.

Du har, siger du, frygtet, jeg ikke brød mig om at blive gift med dig —

Nu tilgive du, hvad jeg aabenbarer, omend jeg burde tiet dermed. Fristelsen er mig for stærk. Du lille, lille Pige —
— saa hør nu her:

Jeg kendte jo Sarnhof ud og ind, vel mest fordi det var Annas Fremtidshjem. Da du blev født, bad hun mig anlægge en Have heroppe saa nøje lig Haven i Sarnhof, som Jordens Forskellighed til-
lod. For at tjene hende gjorde jeg det.

Havde hun bedt mig grave en Sø, jeg havde sagtens gjort det med.

Her var nu Jord nok, jeg kunde næsten tage den, og Jorden var, som du om dine Lirekasser siger, »godvillig«.

Aar for Aar optegnede Anna mig en Plan af Haven, som den formede sig, hun sendte mig Frø af Blomsterne, Rodskud af Træerne, Græstørv af Plænerne. Hun sendte mig Jord, Muldvarpene havde skudt op, og hun sendte mig — saadan var hun jo — baade Sommerfuglelarver og Regnorme. I Haven maatte kun gro, hvad der groede i Sarnhofs Have.

Breve skrev hun aldrig, men hvert Aar til dit ottende Aar sendte hun mig en lille opslidt Sko. Da hun døde og der ikke kom flere Sko, var det længe for mig, som om du ikke voksede.

Men al min rigelige, tomme Tid ofrede jeg paa din Have som paa et Alter. Der sad jeg og blæste paa Fløjte for dig.

Og da jeg saa dig, var du, som jeg havde tænkt.

Jeg havde lovet din Moder ogsaa om muligt at skaffe Tapeter som i Sarnhof, og jeg hørte i Øst og Vest. Saa blev der i Kiel paa Loftet efter en gammel Tapetmager fundet saadanne Billedruller. Jeg tog selv derned og søgte ud til tre Rum. Det ene forestiller Torv og Gader i en fransk By paa Revolutionens Tid, det andet en Have i Lighed med Haverne ved Versailles med klippede Hække og Springvand og Marmorfigurer. Men det tredje, Gyda, er en Vinhøst som i dit Kammer. Disse tre Stuer var dine og ventede paa dig. To til stod tomme, over dem skulde du raade, naar du kom.

Naar du kom, Gyda, naar du kom —

Men saa vaagnede, uden al ydre Aarsag, Frygten — den Ensommens pinefulde Frygt — for at miste dig. Jeg kunde taget Sten, Planter og Dyr i Ed paa, de

ikke maatte skade dig og ikke lokke dig fra mig.

Helst havde jeg set, du hverken lærte at læse, skrive eller tale. Jeg ønskede Muren om Sarnhofs Have dobbelt saa høj —

Jeg læste dine ubehjælpssomme Breve — dem der aldrig blev klare — Gang paa Gang for at udforske din Natur og se Beviset for det, jeg anede, at du droges fra mig af noget, jeg ikke kendte.

At jeg aldrig med Ord forraadte denne lurvede Mistro og Skinsyge paa et Barn — det, Gyda, var kun Beregning. Skræmme dig vilde jeg ikke.

Naar du — mellem de Blyantslinjer, som du nok aldrig lægger af — skrev som selvfølgelig, at »vi to« hørte sammén, og at du længtes efter at blive voksen og blive gift, saa gød det kun Salt i mit aabne Saar. Saadan tænkte du idag, men hvordan imorgen? Dagen imorgen blev min Rædsel.

Som de Taaber, der omgaaes med Tiden som deres rørlige Ejendom, ønskede jeg skiftevis, hver Nat var et Aar — for saameget snarere at faa dig helt eller miste dig helt, og at hvert Aar var kun en Dag — for at trække Afgørelsen ud. Men du blev ikke træt af at »huske mig paa«, vi skulde giftes. Du huskede mig derpaa! —

Kære, kære Barn, om du havde set mig, naar jeg skrev de overlegne Breve, hvori jeg, som du siger, »ligesom ler« ad dig — set mig, naar jeg bød dig være taalmodig og vente, til du kunde sætte Tegnene rigtigt! Naar jeg, som nu tilsidst, forlangte et »Prøveaar«, hvor du skulde lære Livet og Menneskene at kende — — Om du, lille Gyda, havde set mig! —

Jeg vilde jo, det er sandt, paa min Vis være retfærdig. Jeg vilde lade dig se ind i og ane Livet, inden jeg, som din Moder før mig, stængede dig ude derfra. Min Samvittighed tvang mig til at ofre

dig dette Prøveaar, inden jeg tog dig, din Ungdom og dig selv, som min Ejendom. For ser du, Gyda, det var jo Meningen, jeg vilde tage dig til Hustru — paa Livstid skulde du være min Fange.

Du bad mig fri dig fra at tale med andre Mennesker. Derom behøvede du ikke at bede. Jeg har sørget for at skaffe Ensomhed omkring mig. Jeg var bange. Jeg har været skinsyg paa dine Drømme, alle Mennesker har vel Drømme. Kom du her — kommer du her — jeg vil bestandig være skinsyg paa dine uansvarlige Drømme.

For mig er Tankens Bedrag ens med Handlingens. Men det forstaar du ikke endnu.

Tro ikke, jeg vilde fritte eller kræve dig til Regnskab, saadan er min Natur ikke. Jeg havde vel tiet, som jeg før har tiet. Men jeg vil, du skal vide, hvordan den Mand er, som du havde tænkt at give dig til.

Aarenes Forskel har intet at sige, mindre end intet, men jeg er stille, langsom. Mit Sind er tungt, men min Lidenskab er saadan, at den til Tider forfærder mig selv. Tør jeg, som jeg er, binde dig til mig?

Jeg vilde, naar du kom, velsigne din Indgang som din Udgang, min Dør skulde staa dig aaben. Du skulde gaa fra mig den Dag, du var træt af at være her. Men ser du, Gyda, det havde jeg ikke overholdt.

I min Ensomhed har jeg plaget Papiret — dog ikke dig — med Vers. For nylig tog jeg dem frem, læste dem og brændte dem. De viste mig Sider af min Natur, jeg ikke havde anet.

Bøgerne, jeg sendte dig, og som »fristede«, var — tilgiv mig, du kære — netop sendt for at friste dig. For at vriste dig op og sprænge sig Vej til dit inderste Indre. Har du nogensinde set et Menneske lægge en Rosenknop i hedt Vand,

eller holde den i sin hule Haand og med hed Aande blæse den op, til den sprang ud. Det var det, jeg med Bøgerne vilde gøre ved dig.

Af Fejghed sendte jeg dig til Fru Borgen, som jeg maatte vide, intet kunde være for dig. Dèr syntes mig mindst Fare.

Jeg bad dig i mine Breve søge Ungdommens Glæder — det var, som naar en Munk frivilligt hudfletter sig med sin Svøbe.

Du kaldte mig engang i dit underlige Barnesprog: en Raaberøst i Ørken. Hvor klogt af dig.

Hvad andet har jeg vel øvet i de mange Aar end her fra min Ørken Nat og Dag raabe til dig og kalde paa dig.

Gyda, jeg elsker dig. Gyda, jeg elsker dig! —

Men jeg vil give dig fri. Jeg vil kæmpe mod mig selv og sejre. Jeg vil give dig

endnu et Prøveaar, eller to eller fem — at du kan rejse og se dig om og leve.

Det, som nu forvirrer og ængster dig, er Livet. Du sov, og du drømte, du blev vækket, og Livets Støj har gjort dig bange.

Du mener, du begaar Uret paa Uret. Men jeg siger dig — nej, nej, nej!

Alt det, du saa ærligt men saa uklart betror mig om Hr. von Peyn og Fru von Peyn, har — saavidt jeg da kan skønne — ikke mindste indre Sammenhæng med dig. Lad dem kun flytte Møblerne bort, og kast du Historien fra dig —

Du har været »en hel Dag« om at skrive dit Brev til mig, jeg har været mange Aar om at skrive dette Brev til dig.

Gyda, hvis jeg skulde raade dig til dit eget Bedste, saa sagde jeg nu: Gift dig ikke med mig.

Hvis du kommer til at angre det, er det forsent. Forsent, selv om jeg gav dig fri, thi du vilde aldrig slippe fra den Sorg, du forvoldte mig.

De Digte, jeg brændte, var saadanne. at jeg ikke turde lade dem komme for dine Øjne.

Der er et Ord, kun et, som du finder ligesaa smukt som mit Navn — og det Ord tør du ikke nævne.

Skal jeg lære dig det Ord? Kan jeg lære dig det Ord?

Gyda — hvis du rækker mig din Lillefinger, tager jeg din Haand og din Mund og dig selv.

Mine Tanker er løbet fra mig. Dette Brev skulde løse dig. Nu véd jeg, det kun er skrevet for at binde.

Gyda, jeg venter til første Maj, og hvis du ikke er her som min Hustru, saa brænder jeg din Have af og river Tapeterne ned og brækker min Fløjte itu —

Gyda — Frøerne synger ikke. De
kvækker.

Johannes.

Fra nu af vil jeg bede til, at Taagerne
aldrig mere viger herfra — —

Sidst i Marts skulde Gyda til Bal. En af Fru Borgens Slægtninge havde indbudt hende. Hun sagde, og mente det, at hun holdt af at danse. Først bagefter huskede hun, at hun kun i Bøgerne havde været til Bal. Men Moderen havde hun set danse over Plænerne i Sarnhofs Have.

Efter Moden lod hun sig skære en klar og vandgrøn Dragt, som hun fik kær. Men da hun paa Balaftenen saa sine nøgne Skuldre og Arme i Spejlet, omsvøbte hun sig med et stort hvidt Sjal til op under Hagen som en forkølet gammel Kone.

Straks hun kom ind i Salen, betoges hun og fortrylledes. Til en fin og listig Musik gled Damer og Herrer henover

Gulvet som Gæs og Ænder paa et stille Vand. Og hun kunde se paa dem, hvor de elskede hinanden.

Det var, som blev hun kysset under Fodbladene gennem Silkeskoenes tynde Saaler.

Den unge Hr. Borgen bød hende op, og glad begyndte hun at glide som de andre. Gulvet var under Fødderne glat og blankt som det bundfrosne Kær bag Præstegaardens Have. Men Hr. Borgen standsede og sagde, de var ikke i Takt.

Igen begyndte hun, igen standsede han. Tredje Gang sagde han uvenligt: — Men De kan jo slet ikke danse! —

Han fulgte hende hen til en af de røde Sofaer, der løb rundt om Salen og forlod hende med et stift Buk. Gyda var meget forundret, men glemte det snart over det dejlige Syn.

Hun svøbte sig, trods Varmen, godt ind i Sjalet og saa til, medens hun trak det ene Ben op under sig, saa hun hele Tiden

følte Tæerne glide om inde i Skoen, som om de dansede for sig selv.

Hemmelige Længsler rørte sig i hende. Det var, som sad hun nøgen i stærk Sol.

Som altid, naar hun var til Overmaal veltilpas, fik hun Lyst at putte Hænderne ind og tage om de smaa levende Brystvorter, der ligesom strakte og spidsede sig. Men det gik jo ikke an.

Hun smilede ved Tanken om sin Barnoms Indbildning: at de engang skulde springe ud og blive blaa Blomster. Hun glemte det aldrig.

Musiken tav stille. Salen summede som en Bikube. Nu først saa hun, at alle Damerne havde lange bare Arme og bare Halse.

Lidt efter spillede Musiken igen, men nu hurtigt og ellevildt fornøjeligt. Allesammen fægtede og sprang de rundt, som Faar i urede Tøjr eller som solgale Heste. De sorte Skøder vimsede som struttende Haler ud fra Herrerens Kjoler.

Gyda rejste sig op for bedre at se. Hun lo. Hun lo højt og kunde ikke lade det være. I sit Liv havde hun aldrig set noget saa morsomt og rart. Hun flyttede sine Fødder. Det var meget mere dejligt end Bøgenes Bal. De Mennesker var ogsaa smukkere til Musik, end naar de gik og saa sure ud paa Gaden.

Hun prøvede, pegende, at tælle dem, det var umuligt.

Der var en høj Dame, som helt oppe fra Skuldrene og ud over det gule Slæb havde en Guirlande af røde Roser. Den hang løst og omslyngede, naar hun dansede, baade hende og den unge Officer, der aabenbart elskede hende meget. Hvergang de dansede forbi Gyda, smøg den friske Rosenduft over hendes Ansigt.

Midt i Salen standsede det Par, og Officeren knælede ned for at binde hendes Sko, men da han havde knyttet Baandene, bøjede han Hovedet helt ned, saa hans Pande næsten rørte Foden.

Gyda satte sig igen og trak Foden op under sig. Hendes Læber skælvede uden Ophør. Ordet Elskov sitrede igennem hende.

Saa ofte Musiken standsede, kom der Damer hen og satte sig hos hende og viftede sig med store Vifter. De lugtede godt og forskelligt og stærkt. Men nogle lugtede mere som varme Dyr eller som Duefjer.

Et Par Gange blev Gyda budt op til Dans af Herrer, hun kendte, men de standsede næsten straks og sagde, det gik nok ikke.

Til sidst mærkede hun, at der fra alle Sider blev set paa hende og hvasket om hende. I en stor Pavse kom Hr. Borgen for at føre hende ind i Spisesalen, men hun svarede, hun vilde hellere blive, hvor hun var.

Hun sad saa længe ganske ene i den tomme Dansesal og blev næsten søvnig.

Lidt over Midnat listede hun af, men gik galt og kom ind i en anden Sal, hvor lutter Herrer sad og spillede Kort ved smaa firkantede Borde. Der var hyggeligt og stille. Over hvert Bord brændte et klart Blus under en grøn Skærm.

Hun havde Lyst at blive dèr, men Herrerne saa saa uvilligt op paa hende, at hun skræmt skyndte sig ud igen. I Grunden var hun sulten.

Hun fandt Trappen, der førte til Udgangen.

Paa den første Afsats mødte hun en pelsklædt Herre. Da hun saa ham, standsede hun og bøjede sine Knæ. Gennem hendes, af Musik og Støj fortumlede Hjerne glimtede Tanken om Kong Herodes og de blaasorte Stedmodersblomster i Sarnhofs Have — Børnene, han lod dræbe.

Det var, som havde hun i sine Drømme engang set og siden forgæves søgt det Ansigt. Det var, som havde hun med sine Hænder rørt ved det Ansigt.

Saa vidste hun, hvem det var. Hun blev som et Papir, der tog Ild.

Med sin unaturlig skarpe Sansning fornåm hun paa samme Tid Rovdyrlugten fra hans Pels og den syrlige Lugt som af Elletræers Blade fra hans Hud og Aande.

Han var syg eller beruset. Det var, som holdtes hans slanke Legem kun oprejst af Pelsen —

— Hvorfor ser De saadan paa mig?

Men Gyda kun saa, kun saa. Der var ingen Angst i hendes Tanke og ingen Blufærdighed.

— Jamen De kender mig jo ikke? Gør De vel? — Hvad vil De mig saa? — Jeg véd ikke, hvem De er, jeg har aldrig set Dem før —

Han tog om hendes Haanded, saa Sjalet faldt til Jorden.

— Ser De saadan ud —

Og medens han, holdende om bægge hendes Haanded, ligesom Fjed for Fjed drog hende nærmere, virkede han paa

hendes Hud, som naar hun pludselig rørte ved Staal, virkede han ned i Dybet af hendes Legeme, som naar hun i de sidste Aar gyngede sig syg i Sarnhofs Gyng.

Der var noget, hun vilde, noget, der vilde sig selv, men som hun ikke vidste.

— Hvad hedder De? — Hun svarede.

— Men saa sig da, hvad De vil mig! Noget maa De ville, naar De ser paa den Maade —

Hun rystede paa Hovedet og saa igen paa ham. Saa ham ind i sig for Livet, som da hun første Gang saa Havet.

Hun havde Lyst at knæle og sige Ordet: — Naade — Naade —

— Vil De tale med mig? — Hun nikkede, pludselig kold af Angst for, han skulde gaa fra hende.

— Kom saa, Barn —

Han slap ikke hendes Haandled og førte hende saaledes opad Trappen til Spisesalen. Men Gyda krøb sammen, da han

bød hende Vin. Hun drak en Draabe og fik Taarer i Øjnene.

— Maa jeg ikke nok være fri for at være her —

Han rejste sig, bukkede og strøg sig over Panden: — Jo De maa, De lille sære Person, naar De blot vil sige mig, hvor De vil hen og hvad De vil —

Ude paa Trappeafsatsen, hvor hun først havde set ham, blev hun staaende, smilende, lykkeligt genkendende.

— Vi to skal engang tale rart sammen, ikke? Men iaften er jeg træt —

Gyda var gledet ned paa Trappetrinnet. Af gammel Vane trak hun Haaret ned over Pande og Øjne.

— Giv mig det Haar —

Han havde aabnet sin Pels. Gyda følte Lyst til og Trang til med sine Hænder at stryge over ham, som for at forvise sig om, han var til.

Tanken om den vantro Thomas strejfede hende.

Han ledte i Lommerne, hun hørte ham tage Proppen af en Flaske og atter gnide den i. En stærk Urtelugt pustede over hende:

— Saa — saa — nu er det godt! —

Igen knappede han Pelsen til og stillede sig med Ryggen op mod Muren: — Lille Pige — lille kære Pige — men jeg kender Dem jo ikke —

Som med en voldsom Anspændelse rankede han sig helt og spurgte utaalmodigt: — Hvad saa?

Gyda stod foran ham, og saa ham i hans Øjne, som saa hun i et stort, mørkt Vand:

— Jeg vilde gerne hjem —

Han bød hende Armen og fulgte hende, uden at sige et Ord mere, ned. En Vogn blev kaldt frem: — Vil De lige hjem, eller vil De først køre lidt med mig? —

Gyda svarede ikke, han gav Kusken Besked og steg ind.

Udenfor sneede det. Brostenene hørte op. Jordsmonnet blev blødt.

Gydas Ansigt var hvidt og stivnet. Over hendes Haar laa som et Genskær af Sneen. — Hvorfor sidder vi her, vi to, som ikke har det mindste at sige hinanden? —

Gyda fór sammen: — Til Maj skal jeg giftes med min Onkel, Johannes Foght — det er et Prøveaar — først skal jeg lære Mennesker at kende —

Hun sagde det som Svar paa hans Spørgsmaal.

— Om jeg dog vidste, hvad De vil med mig — De underlige Barn —

Hun svarede nu ikke, men vendte det hvide Ansigt op imod ham, som bad hun for sit Liv. Han havde taget hendes Hænder. Hun bøjede Ansigtet nærmere, som en Blomst, der bøjer sig mod Solen.

Og han kyssede, uden Lidenskab, de kolde, frygtsomt bævende Læber. Saa kyssede han hendes Øjne, og dyb Fred faldt om hende:

Tak —

— Holder du af mig? —

Som i Drømmes Uansvarlighed lod hun sine Hænder gøre det, de vilde, lod dem stryge over hans Haar og hans Legeme.

Men da han igen søgte hendes Læber, fornam han, hvor hun skjælv.

Han bankede til Kusken og lod Vognen vende.

Hun trak Sjalet sammen om sig. Vognen kørte paa Stenbro. Ingen af dem talte.

Da Vognen standsede, tog han fast om hendes Hoved.

Endnu engang hviskede hun Ordet: Tak. Saa skiltes de.

Dagen efter kom til Gyda et Brev med ukendt Haandskrift, men hun vidste, før hun aabnede det, fra hvem det var, og at hun havde ventet det:

Lille fremmede og besynderlige Veninde!

De angaar ikke mig, jeg ikke Dem. Lad os for min og Deres Skyld fastslaa dette.

Mellem os er intet sket. Vi sagde ikke Goddag, da vi mødtes, ikke Farvel, da vi skiltes, som Mennesker dog plejer at gøre. Vi talte ikke med hinanden, som Mennesker plejer at tale, naar de mødes. Der er intet Løfte og ingen Bebrejdelse mellem os. Vi kender ikke hinanden.

Vil Tilfældet, at vi mødes igen — Landet er ikke større, end sligt tør tænkes — da staar det ene til Dem at afgøre, om vi har set hinanden før. Jeg skynder mig at sige det, thi paa ingen Maade vil jeg bringe Dem i Fortræd.

Foran mig staar en tom Kuffert, der ikke vil pakke sig selv. Naar De faar mit Brev, er jeg rejst.

— Til Maj skal jeg giftes med min Onkel, Johannes Foght! —

Hvorfor sagde De mig dette, som ikke vedkom mig? Hvorfor standsede De mig? Hvorfor saa De mig an, som De gjorde? Hvorfor lod jeg Dem gaa? Jeg havde dog Deres Hoved mellem mine Hænder —

Deres Navn gemmer jeg som et Minde, men De skal ikke vide mit. Naar, helst inden Maj, Aftenens Hændelser er slettet ud, maa der ikke staa et Navn — som en Fare — i Deres sikkert frygtagtige Samvittighed.

Hvis De kendte mig, vilde De vide, hvor lidet det lignede mig at være, som jeg var mod Dem.

Der er i denne By, hvor jeg er barnefødt, ikke et Menneske, der staar mig nær. Jeg har troet paa Venskab, og nu er jeg ene. Jeg kan blive endnu mere ene og bliver det snart.

Min Moder gav mig som ti Aars Dreng en Ring med en Sten og bad mig paa min Fødselsdag med Stenen ridse mit Navn i en Rude. Hvert Aar paa samme Dag bad hun mig gøre det samme. Der gik næppe nogen Dag, hvor hun ikke sammenlignede Navnetrækkene for at se, om de var faste og blev fastere. Saa en Dag sagde hun til

mig: — Husk det, min Dreng, hvis jeg tager fra dig, bliv ved hvert Aar at skrive dit Navn paa Ruden, og tag dig iagt, din Haand ikke ryster —

Min Moder havde sorte Øjne, der saa ud, som græd de om Natten istedetfor at sove, men jeg saa hende aldrig græde. Moders Soveværelse laa over mit, og sidste Sommer hørte jeg hende uafbrudt om Natten gaa op og ned ad Gulvet. En Dag pakkede hun selv sin Kuffert, ordnede sine Gemmer og sagde mig Farvel som for en Dag. Det første Brev, det eneste, kom til mig fra den Sindssygeanstalt, hvor hun havde søgt Tilflugt. I min Slægt var arvelig Sindssyge. Om et Par Aar, maaske først om fire, fem, er min Moder udløst fra sine Lidelser og gaaet over i det Stadium, hvor hun intet mere véd. Til den Tid faar jeg hende ikke at se, hun har bedt mig derom. Hun huskede mig i Afskedsbrevet paa at ridse mit Navn

i Ruden, som jeg plejede. Nu véd jeg, hvad hun mente.

Det er for mit Helbreds Skyld, jeg rejser bort. Jeg maa samle Kræfter til at staa imod, saa min Haand ikke ryster, naar jeg skal skrive mit Navn.

Jeg medsender nogle Reseda, min Moders Yndlingsblomster. Hun drev dem frem hver Vinter, jeg har gjort det iaar.

Den Dag, min Haand har rystet, sender jeg Dem min Ring. Til den Tid kan end ikke nogen Johannes Foght tage Anstød deraf.

Lad mig sige Dem et endnu: Som Deres Stemme har jeg aldrig hørt menneskelig Røst. Jeg kunde ønske at have hørt Dem sige mit Navn om end kun en eneste Gang.

Kufferten gaber imod mig. Det er blevet sent.

Nej — det undrede mig, at De kom fra en Balsal! Jeg kan saalidt tænke mig

Dem danse, som jeg kunde tænke selv at gøre det.

Da De var borte, faldt det mig ind, jeg vilde gerne have ejet en Flig af det grønne Tøj, De havde paa, for bestandig at vide, De var en virkelig Person.

Jeg ønsker Dem en Mand med meget varsomme Hænder.

Gyda havde samme Nat bestemt at skrive til Johannes alt det, som var sket. Hendes Sjæl havde intet glemt og intet forvansket. Men da hun tænkte efter, forbi sig selv, til Sagens Bund, saa hun dèr det ene:

At Johannes havde ventet i tyve Aar og ventede endnu.

To Hænder, to glatte varme Hænder, tog om hendes Haand med et Greb, hun for Evigheden skulde huske.

Men Brevet, hun havde faaet, kviede hende som en Brod, hun selv trykkede dybere og dybere ind for at føle Pinens Virkelighed.

Hun gik ud i Snevejret, udenfor Byen, forbi Banegaarden — jog den forbi, som kunde den med Johannes' Øjne se ind i hende — udad den Landevej, hvor hun, Maaneder før, havde gaaet sin meningsløse Vagt, udad den Landevej, hvor hun Natten før havde kørt.

I Sneen var Spor af mange Vogne, hun ønskede at kunne se det ene. Sneen faldt saa tyst, at hun hørte Stilheden kime.

Hun huskede, hvad hun aldrig havde tænkt over, hvorledes Faderen, naar det sneede i Sarnhof, kunde gaa i Haven timevis, som søgte han efter noget i sine egne Spor. Hun huskede, hvorledes han i Kirken kunde standse i sin Tale og se ned i Stolen, hvor hun sad, se og se, som søgte han noget dèr, og saa sukke dybt, inden han begyndte igen at tale.

Paa en Skærvedyngge satte hun sig med det aabne Brev i Haanden. Naar Sne-

fnuggene rørte hendes Kinder, følte hun atter de to Hænders Tag om sit Hoved.

Hun lod det sne paa det aabne Brev, og som om Skriften var varm, smeltede Sneen og laa som store Taarer over Ordene. Langsomt vidskedes Skriften ud, langsomt, uvilligt.

Da intet mere var at læse, lagde hun det vaade Papir ind paa Brystet, et Nu, som en Hilsen. Saa tog hun det frem igen, rev det i smaa Stumper og strøede dem over Vejen hjem. Hendes Haar var vaadt, hun var gaaet ud uden Hat.

Men om Aftenen, da hun var ved at klæde sig af, kom det over hende, som gjaldt det Livet, at hun endnu engang maatte se det, der havde været et Brev.

Hun gik atter udad Landevejen og ledte i Snesølet. Den rigtige Skærvedyngge kendte hun paa en krøg Pil, hvis ene vanskabte

Gren atter ved Spidsen var groet ind i et Saar i Stammen.

Men Papirstumperne fandt hun ikke.

Mellem Skærvedyngerne laa Sneen urørt hvid. I et Øjeblikks Trang til Afbigt, bøjede hun sig og skrev med Fingeren Navnet Johannes.

Om Natten tvang hun sig til, med Anspændelse af al sin Sorg og Vilje, at tænke paa Johannes og kun paa ham. Hun tvang sig til at høre Fløjtespillet risle gennem sin Ryg.

Hun rejste sig halvt i Sengen, som for at lytte. Men da skete det mod hendes Vidende og mod hendes Vilje, at Brevets Ord gled hen foran hende. Og som i fjerne Barndomsaar, før hun kendte Skrifttegnene, læste hun Brevet ud af Rummets Mørke, Linje for Linje, Ord for Ord. De kom glidende paa fine snelysende Streng.

Hun hørte som en sidste Genklingen

af hans Stemme, og sansede den svagt syrlige Lugt som af Elletræers Blade.

Hendes to smaa Brystvorter brændte som forgrædte Øjne.

— De angaar ikke mig, jeg ikke Dem!
Lad os fastslaa dette! —

Da Gyda første Gang læste de Ord, var det, som om al Vinterens Kulde gødes over hende, men siden, da Brevet var tilintetgjort, var det disse Ord, som tog Skyldfølelsen fra hende og gav hende Hjertets Fred igen.

Nu og da rørte hendes Tanke Pilatus, der vaskede sine Hænder, da Gerningen var sket —

En anden Tanke kom oftere til hende: Der var i Byen et Hus — med en Rude — hvori et Navn stod ridset!

Gyda smilede nedover sine Hænder, naar hun — uden Blyantstreger — skrev

til Johannes. De smukkeste Ord kom af sig selv og stillede sig i Rækker over Papiret, men lige stod de ikke, Bogstaverne bugtede ud og ind, op og ned.

Gyda saa nu frem mod Ægteskabet som mod en Sommersøvn i en solvarm Eng. Hun var bestandig tilmode, som gik hun i varme Taager.

Fra Johannes fik hun Breve, der syntes hende underlige som det i Bøger, hun ikke forstod — men de behagede hende som luende Sol og Fuldmaane. Med Brevene fulgte mange Opskrifter paa Ting, hun selv skulde købe, og Penge. Pengene morede hun sig med at vadske i Salmiak, saa de skinnede. Saa fyldte hun dem i sin grønne hækede Silkebung og gik følgagtig med Fru Borgen eller Søsterdøtrene fra Bod til Bod.

Hun valgte ud, hvad de andre bød hende vælge og lod tage Maal til saadanne Klæder, som de andre paastod, hun havde Brug for.

Men uafbrudt smilede hun — som En, der véd noget hemmeligt, eller som En, der smiler i Søvn. Hun svarede ja til alt, hvad der blev sagt, men ogsaa naar ingen talte til hende, gik hun og nynnede sit: ja . . . ja . . . ja . . .

Det talte inde i hende, og hun bekræftede, hvad hun hørte.

Hun vidste, der var i Byen et Hus med en Rude, hvori et Navn stod ridset — —

Det Navn var ingen Fare. Det Navn var en Længsel, der engang for alle maatte stilles. En Tørst, der maatte slukkes. Naar Navnet var fundet, vilde hun maaske glemme det igen —

Gyda stod oppe paa Toften og saa ned over Byen. April Maaned havde kun tredive Dage, og det Navn skulde findes —

Hun fik Smerter i Nakken af at lægge Hovedet bagover og se opad alle Huse til

alle Vinduer. Byen var bleven som ny for hende, nu var den hende kær.

Uforstyrrelig gik hun om, hvor hun vilde, ganske ubekymret nu, hvadenten Folk vendte sig eller ikke. Hun regnede ud, det kunde ikke være noget af de slagterøde Huse, og ikke heller de Huse, hvis nedre Stokværk var skaaret ud til Butiker.

Længst søgte hun mellem de Bindingsværks Gavlhuse ved Havnen og inde i deres mægtige Gaarde eller langs Træsvalgangene og forbi de grønne Ruder, hvis Glas af Ridser syntes som overspundet med Spindelvæv. Hun løftede Vedbendrankerne tilside for bedre at se. Hun fandt ikke, hvad hun søgte.

Saa gik hun til de graa Stuehuse med deres øde gjaldende Portrum, hvor vrede Katte hvæsedde mod hende, hun gik Trapperne rundt til Taget og læste halvhøjt paa hver Navneplade, haabende, at Klangens

Farve skulde røbe, naar det rette Navn var fundet.

Men Lugten af muldent Støv og Menneskers urene Klæder sagde hende, at der var det ikke. Og ikke i de Huse, der vendte mod Nord og altid stod og frøs i deres egen Skygge.

Af at -gaa ad de mange Trapper fik hun Susen for Ørene. Pludselig tænkte hun sig, at foran det Hus maatte der nok være Træer.

I Byens Udkanter og opover Højderne laa de smukkeste Huse, der kaldtes Villaer. De var omgivet som Gravsteder af Smeddejærns Gitre. Svibler og Tulipaner blomstrede foran dem, deres Ruder skinnede blankt, og Tjenestepigerne der havde hvide Skørter under Bomuldskjolerne.

Der var vestude overfor Banegaarden et Hus, hvor Gyda standsede Gang paa Gang. I en Krog af den smalle Forhave stod tre Elletræer, og fra deres Knopper for-

nam hun allerede syrlig Lugt som af Bladene.

Men det Hus kunde det ikke være.

Den sidste Dag kom, hendes Kufferter var pakket og sendt i Forvejen.

Hun slog sin Regnkaabe om og gik ud. Hun var sig ikke bevidst, hvorhen hun styrede, før hun stod i Fotografens Port. Hun gik op og ind. Det bløde gulhvide Lys stemte hende andægtig.

Hun kom for at stjæle et Billede.

Og hun satte sig hen ved Bordet, hvor de mange Menneskeansigter ligesom laa og ventede. Et Øjeblik forbitret Skræk glimtede gennem hende: Sæt, det var borte!

Saa holdt hun det i sine Hænder og saa det med sine Øjne: Kong Herodes — — de blaasorte Stedmodersblomster —

Fra Billedet steg syrlig Lugt som af Elletræers Blade.

Taager hvirvlede op for hendes Øjne, hun saa ikke mere, stammende spurgte

hun ud i Luften: Vil De ikke nok sige mig, hvem det er? —

Et eller andet Sted svarede en Stemme: — Det er Johannes Mygind!

Gyda slog Panden mod Bordets Kant og blev liggende. Fotografdamen heldte i sin Forfjamskelse Vand nedover hendes Ryg for at faa hende vakt.

Johannes Mygind! —

Gyda saa ned i Stenene. Fod for Fod gik hun Vejen, vestpaa til det hvide Hus overfor Banegaarden. Det Hus, det ikke kunde være, det Hus, det var —

Johannes Mygind! —

Det Navn, det eneste af alle Verdens Navne, han ikke kunde have, ikke maatte have — det Navn var hans.

Gyda lænede sig ind mod Gitteret, som var det en Grav, hun saa ned i.

De otte høje Vinduer var tæt nedrullede, ogsaa de to Kvistes Vinduer. Huset var hvidt, men de nedrullede Gardiner var gule som Voks.

Hun støttede sit Hoved mod Gitterlaagens Messingplade, og hendes Læber klæbede sig fast ind mod Navnet.

Johannes Mygind, cand. jur., Herredsfuldmægtig.

Hun aabnede Laagen og traadte ind i den smalle Forhave.

Dèr — paa den tredje Rude var Navnet ridset ind. For hvert Aar et Navn. Hun talte dem. Fireogtyve Gange. Og han var ti Aar, da han fik Ringen.

Hun læste, skønt omvendt, Skrifttrækene saa klart, at hun senere kunde tegne dem efter.

Hun gik frem og tilbage under Vinduerne. Hun kunde gaa dèr i Timer, i Dage. Under de Vinduer —

Hun gik hen til de tre Elletræer, omslyngede en for en deres Stammer, som var det Mennesker, hun for lang Tid tog Afsked med. I Vildelse, uden at have nogen Mening dermed, gav hun sig til at

rive de grønne Knopskud af, saa langt og saa højt hun kunde naa.

Bagefter undrede hun sig over, hvad hun havde gjort.

Paa sin Finger havde hun en Ring med en Sten. Johannes havde Ugen før spurgt, om hun ikke havde et eller andet særligt Ønske, og hun svarede: En Ring med en Sten, der kunde skære i Glas.

Hun fik Ringen med en klar Sten, en Diamant.

Igen stod hun under det tredje Vindu. Hun løftede Haanden for med Ringen at ridse paa Ruden. Men Haanden sank ned for hende.

Hun, der gennem hele sin Barndom havde levet med Biblen og Biblens Ord, hørte nu for sit indre Øre: Og jeg siger dig, i denne Nat skal du forraade mig!

Forfærdet traadte hun tilbage. Som Liglagner laa Gardinerne ned for de lange Vinduer. Og dèr var Kvisten, hvor hans Moder om Nætterne havde vandret op og

ned, op og ned, til hun en Dag kørte bort.

Gyda mumlede, som for at mane sin egen Angst: — Jeg vil jo ikke — jeg vil jo ikke — — Hun blev dog staaende, ventende paa et Tegn.

— De angaar ikke mig, jeg ikke Dem. Lad os fastslaa dette!

Saa sneg Gyda sig gennem Gitterlaagen uden at se sig tilbage.

— Og jeg siger dig, i denne Nat skal du forraade mig! —

Da hun kom hjem, lod Fru Borgen lave Hyldethe og vilde give hende at drikke: Saadan var jeg ogsaa i min Tid. Jeg var som Is af Forskrækkelse og Lyksalighed, men min Moder gav mig Hylde-the, og det gav Varme!

Fru Borgen lagde Kabaler for hendes Lykke, og de gik op, den ene efter den anden.

Men hen paa Aftenen gik Gyda igen: For at sige Farvel til Byen!

Uden at se til Huset gik hun det forbi, ud til de store Grusgrave, hvor hun den hele Vinter ikke havde været. Hun satte sig i sin Yndlingsstilling med Benene udover det aabne Gab, hvor Sandet dryssede og dryssede som i et uhyre Timeglas, der aldrig behøvede at vendes.

Det kolde Mørke ligesom sugede Muldens Lugt op fra de omliggende Jorder. Stjernerne sad højt paa Himlen.

Langt ude lyste Aaen som Striben efter en krybende Snegl. Naar Gyda aandede, sugede hun Kulde i sin Mund. Medens hun sad dèr, nedsunken i en Bedrøvelse uden Tanker, kom det hende pludselig for, at hun ikke var ene, at nogen drog Aande i hendes Nærhed, at nogen var bedrøvet som hun. Hun vendte sig om og saa — af gammel Vane — op efter det mørke Omrids af en ludende Hest.

Der var intet at se. Luften var mørk som en regnvaad, blaasort Stedmoders-

blomst. Men hun vidste, hun var ikke ene —

Uden at ane Faren derved gik hun i det bløde uigennemsigtige Mørke langs Brinkens Rand, gik som i Blinde, men efter et Maal, til hendes Hænder rørte ved et skælvende Dyr.

Men denne Aften havde hun i sin Armod intet at give, ikke Havre, ikke Græs, ikke det tørre Straa.

Kun Medlidenhed, grænseløs Medlidenhed, der voksede, saa den overskyggede hendes egen Sorg. Selv hungrig, selv haabløs, klyngede hun sig til det ud-tærede, dødsdømte Dyr, hun, som skulde leve. Og dette var Aftenen før hendes Bryllup.

Hun vidste intet at gøre uden det at klynge sig tæt ind til Dyret, som vilde hun med sit Legemes Varme skærme det mod Aftenkulden. Saa gav hun sig til at nynne, og Hesten spidsede Øren og lyttede.

Langt om længe borede Nymaanen sig gennem det trælse Mørke. Sandet blev Sølv. Aaen krøb. Men nu saa Gyda Haabløsheden i Dyrets sagtmodige Øjne, og den vandklare Sten i hendes Ring begyndte at glitre.

Hun gik hastigt tilbage og vilde forbi det hvide Hus uden at standse, men den aabenstaaende Laage, som hun selv havde glemt at lukke, greb fat i en Flig af hendes Kjole og holdt hende fast.

Fra Messingpladen skinnede Navnet imod hende: Johannes Mygind. Og Nyets milde Skær omsvævede Huset og lyste paa den Rude, hvor hans Ring havde ridset.

Gyda kæmpede ikke mere imod. Det var en Tørst, der maatte slukkes. Maaens Lys faldt paa hendes Ansigt og gennemtrængte hende som et fremmed, levende Væsen. Uhyre Fryd og Bedrøvelse fyldte hende. Hun drog Ringen af sin

Finger og løftede den, saa den fangede
Maanens hvide Ild som et Kærtegn, saa
ridsede hun udvendig paa den tredje Rude
under de mange omvendte Navne med
sine ujævne Bogstaver Navnet:

Johannes.

Midt om Natten var den gamle Dame staaet ud af sin Seng og havde vækket Gyda for at gøre hende et saa meningsløst Spørgsmaal, at hun studsede og næppe kunde faa sig til at svare. Men da Fru Borgen paastod, det var dog nødvendigt at vide det, inden hun rejste til Bryllup, svarede Gyda, og beroliget smilende gik hun igen.

En Stund efter laa Gyda og grundede over Spørgsmaalets Sammenhæng just med Bryllupsdagen og end mere over Meningen med det underfundige Smil, hvormed det blev fremsat. Andre Tanker bedøvede denne, og hun faldt i Søvn og drømte:

Drømte den selvsamme Drøm, hun engang før som Barn havde drømt paa Tangen ved Havet. Men denne Gang var det ikke Købmanden uden Ben, som huggede Kniven i hende og skar Kød ud af hendes Arm.

Da hun vaagnede, var hun stærkt svimmel og maatte bide sig i Fingren for at huske, hvor hun var. Men saadan havde det altid været med hende fra de tidligste Aar, enten sov hun Haresøvn saa let, at hver Lyd trængte ind og omskiftede hendes Drømme, eller hun sov dødtungt som med en Byrde paa Brystet og havde stor Besvær med bagefter at finde sig selv og vide, hvor hun var, og om det var Dag eller Nat —

Toget gled udaf Byen, henunder de mægtige, solsitrende Grusgrave — øverst oppe mod Himmelblaaet saa hun det sorte Omrids af en svajrygget, tungtludende Hest.

Der var sørget for, hun blev ene i Kuppen. Overfor paa Sædet laa, i vaadt Papir, Brudekransen, som de unge Piger under plagsom Snak havde bundet. Den fyldte Luften med ram Myrtelugt. Men Gyda vilde ikke bruge den, den mindede hende for meget om deres hvide, slappe Fingre og deres grimme Stemmer.

Hun sad og legede med Folderne i sin Rejsedragt. Den havde hun, paa Trods af de andres Forestillinger, ladet sy af et meget mygt, halvklart, graat Stof — og derved tænkt paa de elskede Taager, som fra nu af skulde omsvøbe hendes Tilværelse. Hun havde lagt Hatten, og nu løsnede Togets Rysten hendes Haar, men hun lod det falde ned og flyde, som det vilde, ind mellem de mange Skulderfolder.

Endnu engang gennemlæste hun Faders sidste Brev, hvor han, midt i Klagerne over hendes Giftermaal, vidtløftigt og ømt udmalede Duernes Overvintring, dels paa

det store Lo-Loft og dels paa Loftet over Hovedbygningen. Han fortalte, hvor næsten hyggelig Ensomheden forekom ham, naar han som nu, enten han læste eller arbejdede med sin Prædiken, over Hovedet havde deres evindelige Gurren og Basken og Trippen mellem de rullende Ærter.

I Brevets Slutning var i undselige Vendinger indflettet det Ønske, at hun ved Lejlighed skulde se sig godt om i Vindum og Omegn og lade ham noget vide om Dueracerne dèr.

Duerne tog Papirets tre Fjerdedele.

Gyda smilede vemodigt, som hun i sin Tid smilede ad Moderens Eventyrfremstillinger paa de hvide Ruder i Sarnhof.

Hun saa sig opmærksomt om i Kupeen med sin gamle pludselige Lyst til at undersøge. Saa gav hun sig til at stirre udover det vide, bortflygtende Land, der ligesom svømmede hen paa brede usynlige Vande. Over Markerne stod som en Em af Grønt, Træerne i deres nære Ud-

spring var som overbrust med grøn Regn, selv Luftens Dis var mod Solen grønlig. Men alt flygtede. Alt flygtede.

Forgæves prøvede hun at fæste Øjnene stift paa en Mølle, et Spir, en Vandpyt, en Bakkekam — alt flygtede.

Flygtede som for hende —

Hun lukkede Øjnene for at blive den Følelse kvit. Næppe var det lykkedes, før en ny Tanke, som et koldt Vindpust, blæste gennem hende. Hun var vant til sin egen Aandsfraværelse, den, der lod hende høre det samme Gang paa Gang uden nogensinde at drive det ind i Bevidstheden, lod hende se de samme Ansigter Dag efter Dag uden at se dem ind i sine Øjne — men dette var mere taabeligt end noget andet: Først nu gik det op for hende — det, hun havde vidst, næsten fra før hun kunde tale rent — at hun skulde giftes med sin Faders Broder.

Hun kunde ikke forklare sig Grunden, men Tanken voldte hende ulidelig legemligt Ubehag. For sig selv gentog hun Ordene: min Onkel — min Faders Broder, min Onkel — min Faders Broder, og det var som to hinanden vildfremmede Personer.

Hun kørte gennem en Skov, og andre Følelser vakttes til Live. Ad den aabne Rude indvældede Skovens Foraarslugt saa stærk og krydret, at Myrternes ramme Dunst blev overdøvet. Men da hun ogsaa fornam Elletræernes særegent syrlige, stikkende Lugt, dirrede det i hende af ustyrlig Længsel efter det, som ikke var at finde. Hun hældede sig ud over Vinduets Rand og inddrak som i Feber den Lugt, der var hendes sikreste Minde.

Saa ofte Toget standsede, var det, som blev ogsaa hun brat standset i et voldsomt Løb. Hun drog Vejret lettet, naar Toget atter satte sig i Bevægelse.

Nu havde hun kørt fire Timer, al hendes Længsel var sluppen op — hun var sulten, saa sulten, at hun med Misundelse paa Stationerne saa Bønderkoner med Kurve fulde af blanke Æg. Hun kunde ikke faa sig til at staa ud og købe Mad, vidste ikke heller, hvordan man bar sig ad dermed — huskede saa, at hun ikke havde spist siden den foregaaende Dags Formiddag.

Naar hun lukkede sine Øjne, gennemgødes hun af en sød, kvalmende Fryd, slog hun dem op igen, var alt som før.

De store Mosedrag var begyndt, hun havde endnu en Time at køre.

Paa en Station steg en høj Herre ind i Kupeen og satte sig overfor hende. I samme Nu blev hun urolig og gemte sine Fødder og trak Hænderne op i de vide Ærmer.

Hun saa ikke paa ham, men følte, han saa paa hende. Han aandede meget langt og

dybt, næsten som en sovende — og medens hun hørte paa disse Aandedrag, slog det ned i hende, at de gjaldt hende, at de ligesom talte til hende. Hun mærkede, hvorledes — mod hendes Vilje — Læberne sitrede og adskiltes. Nu aandede hun i Takt med ham, kunde ikke andet.

Hun saa ikke paa ham, men havde i Øjnene den glippende Fornemmelse af Frygt, som om aabne Knivsblade blev svungne tæt forbi hendes Ansigt.

Hans Blik tvang hendes Hænder til at krybe frem.

Han bøjede sig over mod hende, og med en Stemme, hvis mørke Vellyd gennemflunkede hendes Legeme som et Kærtegn, sagde han Navnet: — Gyda!

Saa vidste hun uden at se op, at den fremmede Mand var hendes Onkel, hendes Faders Broder, Johannes Foght.

Hun hørte ikke alt det, han sagde til hende, medens Toget vedblev at køre,

hun tænkte kun, at hun maatte skynde sig, for at komme til Vindum i rette Tid.

Den fremmede Mand omslyngede hende med sine Arme — og saa træt var hun, at hun lod ham kysse sine aabne Øjne og først besindede sig, da en sviende Smerte jog Vandet op i dem.

Paa Perronen stod flere Personer, der smilende hilste og rakte Hænderne ud mod hende. Den ene af dem var Præsten.

Som en Fiskekrog hagede den Tanke sig fast i hende: Hvorfor havde Huset to Etager, hvorfor var det ikke langt og lavt som Huset paa Tangen ved Havet?

Gennem den tomme Ventesal, der mindede hende om en Portgang, blev hun ført op ad en hvidskuret, blomstersmykket Trappe, over en Gang og ind i en tom Stue med silkeagtigt grønt Tapet. Over Gulvet var, som til Lig, strøet Grønt. Op mod den inderste Væg stod — som en tildækket Kiste — et Bord, hvis ned-

hængende Dug tog Jorden. Paa Bordet var Sølvstager med tændte Lys, et lille sort Krucifiks med en Kristus af Sølv og en Bibel.

I denne Stue og ved dette Bord blev Gyda, faa Minutter efter sin Ankomst, viet til Johannes Foght, medens det var, som knebes hun med Tænger af Sult. Gennem Præstens Tale hørte hun en underlig Lyd, der fyldte Luften. Hun kendte den ikke, vidste ikke, om den kom fra Luften eller Jorden, om det var Fugleskrig eller underlige Insekters Kalden.

Præsten bød Farvel og snublede i Trappen, da han gik.

Langt borte fra lød en Susen, den kom nærmere, blev stærkere, den opslugte, den knuste hine andre Lyde. Jorden skælvede under hende, Huset rystede. Gyda stod stiv, maalløs, gennemgyst af den pludselige Støjs Voldsomhed.

— Det var Tretoget!

Tretoget havde vakt hende af den Ubevidstheds Tilstand, der havde lammet hende, fra den fremmede Mand stod ind i Kupeen til hende. I et Øjeblik Stilhed, medens Gulvet endnu gyngede, svagere og svagere, hørte hun under sine Fødder en fin, skarp men ujævn Tikken, den standsede, begyndte igen og standsede.

Nu var Luften igen svirrende fuld af den sære kaldende, springende Støj, og Sul-ten gnavede. Bønligt saa hun op til ham, der holdt hendes ene Haand saa fast i sin, at Fingerspidserne snurrede: Jeg er saa sulten —

Hun fik Taarer i Øjnene og gentog det: — Jeg er saa sulten!

Det Smil, hun syntes at kende fra Bre-vene, fløj over hans Ansigt, uden at sige et Ord mere løftede han hende op, som var hun et lille Barn, og rent uvilkaarligt — af Træthed eller for at holde sig fast — slog hun Armene om hans Hals.

Han bar hende ind i en Stue, satte hende foran et Bord, der var dækket til to, og ringede. Han skænkede Vin og hun drak. Han talte, og hun hørte ikke efter. Hun strøede Salt paa Brød og spiste.

Husholdersken bragte nejende den varme Suppe. Gyda spiste og spiste. En besynderlig mat Følelse i Nakken tvang hende til at bøje Hovedet ind over Tallerkenen, som et Barn, der er bange for at spilde. Den underlige Lyd ligesom plaskede og sprang omkring hende. Først da hun naaede Bundens matte Guldkløver, sansede hun at se op og lagde sig dybt forbavset tilbage i Stolen:

Det var jo ingen Stue, det var en stor umaadelig Have hun sad i. Og der var Springvande, mange Springvande — i Byen havde hun set et, der sprang om Søndagen og lignede en udspændt Paraply af Vand. Gangene var lige som Linealstreger paa et Papir, og Træerne havde

Former, som hun aldrig havde tænkt sig, Træer kunde have. De var runde som Kugler, spidse som Spir, takkede som Savblade, flade som Pandekager.

Gyda lo højt.

Og i Græsplænerne stod hvide Skikkelser og svævede paa Taaspidsen, eller den ene knælede for den anden. Det var Marmorfigurer. Saa var der ganske smaa Slotte, mere som store Fuglebure, der stod paa Jorden.

I det Øjeblik glemte Gyda, at Johannes havde beskrevet Tapeterne for hende. Hun rejste sig fra Stolen og gik langsomt rundt i Stuen, saa tæt ind paa den store Have, som hun vel kunde komme.

Hun sukkede — den uforklarlige Lyd blev stærkere, den slog mod hendes Pande, krøb ned i Haaret.

To Hænder tog om hendes Hoved, hun blev hed, hvor de rørte. Noget lignende var sket engang før — — for længe siden — — langt borte — —

— Véd Du af, at du er min Hustru, Gyda! —

Hun nikkede uden at opfatte Spørgsmaalet og spurgte selv:

— Hvad er det — det? —

Hun pegede omkring i Luften. Han førte hende hen til det aabne Vindu: Derude laa det vældige flade Land, rødgult som et Katteskind — Tue ved Tue, Kær ved Kær, blinkende, truende, spættet og plettet.

Han bøjede sig bagfra ned over hende og hviskede: — Det er Frøerne, som synger —

Kunde hun tro det! Var det grimme, var det Frøerne, dem hun havde glædet sig til —

Igen sad hun ved Bordet, der kom Fugle ind, og hun begyndte at tale. Langsomt — medens hun ustandseligt tænkte paa Frøerne — fortalte hun om Sarnhof og Duerne og Faderens Brev. Nu og da tav hun for at spise, og hun drak som en tørstig. Med et fik hun i sin ene Arm

en sær Følelse, som om noget levende listede op og ned under Huden, efterhaanden blev Armen slap, tung, hun kunde ikke føre Haanden til Munden: —

Dèr — dèr sad han — som i Drømmen — med Kniv og Gaffel hævet —

Om lidt vilde han hugge Kniven i hendes Arm. Hun turde ikke se op, men gennem de lukkede Øjenlaage følte hun ogsaa hans Blik, som blev aabne Knivsblade svunget forbi hendes Ansigt.

Da krummede hun sig helt sammen, som dengang hun var Barn, med Hovedet ned mod Knæene; inde i hende hviskede det Ord, som de utro Hustruer sagde, naar deres Mænd vilde dræbe dem: Naade — Naade —

Lyden kom ikke over hendes Læber.

En uendelig mild, mørk Latter ligesom omslyngede hende fra Hoved til Fod: — Men Gydalille — er du da saa bange for mig?

Og da hun ikke svarede, vedblev han:
— Jeg sidder og ser dig an for at begribe, du er hos mig — og saa er du kun bange — —

Hun kom saa frem igen:

— Det var, fordi jeg havde drømt —

— Drømt? Hvad? —

Men hun forklarede ikke, hvad hun havde drømt — nu var hun bare pludselig saa let tilmode. Med stort Velbehag spiste hun Fuglens hvide Brystkød og drak dertil Vinen, der ligesom trillede ned gennem Halsen, helt ud under Neglene paa Hænder og Fødder. Hun tænkte, at saadan maatte det vist gøre i en tørstig Plante, naar det regnede. Hun fik Lyst at ligge ganske stille i langt Græs og faa Vin trillet ned i Halsen. Gulvet begyndte at vugge ganske svagt, som naar hun sad i Sarnhofs Gynges og lod Aftenvinden drive den frem og tilbage.

Men Frøerne — Frøerne, de blev ved. Hvergang han lo, følte hun et underlig

lunt Behag, som om hun laa inde i en varm Haand, der lukkede sig om hende.

Atter syntes Fremtiden og Ægteskabet hende som en lang Sommersøvn i en solhed Eng — og søvnig var hun. Nu og da stjal hun sig til at gnide Øjnene.

Hun spiste noget sødt og kom til at le.

— Hvad ler du nu af, Gydalille? —

Hun remsede op paa sine Fingre: — For du er baade min Mand og min Onkel og min Faders Broder —

De stod fra Bordet, men saa ør var hun blevet af Vinen efter den lange Faste, at hun gik lige ind mod Væggen for at holde Hænderne under Springvandet. Fortumlet saa hun sig om. Saa spurgte hun klagende: — Hvor er Taagen — jeg kan ikke se den?

Johannes aabnede Døren til næste Stue. Taagen var glemt. Hun stod midt i en køn, gammel By. Hun nikkede som til sine egne Tanker. Ligesom i Barndoms-aarene huskede hun, at Johannes kunde

gøre Mirakler. Hun gik tæt hen til Væggen, rørte ved de flaghængte Gavlhuse, ved Torvets kuglede Brosten, ved den gamle Løvebrønd, hvorom Smaabørn var lejrede.

Henrevet som i Drømme strakte hun Hænderne ud. Under de vide Ærmer saa hun sine Arme — og det undrede hende.

Hun var kommen til et fremmed Land, et dejligt Land — og store Taager adskilte hendes Land fra alle andre Lande —

Men Taagerne, hvor var Taagerne?

Hun stod foran et hvidt Hus med to Kviste. Halvhøjt talte hun Vinduerne: — fem, seks, syv, otte! — Der var otte Vinduer i det Hus.

Pludselig stillede hun sig med Ryggen til Huset og bredte Armene ud, som vilde hun skjule det og forsvare det mod ham, der hele Tiden var hende nær.

Igen blev en Dør lukket op. Men nu vilde hun ikke se derhen. Det var som i Eventyret: Bag hver ny Dør boede en

ny Hemmelighed, men ingen vidste, om den var god eller ond.

Hænder, hvis dunkende Pulsslag hun fornam helt ind i Hjærtet, tog om hendes Skuldre og skød hende varsomt frem. Hun klynkede: — Jeg vilde saa gerne se Taagen —

— Du er træt. Hvil dig — saa kommer Taagen! —

Døren blev sagte trukket til, og hun var alene derinde.

Men hvor var hun, hvor, hvor?

Foran, bagved, overalt: Vinhøst og Æbleplukning, endeløs Vinhøst og Æbleplukning — som det havde pint hende i Barndommens Dage og Nætter. Angst som for Døde, der stod op af Gravene, skottede hun rundt. Hun fik hjerteondt ved Synet.

Det var hendes Kammer — hun var i Sarnhof igen, havde aldrig været andre Steder, skulde altid blive i Sarnhof.

Men det var ikke hendes Kammer — der lugtede anderledes, af andet Træ og af Violer.

Vejrende fandt hun hen til en klar, grøn Flaske. Hvorfor mindede den om Fru von Peyn? —

Hun tog Glasproppen af. Hun indsnuste Duften, til hendes Baghoved ligesom udvidede sig, løftede sig og vilde flyve bort med hende, men Benene var for tunge.

Hun lo og vidste ikke af hvad.

Men derhenne i Krogen ved Vinduet stod ogsaa en Person og lo, en tynd, graa Person med rødt Haar og stor Mund. Haaret laa som en solforyldt, tunget Krave ud over Skuldrene. Sikken et kort Haar — —

Drømte hun og saa sig selv i Drømme! —

Hun gik nærmere, maalte sin egen Skikkelse med Skikkelsen i Spejlet, lagde Kind til Kind, Mund mod Mund.

Fru von Peyn sagde: — vilde jeg altid staa foran et Spejl og kysse mig selv —

Hun var bange for den Mund, bange for den Mund . . . bange . . . bange . . .

Hun skammede sig over Haaret, som laa dèr og flød. Hvad maatte han ikke tro. Halvt sovende knyttede hun det op paa Hovedet uden Baand eller Naal.

Der var en Kumme med Vand — hun dyppede sit forhedede Ansigt. Det laa saa rart mod Fadets Bund. Hun følte en almægtig Trang til at sove. Og dèr stod to store Senge af blankt Træ; det lugtede godt, Træet. Hun prøvede det med Næsen. Men dèr plejede jo hendes hvidmalede Seng at staa. Hvor var den? Hvordan var de andre kommen dèr? Gik det an at lægge sig lidt paa den ene? — Hun satte sig paa Sengekanten, rejste sig igen og gik hen til Vinduet. De Frøer, — — der var vist hundred Tusind. Hun saa og saa: Jorden var helt levende. Tynde

Trevler og Traade virrede op overalt som Rødder, der groede i Vejret — nu lignede det kartet Uld — — det duggede for Øjnene.

Saa gik hun tilbage, lagde sig og sov ind.

Da hun vaagnede, var Taagen tæt. Den stod foran Huset som en Mur. Et stille, koldt, graat Skær sivede ind i Kamret. Nu huskede hun, hvad Johannes havde skrevet om de Tapeter.

Der var saa stille. Frøerne var hørt op at synge. Taagen trængte sig ind i hendes Øren, lagde sig for hendes Mund.

Der var saa stille, saa meningsløst stille. Hvorfor sang Frøerne ikke mere?

Gyda var tilmode, som havde hun gaaet en uhyre Vej mod et Maal, og da hun stod ved Vejens Ende, var Maalet sunket i Jorden — aldrig kunde hun finde tilbage.

Sagte, som frygtede hun at forstyrre

Stilheden, listede hun ind gennem Stuerne. De laa svøbt i graat Lys. Nu saa hun Møblerne, de kom hverken Gulv eller Vægge ved. De stod, som var ogsaa de faret vild. Tapeternes Farver var visnede.

Som hun stod og ønskede at høre en Lyd, kom der langt borte fra en Susen, der gled nærmere og nærmere — det var, som blæste en Storm gennem en Skov, rev Træer op med Rode og bragte Jorden til at skælve af Skræk. Stormen bruste henunder hendes Fødder, Huset vaklede og blev ved at ryste — svagere og svagere — som Espeløvet, naar Vindpustet er faret forbi.

Det var anden Gang, hun hørte Tog komme — Tog, som fór forbi uden at standse. Hun huskede, Johannes havde skrevet, der kom elleve Tog om Dagen og to om Natten.

Foran det hvide Hus i Spisestuen standse hun lidt og saa paa Stenen i sin

Ring — ogsaa den havde i Taagen mistet sin Glans.

Ovre i den tomme grønne Stue brændte Lysene endnu. Ved deres smaa Flammer varmede hun sine frysende Hænder og slukkede dem saa.

Hun saa ud i den stille ubevægelige Taage, som vilde hun sprænge sine Øjne for at se igennem den.

Hun hørte Trin paa Trappen, hun rørte sig ikke. Arme omslyngede hende. Hun sagde, som de eneste Ord, hun kunde finde: Nu er det Taage —

De stod lidt sammen. Under sine Fødder fornam hun igen den besynderlige skarpe Tikken: Hvad er det? —

— Der meldes — kom, skal du se!

Viljeløst fulgte hun med ned og ind, hvor Assistenten sad. Hun saa Papirstrimler med smaa, blaa Streger dreje Telegrammet ud af det blanke Apparat —

Hun tog et Sjal om og gik ved Jo-

hannes' Arm ud i Taagen. Hun gik med lukkede Øjne, og alt var rødt. Naar hun aabnede dem, saa hun den kolde, levende Mur. Jorden blev lind og sivende under hendes Fødder, ram, raa Lugt steg op imod hende. Nu hørte hun en enkelt Frø skringe — det fyldte hende med Trøst. En anden svarede.

Hun gik ved Johannes Arm dybere og dybere ind i Taagen, ned mod Kærene. Frøerne hylede og skreg omkring hende. Hun følte gennem sine tynde Strømper deres klamme Legemer, naar de sprang. Med et blev hun bange for at træde paa dem. Johannes vilde bære hende tilbage. Saa traadte hun haardt og hastigt til, som traadte hun noget ned, der skulde knuses, dræbes.

Han talte til hende, hun hørte kun Frørernes glammende Skrigen — det var, som raabte de efter hende i Vrede, som forbandede de hende.

Hun sad med Johannes i Stuen i den gamle By. Mørket faldt paa, som kom det inde fra Øjnene. Hun bad ham spille paa Fløjte. Han hentede den og begyndte at blæse, sagte, skælvende. Gennem Gydas Legeme rislede en vild, bedøvende Fryd, der næsten kvalte Hjerterets Slag. Nu og da standsede han og talte til hende: Véd du af, du er min Hustru — —

Men hun hviskede kun: Bliv ved, bliv ved — —

Nu ønskede hun kun, at dette aldrig vilde ophøre.

Han lagde Fløjten fra sig. Hele Stuen var forsvundet i Taage og Mørke.

— Gyda, sig saa mit Navn, som du skrev, du vilde — — jeg har ventet derpaa saa længe — — sig det nu — —

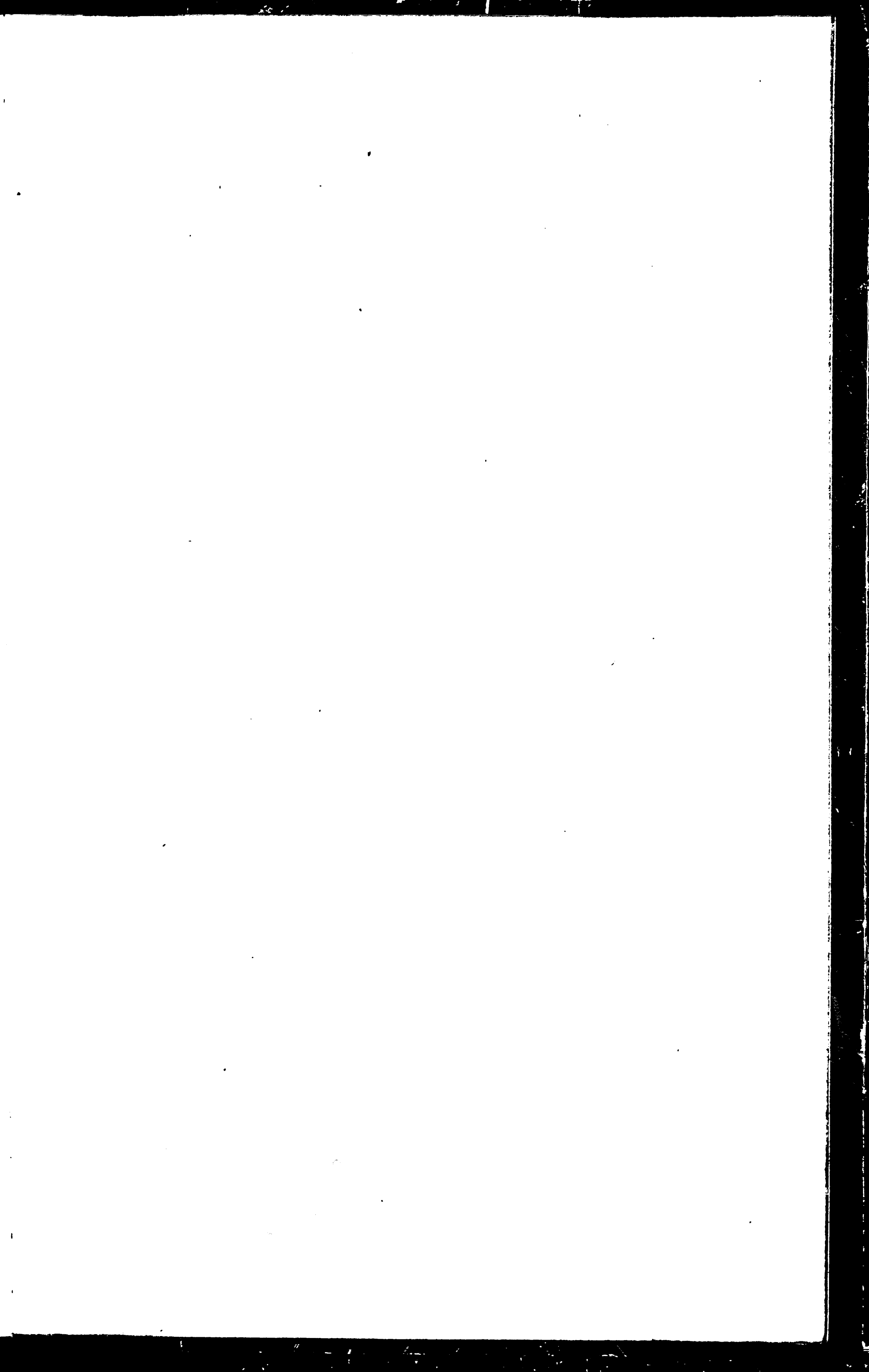
Hun stirrede ind i Mørket. Hun sansede Lugten af Elletræers Blade. Hun vred sine Hænder.

— Sig det — — hører du — — sig
det Navn, du elsker — — sig det — —
sig det — — jeg venter — — .

Ud i Mørket sagde hun saa Navnet,
det Navn, hun havde ridset paa en Rude:

— Johannes —

GYLDENDALSKE BOGHANDEL. NORDISK FORLAG

KARIN MICHAËLIS:

BARNET

Fortælling

2. Oplag

2 Kr. 50 Øre.

LILLEMOR

Fortælling

3. Oplag

3 Kr.

SØNNEN

Fortælling

4 Kr.

HELLIG ENFOLD

Fortællinger

3 Kr. 50 Øre.

